

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2012. NOVEMBER

Liahóna

Általános konferenciái beszédék

Csökkentették az alsó
korhatárt a teljes
idejű misszionáriusok
számára

Két új templom épül

Új ifjúsági tananyag
kerül bevezetésre

© WALTER RANE. MÁSOLATOK KÉSZÍTÉSE TILOS!

Mindnyájan jóllaktak. Készítette: Walter Rane

„[Jézus] pedig vette vala az öt kenyeret és a két halat, és az égre tekintvén, hálákat ada; és megszégé a kenyereket és adá tanítványainak, hogy tegyék azok elé; és a két halat is elosztá mindnyájok között.

Evének azért mindnyájan, és megelégedének” (Márk 6:41–42).

„A kik pedig ettek vala, mintegy ötezeren valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül” (Máté 14:21)

Tartalomjegyzék 2012. november

XX. évfolyam • 6. szám

SZOMBAT DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 4 Üdvözlünk benneteket a konferencián!
Thomas S. Monson elnök
- 6 Tudtok-e most úgy érezni?
Quentin L. Cook elder
- 10 Tudom. Élem. Imádom.
Ann M. Dibb
- 12 Isten kimondhatatlan ajándéka
Craig C. Christensen elder
- 15 „Mert én élek, ti is élni fogtok”
Shayne M. Bowen elder
- 18 Kérdezd a misszionáriusokat!
Ők segíthetnek!
Russell M. Nelson elder
- 21 A megbánásokról és az elhatározásokról
Dieter F. Uchtdorf elnök

SZOMBAT DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 25 Az egyházi tisztségviselők támogatása
Henry B. Eyring elnök
- 26 Jó szülőkké válni
L. Tom Perry elder
- 29 Buzgón munkálkodjunk!
M. Russell Ballard elder
- 32 „Jöjjetek hozzám, Ó ti, Izráel háza”
Larry Echo Hawk elder
- 34 Micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?
Robert C. Gay elder
- 37 Templomi normák
Scott D. Whiting elder
- 39 Hitetek próbája
Neil L. Andersen elder
- 43 Védjük a gyermekeket!
Dallin H. Oaks elder

PAPSÁGI ÜLÉS

- 47 Fivérek, van még mit tennünk!
D. Todd Christofferson elder
- 51 Légy hősies a bátorságban, erőben és tevékenységben!
Gary E. Stevenson püspök
- 54 Ügyeljetek magatokra!
Anthony D. Perkins elder
- 57 A papság öröme
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 60 Segítsetek nekik a magasba törni!
Henry B. Eyring elnök

- 68 Olyannak lássunk másokat, amilyenekké válhatnak!
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 72 Hol van a sátor?
Henry B. Eyring elnök
- 75 Az engesztelés
Boyd K. Packer elnök
- 78 Először figyelj, aztán szolgálj!
Linda K. Burton
- 81 A szívünkkel tanulni
Walter F. González elder
- 83 Az első nagy parancsolat
Jeffrey R. Holland elder
- 86 Vegyétek észre az áldásokat!
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 90 Keresztényibb keresztényeknek lenni
Robert D. Hales elder
- 93 A halottak megváltásának öröme
Richard G. Scott elder
- 96 Egy lépéssel közelebb a Szabadítóhoz
Russell T. Osguthorpe
- 99 Hit által teljesedik be minden dolog
Marcus B. Nash elder
- 101 Igaz tanítvánnyá válni
Daniel L. Johnson elder
- 104 Az úrvacsora áldásai
Don R. Clarke elder
- 106 Megtérni az Úrhoz
David A. Bednar elder
- 110 Isten veletek, míg újra találkozunk!
Thomas S. Monson elnök

ÁLTALÁNOS SEGÍTŐEGYLETI GYÜLÉS

- 111 Szívünkbe véstük-e a Jézus Krisztus engesztelésébe vetett hitet?
Linda K. Burton
- 115 Ébredjünk rá a kötelességeinkre!
Carole M. Stephens
- 118 Az Úr nem feledkezett meg rólatok
Linda S. Reeves
- 121 A gondviselő
Henry B. Eyring elnök
- 64 Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai
- 125 Konferenciai történetek tárgymutatója
- 126 Az egyház hírei
- 128 Általános segédszervezeti elnökségek

A 182. Félévi Általános Konferencia összegzése

2012. OKTÓBER 6., SZOMBAT DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: Kevin R. Duncan elder.
Záróima: Juan A. Uceda elder. Zene:
Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack
Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért
Clay Christiansen és Richard Elliott. Dicsőség
Istennek! *Himnuszok*, 29. sz.; Mily szilárd
alap az Isten ígéje. *Himnuszok*, 37. sz., feld.
Wilberg, kiad. Oxford; Lásd, követlek, Uram.
Himnuszok, 140. sz.; Profétánkat köszön-
jük, Atyánk. *Himnuszok*, 11. sz.; Isten szent
tervét követem. *Gyermekénekek*, 102., feld.
Hofheins, kiadatlan; Örvendezzünk együtt.
Himnuszok, 3. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2012. OKTÓBER 6., SZOMBAT DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.
Nyitóima: Gerrit W. Gong elder.
Záróima: Jose L. Alonso elder.
Zene: a utahi Bennion és Taylorsville össze-
vont ifjúsági kórusa; vezényelt: Leah Tarrant;
orgonán kísért: Linda Margetts és Bonnie
Goodliffe. "Arise, O Glorious Zion," *Hymns*,
no. 407; Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*,
189. sz., feld. Perry, kiadatlan; Bátran végez-
zük. *Himnuszok*, 158. sz.; Ezen a fenséges na-
pon. *Himnuszok*, 28. sz., feld. Huff, kiadatlan.

2012. OKTÓBER 6., SZOMBAT ESTE, PAPSÁGI ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.
Nyitóima: Jay E. Jensen elder.
Záróima: Patrick Kearon elder.
Zene: a utahi Ogden melkisédeki pap-
sági kórusa; vezényelt: Stephen P. Schank
és Derek Furch; orgonán kísért: Andrew
Unsworth. Dicsérd Urad. *Himnuszok*, 33. sz.;
Ahogy szerettem. *Himnuszok*, 196. sz., feld.
Furch, kiadatlan; Vezess minket, Jehova!
Himnuszok, 39. sz.; Izráel nagy reménysége.
Himnuszok, 151. sz., feld. Schank, kiadatlan.

2012. OKTÓBER 7., VASÁRNAP DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Marlin K. Jensen elder.
Záróima: Keith R. Edwards elder.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack
Wilberg; orgonán kísért: Richard Elliott és
Andrew Unsworth. Mi az igazság? *Himnuszok*,
175. sz.; A hajnal kél. *Himnuszok*, 1. sz., feld.
Wilberg, kiadatlan; "Does the Journey Seem
Long?" *Hymns*, no. 127, feld. Wilberg, kiadatlan
(szólót énekelt: Shane Warby); Elhívtak. *Him-
nuszok*, 161. sz.; Ha mellettem állna Jézus.; írta:
Sally DeFord, feld. Cardon, kiadatlan; "If the
Way Be Full of Trial, Weary Not," *Songs of Zion*
(1912), no. 158, feld. Wilberg, kiadatlan.

2012. OKTÓBER 7., VASÁRNAP DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.
Nyitóima: Octaviano Tenorio elder.
Záróima: Larry W. Gibbons elder.
Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt:
Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán
kísért Bonnie Goodliffe és Linda Margetts.
"The Day Dawn Is Breaking," *Hymns*,
no. 52, feld. Murphy, kiadatlan; Mondtál-e
imát? *Himnuszok*, 82. sz., feld. Wilberg,
kiad. Jackman; Örvendj Királyodban. *Him-
nuszok*, 30. sz.; Isten veled, míg újra látlak!
Himnuszok, 92. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2012. SZEPTEMBER 29., SZOMBAT ESTE, ÁLTALÁNOS SEGÍTŐEGYLETI GYÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.
A gyűlést vezette: Linda K. Burton.
Nyitóima: Maria Torres.
Záróima: Melinda Barrow.
Zene: a Salt Lake Bonneville, Salt Lake Hol-
laday és a Utahi Murray FEF cövekek fiatal
egyedülálló felnőtt nőtestvérek kórusa; ve-
zényelt: Emily Wadley; orgonán kísért: Linda
Margetts. Bátran végezzük. *Himnuszok*,
158. sz.; Elküldte Fiát. *Gyermekénekek*, 18. és
Próbálok úgy élni, mint Jézus. *Gyermekéne-
kek*, 48. egyveleg, feld. Sally DeFord, kiadat-
lan; Ámulok Jézus szeretetén. *Himnuszok*,
115. sz.; Ó, légy mindig velem. *Himnuszok*,
50. sz., feld. Beebe, kiad. Larice.

KONFERENCIAI BESZÉDEK AZ INTERNETEN

Az általános konferenciai beszédek számos
nyelven elérhetők a conference.lds.org
honlapon, ahol kiválaszthatja a kívánt nyelvet.

A hanganyagot általában a konferenciát
követő két hónapon belül lehet beszerezni
az elosztóközpontokból.

HÁZI- ÉS LÁTOGATÓTANÍTÓI ÜZENETEK

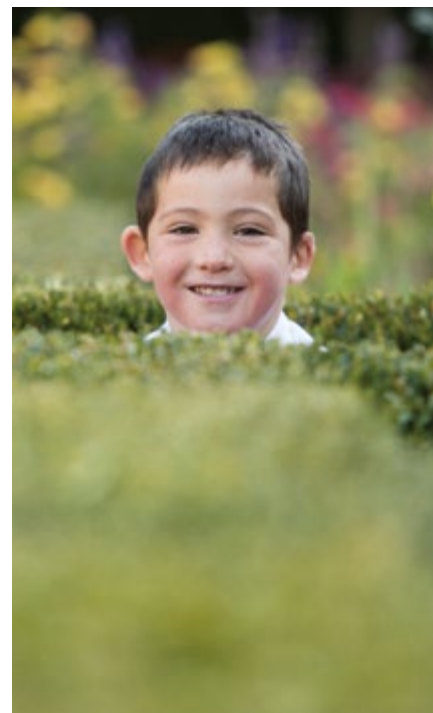
Házi- és látogatótanítói üzenetnek azt a
beszédet válassza ki, amelyik a leginkább
megfelel a látogatottak szükségleteinek.

BORÍTÓ

Címoldal fotó: Derek Israelsen.
Hátoldal fotó: Leslie Nilsson.

KONFERENCIAI FÉNYKÉPEK

Az általános konferencia eseményeiről a
fényképeket Salt Lake Cityben Craig Dimond,
Welden C. Andersen, John Luke, Matthew
Reier, Cody Bell, Leslie Nilsson, Weston
Colton, Sarah Jensen, Derek Israelsen,
Scott Davis, Kristy Jordan, Randy Collier,
Lloyd Eldredge és Cara Call; Botswana-ban
John Huntsman; Brazíliában Francisco
Flávio Dias Carneiro; Észtországban
Amanda Robinson; Görögországban David
L. Mower; Olaszországban Christopher
Dean; Mexikóban Carlos Israel Gutierrez
Robles; Mozambikban Daniel Osborn;
Lengyelországban Lois Jensen; Skóciában
John J. Graham; Spanyolországban Antoni
García Corrius; Tajvanon pedig Danny Chan
La készítette.

2012. NOVEMBER XX. ÉVFOLYAM 6. SZÁM

LIAHONA 10491 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Craig A. Cardon

Tanácsadók: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, ifj. Christoffel Golden, Anthony D. Perkins

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztag-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei: LaRene Porter Gaunt

Kiadási asszisztens: Melissa Zenteno

Alkotói és szerkesztői csoport: Susan Barrett, Ryan Carr, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Hikari Loftus, Lia McClanahan, Michael R. Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBergh, Julia Woodbury

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Evan Larsen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a kapcsolatot az Ügyfélszolgálatl.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euro

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona .lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2012. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2012 Vol. 20 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480)

Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

BESZÉLŐK BETÜRENDEN

Andersen, Neil L. 39
Ballard, M. Russell 29
Bednar, David A. 106
Bowen Shayne M. 15
Burton, Linda K. 78, 111
Christensen, Craig C. 12
Christofferson, D. Todd 47
Clarke, Don R. 104
Cook, Quentin L. 6
Dibb, Ann M. 10
Echo Hawk, Larry 32
Eyring, Henry B. 60, 72, 121
Gay, Robert C. 34
González, Walter F. 81
Hales, Robert D. 90
Holland, Jeffrey R. 83
Johnson, Daniel L. 101
Monson, Thomas S. 4, 68, 86, 110
Nash, Marcus B. 99
Nelson, Russell M. 18
Oaks, Dallin H. 43
Osguthorpe, Russell T. 96
Packer, Boyd K. 75
Perkins, Anthony D. 54
Perry, L. Tom 26
Reeves, Linda S. 118
Scott, Richard G. 93
Stephens, Carole M. 115
Stevenson, Gary E. 51
Uchtdorf, Dieter F. 21, 57
Whiting, Scott D. 37

TÁRGYMUTÁÓ

aktivizálás 68
alázatosság 34, 72
áldozat 34
bátorság 51, 68
bizonyosság 68, 106
bűnbánat 34, 75
család 26, 43, 54
családtörténet 93
elkötelezettség 51
engedelmesség 101
engesztelés 6, 75, 104, 111
erkölcsi tisztaság 6, 39
feltámadás 15
fiatalok 60
gyermek 15, 43
gyógyulás 81
hála 110
halál 15
házasság 26, 43, 47
hit 39, 72, 99, 111
hűség 83
ima 86
Izrael háza 32
Jézus Krisztus 15, 18, 75, 99, 111, 118
jószerűség 121
kereszténység 90
kinyilatkoztatás 60
kötelesség 115

megpróbáltatás 39, 110, 115
megtérés 6, 54, 81, 96, 106
misszionáriusi munka 4, 18
Mormon könyve 32
munka 29
munkavállalás 47
normák 37
önrendelkezés 51
öröm 21, 57
papság 47, 51, 54, 57
pornográfia 6
prioritások 21
remény 15
Segítőegylet 111, 115, 121
sugalmazás 86
Szentlélek 12, 81, 99
szeretet 10, 78, 83, 118
szolgálat 12, 29, 57, 72, 78, 101, 110, 115, 121
szövetségek 54
tanítás 18, 96
tanítványság 21, 29, 78, 83, 90, 101
tanulás 10, 96
tehetségek 60
templomok 4, 12, 37, 93
úrvacsora 104
visszaállítás 18

Írta: Thomas S. Monson elnök

Üdvözlünk benneteket a konferencián!

Hallgassuk figyelmesen az üzeneteket, hogy érezzük az Úr Lelkét, és elnyerjük azt a tudást, melyet szeretne, hogy megszerezzünk.

Ahogy látom, minden széken ül valaki – kivéve néhányat ott hátul. Mindig lehet hová fejlődni. Csak udvariasságból hagytuk üresen ezeket a székeket, a forgalom miatt későknek, hogy ők is le tudjanak ülni.

Nagyszerű napunk van: a konferencia napja! Egy nagyszerű kórus csodálatos énekét hallhattuk. Valahányszor hallok egy kórust, vagy meghallom az orgona vagy a zongora hangját, az édesanyámra gondolok, aki ezt mondta: „Örülök minden elismerésnek, amit szereztlél, minden végzettségnek, amit elértél, és minden munkának, amit végeztél. Csak azt sajnálom, hogy abbahagytad a zongorázást.” Köszönöm, anya. Bárcsak folytattam volna.

Fivéreim és nővéreim, szeretettel üdvözöllek benneteket Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 182. Félévi Általános Konferenciáján!

Fél évvel ezelőtti találkozásunk óta három új templomot szenteltünk fel, és egy templom került újra felszentelésre. Májusban abban a kiváltságban volt részem, hogy én szentelhettem fel a gyönyörű Missouri Kansas City templomot, és részt vehettem a hozzá kapcsolódó kulturális ünnepségen. Az ünnepségről holnap délelőtti beszédemben részletesebben beszámolok majd.

Júniusban Dieter F. Uchtdorf elnök felszentelte a régen várt templomot a braziliai Manausban, szeptember elején pedig Henry B. Eyring elnök újra felszentelte a felújított templomot az argentinai Buenos Airesben, melyet én szenteltem fel 27 évvel ezelőtt. Csupán két hete történt, hogy Boyd K. Packer elnök felszentelte a szépséges Brigham City templomot a szülővárosában, ahol nevelkedett.

Ahogy korábban már mondtam, nincsen fontosabb egyházi épület

a templomnál, jelenleg pedig örömminkre szolgál, hogy 139 működő templomunk van világszerte, és további 27 lett bejelentve vagy áll építés alatt. Hálásak vagyunk e szent építményekért, és az áldásokért, melyeket az életünkbe hoznak.

Örömmre szolgál, hogy ma délelőtt két újabb templomot jelenthetek be, melyek az elkövetkezendő hónapok és évek során a következő helyszíneken fognak felépülni: Tucson, Arizona állam; és Arequipa, Peru. E templomokkal kapcsolatban a megfelelő engedélyek és jóváhagyások beszerzése után lesz további információ elérhető.

Kedves testvérek, most pedig egy másik ügyet érintően szeretnék szólni – konkrétan a misszionáriusi munkával kapcsolatban.

Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma egy ideje már bizonyos országokra vonatkozólag lehetővé tette, hogy a fiatal férfiak, amennyiben érdemesek, befejezték a középiskolai tanulmányaikat, és őszintén vágnak a szolgálatra, akár 18 éves koruktól teljesítsenek misszionáriusi szolgálatot. Ez az irányelv adott országokra vonatkozott, mely több ezer fiatal férfinak tette lehetővé, hogy becsületes misszionáriusi szolgálatot végezzen, és ugyanakkor eleget tudjon tenni bizonyos katonasággal és oktatással kapcsolatos kötelezettségeinek.

E 18 éves misszionáriusokkal való tapasztalataink nagyon pozitívak voltak. Misszióelnökeik beszámoltak arról, hogy ők is legalább annyira engedelmesek, hithűek, érettek, és legalább olyan megfelelően szolgálnak, mint a náluk idősebb társaik ugyanabban a misszióban. Hithűségük, engedelmességük és érettségük arra indított bennünket, hogy a korábban elkezdett misszionáriusi szolgálat lehetőségét az összes fiatal férfira, országtól függetlenül kiterjesszük.

Ezért nagy örömmel bejelentem, hogy mostantól az összes olyan érdekes fiatal férfinak, aki befejezte a középiskolai tanulmányait, függetlenül attól, hogy milyen országban él, lehetősége lesz arra, hogy 19 éves kor helyett már 18 éves kortól javasolják a misszionáriusi szolgálatra. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy minden fiatal férfi mostantól e fiatalabb életkorban fogja megkezdeni, vagy kezdje meg a szolgálatot. Inkább arról van szó, hogy az egyéni körülményekhez mérten, valamint a papsági vezetők elbírálása alapján, ez a lehetőség is rendelkezésre áll.

Miközben imádságos lélekkel elmékedtünk azon a legkorábbi életkoron, amikor egy fiatal férfi megkezdheti a misszionáriusi szolgálatot, ugyanezen elgondolkodtunk a fiatal

nők tekintetében is. Így ma nagy örömmre szolgál bejelenteni azt, hogy minden olyan érdekes fiatal nőt, aki szolgálni kíván, mostantól 21 helyett már 19 éves korától is lehet javasolni a misszionáriusi szolgálatra.

Határozottan megerősítjük, hogy a misszionáriusi munka papsági kötelesség, és biztatunk minden fiatal férfit, aki érdekes, és fizikailag és szellemileg is képes rá, hogy válaszoljon a szolgálatra szólító hívásra. Sok fiatal nő is fog szolgálatot teljesíteni, ők azonban nincsenek ugyanazon kötelezettség alatt, mint a fiatal férfiak. Mindazonáltal szeretnénk biztosítani az egyházban lévő nőtestvéreket arról, hogy ennek ellenére ők is igen értékes misszionáriusok, és nagyra becsüljük a szolgálatukat.

Továbbra is nagyon sok időskorú misszionáriusra van szükségünk. Arra buzdítalak benneteket, hogy ha a körülményeitek és az egészségetek engedi, álljatok készen arra, hogy amikor nyugdíjba mentek, teljes idejű misszionáriusi szolgálatot nyújtsatok. Mind a férjeknek, mind a feleségeknek még nagyobb örömet hoz majd, ha együtt szolgálják Atyjuk gyermekeit.

Most pedig, kedves fivéreim és nőtestvéreim, hallgassuk figyelmesen a következő két napon elhangzó üzeneteket, hogy érezzük az Úr Lelkét, és elnyerjük azt a tudást, melyet szeretne, hogy megszerezzünk. Hogy ilyen élményben legyen részünk, ezért imádkozom, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: **Quentin L. Cook** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Tudtok-e most úgy érezni?

Az egyházban néhányan nem tudnak Alma kérdésére határozott igennel felelni. Jelenleg nem tudnak úgy érezni.

Monson elnök, szeretünk, tisztelünk és támogatunk téged. Felemelő ez a történelmileg jelentős bejelentés a misszionáriusi szolgálatról. Emlékszem még az izgalomra 1960-ban, amikor a fiatal férfiak szolgálatának korhatárát 20 évről 19 évre csökkentették. Én még újonnan elhívott 20 évesként érkeztem a Brit Misszióba. Az első 19 éves a missziómban Jeffrey R. Holland elder volt, aki elképesztő értéket képviselt. Néhány hónappal járt akkor a 20. születésnapja előtt. Az ezt követő egy év során aztán nagyon sok 19 éves érkezett még. Engedelmes és hithű misszionáriusok voltak, így jól haladt a munka. Meggyőződésem, hogy most még nagyobb lesz az aratás, amint igazlelkű, elkötelezett misszionáriusok töltik be a Szabadító parancsát, hogy hirdessék az evangéliumot.

Meglátásom szerint ti, a felnövekvő nemzedék soraiban, felkészültebbek vagytok, mint bármely korábbi nemzedék. A szentírásokról való ismeretek különösen lenyűgöző. A kihívások azonban, melyekkel szembe kell néznetek a szolgálatra való felkészülés során, hasonlóak azokhoz, melyekkel az egyház többi tagja is szembenéz.

Mindannyian tudjuk, hogy a világ túlnyomó részének kultúrája nem méltányolja az igazlelkűséget és a lelki elkötelezettséget. A történelem során az egyházi vezetők mindig is figyelmeztették és bűnbánatra tanították az embereket. A Mormon könyvében a fiatalabb Almát annyira aggasztotta a hamislelkűség és az elkötelezettség hiánya, hogy feladta a főbírói széket, hogy Nefi népének vezetője legyen, majd minden erejével a prófétai elhívására koncentrált.¹

A szentírások egyik leginkább mély

értelmű versében Alma a következőt jelentette ki: „[H]a megtapasztaltok már egy szívbeli változást, és ha éreztétek már úgy, hogy a megváltó szeretet énekét szeretnétek énekelni, akkor azt kérdezem, hogy tudtok-e most úgy érezni?”²

A helyi vezetők világszerte arról számolnak be, hogy az egyház egészét tekintve az egyháztagok, és különösen a fiataljaink, még soha nem voltak ennyire erősek. Ezzel együtt azonban két aggodalmuknak is hangot adnak: elsőként a világban egyre növekvő hamislelkűségnek, másodsor pedig néhány egyháztag érdektelenségének, és az elkötelezettségük hiányának. Arra várnak tanácsot, hogy miként segíthetnének az egyháztagoknak a Szabadítót követni, valamint mély és tartós megtérést elérni.

Az évszázados kérdés: „tudtok-e most úgy érezni?”, most is válaszra vár. Mindannak ellenére, amivel a mostani adományozási korszakban rendelkezünk, beleértve ebbe Jézus Krisztus evangéliuma teljességének visszaállítását, a lelki ajándékok kiadását, valamint a menny vitathatatlan áldásait, Alma felhívása soha nem volt még ennyire fontos.

Nem sokkal az után, hogy Ezra Taft Benson 1943-ban elhívták apostolnak, George Albert Smith³ elnök ezt tanácsolta: „A ti küldetésetek az, hogy a lehető legkedvesebb módon figyelmeztessétek az embereket, hogy a bűnbánat lesz az egyetlen univerzális gyógyír e világ bajaira.”⁴ E kijelentése a második világháború kellős közepén hangzott el.

Napjainkban az erkölcsi romlás egyre nagyobb méreteket ölt. Az egyik neves író nemrég ezt mondta: „Mindenkinek tudja, hogy a kultúránk méreggel van átitatva, de senki sem várja, hogy mindez megváltozzon.”⁵ Az erőszak és erkölcstelenség eddig soha nem látott mértékben jelenik meg a mindennapi kultúránkban, a zenében, a szórakoztatóiparban, valamint más médiákban. Erről egy nagy tiszteletben álló baptista teológus igen drámaian csak így nyilatkozott: „Az egész civilizáció lelki immunrendszere megsérült.”⁶

Nem meglepő, hogy az egyházban néhányan nem tudnak Alma kérdésére határozott igennel felelni. Jelenleg nem tudnak úgy érezni. Úgy érzik, hogy egyfajta lelki aszály sújtja őket. Mások dühösek, bántódottak vagy kiábrándultak. Ha ezek közül bármelyik is fennáll a ti esetetekben,⁷ fontos megvizsgálnotok, hogy miért nem tudtok úgy érezni.

A lelki aszályban szenvedők és elkötelezettség híján lévők közül sokan nem feltétlenül követtek el súlyos bűnt vagy vétket, csupán balga döntéseket hoztak. Néhányuk elhanyagolja szent szövetségeinek betartását. Mások idejük nagy részét lényegtelen dolgok iránti odaadásuknak szentelik. Vannak, akik hagyják, hogy a heves kulturális vagy politikai nézetek meggyengítsék a Jézus Krisztus evangéliuma iránti hűségüket. Néhányan pedig olyan internetes anyagokba ásták bele magukat, melyek felnagyítják és

eltúlozzák – egyes esetekben kitalált dolgok alapján – az egyház korai vezetőinek hibáit. Azután hibás következtetésekre jutnak, ami a bizonyosságokra is hatással lehet. Bárki, aki ilyen döntéseket hozott, bűnbánatot tarthat és lelkileg megújulhat.

A lelki táplálkozásnak elengedhetetlen része a szentírások alapos tanulmányozása.⁸ Isten szava elkötelezettségre ösztönöz, és gyógyírként szolgál a megbántottságra, haragra és kiábrándultságra.⁹ Ha az elkötelezettségünk bármely ok miatt elhalványulna, részben a bűnbánat lesz a megoldás.¹⁰ Az elkötelezettség és a bűnbánat szorosan egybefüggő fogalmak.

C. S. Lewis, aki egy rendkívül gyakorlatias keresztény író volt, eleve-nünkbe vágó módon fogalmazta ezt meg. Állítása szerint a kereszténység azt mondja az embereknek, hogy tartsanak bűnbánatot, majd pedig bűnbocsánatot ígér; amíg azonban az emberek nem érzik ennek szükségességét, addig a kereszténység sem fog túl sokat jelenteni számukra. Ezt mondta: „Amikor tudod, hogy beteg vagy, hallgatsz az orvosra.”¹¹

Joseph próféta rámutatott arra, hogy a keresztelkedésünk előtt még állhatunk a jó és a gonosz közötti semleges területen. Azonban „amikor csatlakoztál az egyházhoz, beálltál Isten szolgálataiba. Amikor ezt tetted, elhagytad a senki földjét, és soha többé nem [mehetsz] oda vissza.” Azt tanácsolta, hogy soha ne hagyjuk el a Mestert.¹²

Alma kihangsúlyozta, hogy Jézus Krisztus engesztelése által „ki van nyújtva... az irgalom karja” azok felé, akik bűnbánatot tartanak.¹³ Ezután pedig olyan átható és alapvető kérdéseket tesz fel, mint: Felkészültünk-e az Istennel való találkozásra? Feddhetetlenek maradunk-e? Mindannyiunknak el kellene gondolkodnia ezeken a kérdéseken. Igen erőteljes és megható

Alma azon élménye, amikor nem követte hithű édesapját, majd eljutott arra a drámai felismerésre, hogy mily nagy szüksége van a megbocsátásra, és mit is jelent a megváltó szeretet énekét énekelni.

Bár minden, ami csökkenti az elkötelezettséget, következményekkel jár, két lényeges, igen elterjedt és jelentős kihívással kell szembenéznünk. Az első a rosszindulat, az erőszak és a családon belüli bántalmazás. A második pedig a szexuális bűnök és a tisztátalan gondolatok. Gyakran ezek előzik meg, és ezekben gyökereznek az alacsonyabb elkötelezettséget okozó döntések.

Létfontosságú, hogy miként bánunk azokkal, akik a legközelebb állnak hozzánk. Az erőszak, a bántalmazás, az előzékenység hiánya, valamint a tiszteletlenség nem elfogadható az otthonainkban – nem fogadható el sem a felnőttek, sem pedig a felnövekvő nemzedék részéről sem. Az édesapám, bár nem volt tevékeny az egyházban, rendkívül jó példa volt, különösen a tekintetben, ahogyan az édesanyámmal bánt. Gyakran mondogatta, hogy „Isten a férfiakat felelősségre fogja vonni minden könnycseppért, melyet a feleségük miattuk hullatott”. Ugyanezt hangsúlyozza a családról szóló kiáltvány is. Ez áll benne: „[Azok], akik... házastársukat vagy gyermeküket bántalmazzák..., egy napon mindezért felelni fognak isten előtt.”¹⁴ Függetlenül attól, hogy milyen kultúrában nevelkedtünk, vagy hogy a szüleink bántalmazták-e valaha bennünket, nekünk tilos bárkit is akár fizikailag, akár érzelmileg vagy akár szóban bántalmaznunk.¹⁵

Társadalmunkban még soha nem volt ennyire fontos az előzékenység. A kedvesség és előzékenység alapjainak lefektetése otthon kezdődik. Nem meglepő tehát, hogy a családok széthullásával egyenlő mértékben

hanyatlak a közbeszéd. A család képezi a szeretet és a lelkiség megtartásának alapjait. A család teremt olyan légkört, ahol virágozhat a vallás gyakorlása. „Ha szeretet van otthon,” akkor valóban „oly szép a világ”¹⁶.

A szexuális bűnök és a tisztátalan gondolatok sértik a Szabadító által megszabott normákat.¹⁷ Már az adományozási korszakunk elején figyelmeztettek bennünket, hogy nagy valószínűséggel az erkölcstelenség lesz a legnagyobb kihívás.¹⁸ Az ilyen viselkedés, ha nem bánják meg, lelki aszályt és az elkötelezettség hiányát fogja okozni. A tévé, az internet és a mozifilmek gyakran közvetítenek lealacsonyító üzeneteket és képeket. Dieter F. Uchtdorf elnökkel nemrég egy amazonasi őserdei kis faluban jártunk, ahol még a legapróbb és legegyszerűbb kis kunyhókon is láttunk parabolaantennát. Örömmel gondoltunk mindarra a csodálatos információra, mely e távoli helyen is hozzáférhető ily módon. Felismertük ugyanakkor azt is, hogy a földön szinte nincs olyan hely, ahol a romlott, érzéki és erkölcstelen képek ne tudnának valamilyen hatást gyakorolni. Ez az egyik oka annak, hogy a pornográfia miért terjed ilyen járványszerűen napjainkban.

Nemrég igen tanulságos beszélgetés zajlott köztem és egy 15 éves áronipapság-viselő között. Segített megértenem, hogy az internet korában egy fiatalnak milyen egyszerű szinte teljesen véletlenül is szembekeverülni tisztátalan vagy akár pornográf jellegű képekkel. Rámutatott arra, hogy az egyház által tanított legtöbb tantételtől már a társadalom is valamilyen mértékben elismeri, hogy a megszegésük súlyos és romboló hatással lehet az egészségre és a jólétre. Említette a fiatalok körében elterjedt dohányzást, kábítószer-használatot és alkoholfogyasztást. Megemlítette, hogy

a társadalom részéről azonban semmilyen jelentős tiltakozás vagy felhívás sem tapasztalható a pornográfiával és erkölcstelenséggel kapcsolatban.

Drága fivéreim és nővéreim, ez a fiatal férfi nagyon jól elemezte a helyzetet. Mi akkor a válasz? A próféták és apostolok hosszú évek óta tanítanak az otthonunkban történő hithű vallásgyakorlásról.¹⁹

Szülők! Azok a napok már rég elmúltak, amikor az egyházi gyűléseken és programokon való rendszeres részvétel által, bár ez is elengedhetetlen, eleget tudtunk tenni azon szent kötelességeknek, hogy gyermekeiteket erkölcsös és igazlelkű életre, valamint arra tanítsátok, hogy egyenes derékjal járjanak az Úr előtt. Monson elnök mai bejelentésével létfontosságú lett, hogy mindezt hithű módon egy olyan otthonban tegyük, mely menedékkül szolgál, és ahol kedvesség, megbocsátás, igazság és igazlelkűség honol. A szülőknek venniük kell a bátorságot, hogy felügyeljék és szűrjék az internet-hozzáférést, a televíziós adásokat, a filmeket és a zenét. A szülőknek venniük kell a bátorságot, hogy nemet mondjanak, megvédjék az igazságot, és hogy erőteljes bizonyosságot tegyenek. Gyermekeiteknek tudniuk kell, hogy hisztek a Szabadítóban, szeretitek a Mennyei Atyákat, és támogatjátok az egyház vezetőit. Otthonainkban a lelki érettségnek kell virulnia. Remélem, hogy senki sem fog hazatérni erről a konferenciáról anélkül, hogy megértené: napjaink erkölcsi problémáit a családban kell kezelnünk. A püspököknek, valamint

a papsági és segédszervezeti vezetőknek támogatniuk kell a családokat, és meg kell győződnie arról, hogy sor kerül a lelki tantételek megtanítására. A házi- és látogatótanítók is segítséget nyújthatnak ebben, különösen az egyedülálló szülők gyermekeinek.

Az imént említett fiatal férfi őszintén megkérdezte, hogy az apostolok tudják-e, hogy a pornográfia és tisztátalan gondolatok elleni védelem érdekében milyen korán kell elkezdni a tanítást. Határozottan kijelentette, hogy egyes területeken még az Elemiből való továbblépés előtt sem túl korai ez.

Azok a fiatalok, akik már nagyon fiatal korukban találkoztak erkölcstelen képekkel, megrémülnek attól, hogy ezzel már rögtön el is vesztették érdemességüket a misszionáriusi szolgálatra, és arra, hogy szent szövetségeket kössenek. Ennek eredményeként a hitük súlyos sérüléseket szenvedhet. Fiatalok, szeretnélek biztosítani benneteket arról, hogy amint azt tanítjuk is, a bűnbánat által érdemessé válhattok a menny összes áldására.²⁰ Ez a Szabadító engesztelésének lényege. Kérlek benneteket, beszéljétek a szüleitekkel vagy egy tanácsadóval, akiben megbíztok, és kérjétek a püspökötök tanácsát.

Az erkölcsösség kapcsán néhány felnőtt úgy véli, hogy ha részt vesznek egy nagyleptékű emberbaráti projektben vagy betartanak egy bizonyos tantételt, akkor már nem kell eleget tenniük a Szabadító tanításainak. Azt mondják maguknak, hogy a helytelen szexuális viselkedés „nem nagy dolog, ha kedves és könyörületes ember vagyok”²¹. Az ilyesfajta gondolkodás hatalmas önbecsapás. Néhány fiatal arról számolt be nekem, hogy napjaink kultúrájában már nem „menő” az, ha valaki túlzottan próbál megfelelni egy adott területen, beleértve ebbe azt is, hogy az igazlelkű tantételekkel szigorú összhangban éljen.²²

Kérlek benneteket, ne esetek ebbe a csapdába!

Keresztelkedésünk megígérjük, hogy magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét, és *elhatározzuk* magunkban, hogy mindvégig szolgálni fogjuk Őt.²³ Egy ilyen szövetség betartásához bátor erőfeszítésre, elkötelezettségre és feddhetetlenségre van szükség, ha továbbra is a megváltó szeretet énekét szeretnénk énekelni, és azt akarjuk, hogy valóban megtértek maradjunk.

Egy, az 1924-es párizsi olimpián versenyző brit olimpikon példája remek módon szemlélteti, hogy mit jelent mindig elkötelezettnek és erősnek lenni.

Eric Liddell egy Kínában szolgált skót misszionárius fia volt, és igazán vallásos ember. Az olimpia brit vezetőit rendkívül kihozta a sodrából azzal, hogy bár hatalmas nyomást gyakoroltak rá, ő semmilyen körülmények között nem volt hajlandó futni a 100 méteres síkfutás elődöntőjén, mivel az vasárnapra esett. Végül aztán 400 méteren nyert érmet. Liddell példamutatója, hogy nem volt hajlandó vasárnap versenyezni, különösen inspiráló volt.

A tiszteletére tartott ünnepségen a méltatások között Ésaia szavait is felidéztek: „De a kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!”²⁴

Liddell csodálatra méltó viselkedése igen nagy hatást gyakorolt legkisebb fiunk azon elhatározására, hogy ne vegyen részt vasárnapi sporteseményeken, de ami még annál is fontosabb, hogy elforduljon a hamislelkű és világias viselkedéstől. Ésaia könyvének ezt a versét íratta be az iskolai évkönyvébe is. Eric Liddell a tantételek iránti elkötelezettség és határozottság hatásos példáját hagyta ránk.

Amikor fiataljaink követik Monson elnök tanácsát azáltal, hogy felkészülnek a misszionáriusi szolgálatra,

valamint amikor mi is a Szabadító által tanított tantételek szerint élünk, és felkészülünk az Istennel való találkozásra,²⁵ akkor egy sokkal fontosabb versenyt nyerünk meg.²⁶ Velünk lesz a Szentlélek, hogy lelki irányítást és útmutatást adjon. Azokat, akiknek az élete nincs rendben, emlékeztetni szeretném, hogy soha nem túl késő a Szabadító engesztelését a hitünk és életünk alapjává tenni.²⁷

Ésaia szavaival élve: „[H]a bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.”²⁸

Őszintén imádkozom azért, hogy mindannyian megtegyük a szükséges lépéseket ahhoz, hogy *most* érezhesük a Lelket, hogy teljes szívünkkel *tudjuk* zengen a megváltó szeretet énekét. Bizonyosságot teszek a Szabadító engesztelésének hatalmáról, Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Alma 4:15–19.
2. Alma 5:26.
3. George Albert Smith akkor a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja volt. 1945. május 21-én lett az egyház elnöke. (Lásd *Deseret News 2012 Church Almanac* [2012], 98.)
4. George Albert Smith, in Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 184.
5. Peggy Noonan, “The Dark Night Rises,” *Wall Street Journal*, July 28–29, 2012, A17.
6. Dr. ifj. R. Albert Mohler, elnök, A Dél-Baptista Teológiai Szemináriumon vallási vezetőknek tartott előadása. New York City, 2012. szept. 5.
7. Lásd 2 Nefi 2:27.
8. Lásd János 5:39; Ámós 8:11; lásd még James E. Faust, “A Personal Relationship with the Savior,” *Ensign*, Nov. 1976, 58–59.
9. Lásd Alma 31:5.
10. Lásd Alma 36:23–26.
11. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), 31–32. Lewis az Oxford Egyetem angol irodalmi ösztöndíjasa, továbbá a Cambridge Egyetem középkori és reneszánsz angol irodalom tanszékének elnöke volt.
12. *Lásd Az egyház elmökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 341.; lásd még Jelenések 3:15–16.
13. Alma 5:33.
14. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.

15. Lásd Richard G. Scott: Elmozdítani az akadályokat a boldogság útjából. *Liahóna*, 1998. júl. 96–99. Néhány kulturális kényszer ellentétes a Szabadító tanításaival és tévútra vezethet bennünket. A Csendes-óceáni-szigetek déli részén járva találkoztam egy férfival, aki hosszú évekig volt érdeklődő az egyházban. Elmondta, hogy mélyen megérintette, amikor egy papsági konferencián az egyik vezető ezt tanította: „A kezét, mellyel korábban a gyermekeidet megütötte, arra kell használnod, hogy megáldjad őket veled.” Részesül a misszionáriusi leckékben, megkeresztelkedett, és nagyszerű vezető vált belőle.
16. Ha szeretet van otthon. *Himnuszok*, 186. sz.
17. Lásd Alma 39.
18. Lásd Ezra Taft Benson, “Cleansing the Inner Vessel,” *Ensign*, May 1986, 4.
19. Gordon B. Hinckley elnök mutatta be „A család: Kiáltvány a világhoz” című kiadványt az Általános Segítőegyleti Gyűlésen 1995 szeptemberében. Thomas S. Monson elnök felügyelte a 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010) című kézikönyv első fejezete, „A családok szerepe Isten tervében” megváltoztatását.
20. Lásd Alma 13:27–30; 41:11–15.
21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics* (2012), 238; lásd még Alma 39:5.
22. Ne hagyjátok, hogy egy olyan kultúra, mely telve van erőszakkal és erkölcstelenséggel, és mely kritikus azokkal szemben, akik a Szabadító tantételei szerint élnek, háborgassák a ti hiteteket. Ahogyan azt Wordsworth, az író nagyszerűen papírra vetette: „Az elméd oly szerény gondolatok táplálják, hogy se gonosz nyelvek, se hirtelen ítélezések, vagy az önző emberek megvetései soha ne háborgassák a te vidám hitet” (“Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey,” in *The Oxford Book of English Verse*, ed. Christopher Ricks [1999], 346).
23. Lásd Moróni 6:3; kiemelés hozzáadva; lásd még Móziás 18:13.
24. Ésaia 40:31; lásd Robert L. Backman, “Day of Delight,” *New Era*, June 1993, 48–49.
25. Lásd Alma 34:32.
26. Lásd 1 Korinthusbeliek 9:24–27.
27. Lásd Hélamán 5:12. Id. Oliver Wendell Holmes a következő tanácsolta: „Úgy vélem, nagyszerű dolog a világban az, hogy nem az határoz meg bennünket, ahol állunk, hanem amilyen irányba haladunk. Ahhoz, hogy elérjük a mennyei kikötőt, néha szélirányban, máskor pedig széllal szemben kell hajóznunk. De haladnunk kell, nem sodródunk, és horgonyt sem vethetünk” (*The Autocrat of the Breakfast-Table* [1858], 105).
28. Ésaia 1:18.

Írta: Ann M. Dibb
második tanácsos a Fialat Nők Általános Elnökségében

Tudom. Élem. Imádom.

Szabadítónk, Jézus Krisztus követői vagyunk. Ez a fajta megtérés és magabiztosság szorgalmas és átgondolt erőfeszítés eredménye. Egyénre szabott. Élethosszig tartó folyamat.

Lelkesít engem az egyház igazlelkű tagjainak példamutatása, nemes fiataljainkat is beleértve ebbe. Bátran a Szabadítóra tekintetek. Hűek vagytok, engedelmesek és tiszták. A jószágotokért kapott áldások nemcsak a ti életetekre vannak hatással, hanem számos más ember életére is, gyakran úgy, hogy nem is tudtok arról.

Néhány évvel ezelőtt épp sorban álltam a helyi élelmiszerboltban. Egy 15 év körüli fiatal lány volt előttem. Magabiztosnak és boldognak látszott. Szemet szúrt a pólója, és nem tudtam megállni, hogy meg ne szólítsam: „Másik államból jöttél, ugye?”

Meglepte a kérdésem, majd így felelt: „Igen. Coloradóból jöttem. Honnan tudja?”

Magyarázatom ez volt: „A pólód miatt.” Azért tudtam eltalálni, mert a pólóján ez állt: „Mormon vagyok. Te is?”

Így folytattam: „Meg kell mondanom, lenyűgöz a magabiztosságod, mellyel kitűnsz a tömegből és ilyen merész kijelentést viselsz. Látom, hogy más vagy, és azt kívánom, az egyházban bárcsak minden fiatal nő és egyháztag ugyanilyen meggyőződéssel és magabiztossággal rendelkezne.” Fizettünk, elköszöntünk, és elváltak útjaink.

Mégis, e véletlenszerű hétköznapi esemény után napokon és heteken

át azon vettem észre magam, hogy eltűnődöm ezen a találkozón. Belegondoltam, hogyan tehetett szert ez a coloradói fiatal hölgy ilyen magabiztosságra a kilétével kapcsolatban Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaként. Önkéntelenül is eltűnődtem, jelképesen milyen feliratot választanék a *saját* pólómra, ami tükrözné a hitemet és a bizonyosságomat. Számos lehetőség átfutott az elmémen. Végül egy olyan kijelentésnél maradtam, melyet büszkén viselnék: „Mormon vagyok. Tudom. Élem. Imádom.”

Ma erről a merész, reményteljes kijelentésről szeretnék beszélni.

Első része magától értetődő, menetetőzés nélküli állítás: „Mormon vagyok.” Ahogyan a fiatal nő, akivel a boltban találkoztam, nem félt a világ tudomására hozni, hogy tagja Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának, remélem, hogy én sem félek vagy vonakodom soha elismerni azt, hogy „mormon vagyok”. Magabiztosaknak kell lennünk, miként Pál apostol is az volt, amikor kijelentette: „Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére”¹. Egyháztagokként Szabadítónk, Jézus Krisztus követői vagyunk. Ez a fajta megtérés és

magabiztosság szorgalmas és átgondolt erőfeszítés eredménye. Egyénre szabott. Élethosszig tartó folyamat.

A kijelentés második fele leszögezi: „Tudom.” A mai világban tevékenységek, témák és érdeklődési körök tömegei versengenek figyelmünk minden percéért. Ily nagymértékű figyelemelterelés közepette vajon van-e elég erőnk, önfegyelmünk és elkötelezettségünk arra összpontosítani, ami leginkább számít? Vagyunk-e annyira járatosak az evangéliumi igazságokban, mint a tanulmányainkban, a karrierünkben, a hobbijainkban, a sportban, az SMS-ezésben és a twitterezésben? Vajon tevékenyen próbálunk-e választ találni a kérdéseinkre azáltal, hogy lakmározunk a szentírásokból, valamint a próféták tanításaiból? Törekszünk-e a Lélek általi megerősítésre?

A tudás elnyerésének fontossága örök alapelv. Joseph Smith próféta „szerette a tudást, annak igaz hatalma miatt”². Azt mondta: „A tudás nélkülözhetetlen az élethez és az isteni-séghez. [...] Halljátok mindannyian, testvérek, ezt a nagyszerű kulcsot: a tudás Isten hatalma a szabadításhoz.”³

Minden igazság és ismeret fontos, de mindennapi életünk állandó zaklatottsága mellett különös figyelmet kell fordítanunk evangéliumi ismereteink bővítésére, hogy tudhassuk, hogyan alkalmazzuk életünkben az evangélium tantételeit.⁴ Evangéliumi tudásunk növekedésével párhuzamosan önbizalom ébred bennünk bizonyosságunk vonatkozásában, és ki tudjuk jelenteni azt, hogy „tudom”.

A következő állítás ez: „Élem.” A szentírások azt tanítják, hogy „az ígének... megtartói legyetek és ne csak hallgatói”⁵. Akkor éljük az evangéliumot és válunk „az ígének... megtartói[vá]”, ha hitet gyakorlunk, engedelmesek vagyunk, szeretetteljesen szolgálunk, és követjük Szabadítónk

példáját. Feddhetetlenül cselekszünk, és azt tesszük, amit helyesnek vélünk, „mindig és mindenben, és minden helyen”⁶, függetlenül attól, hogy ki lát vagy nem lát minket.

Mivel halandók vagyunk, senki nem tökéletes. Az evangélium szerinti életre irányuló legszorgalmasabb erőfeszítéseink ellenére is követünk el hibákat és bűnt. Mily vigaszt jelent annak biztos tudata, hogy Szabadítónk megváltó áldozata által bocsánatot nyerhetünk és ismét tisztává lehetünk. A valódi bűnbánat és megbocsátás folyamata megerősíti a bizonyosságunkat és az iránti elkötelezettségünket, hogy betartsuk az Úr parancsolatait és evangéliumi normák szerint éljük az életünket.

Amikor az „élem” kifejezésre gondolok, egy Karigan nevű fiatal nő jut eszembe. Azt írta: „Már egy kicsit több mint egy éve vagyok egyháztag. [...] Amikor még érdeklődtem, úgy éreztem, végre találtam egy olyan egyházat, amely visszafogottságot és normákat tanít, és ez jelezte számomra azt, hogy ez az igaz egyház. Azóta saját szememmel láttam, mi történik azokkal, akik figyelmen kívül hagyják a parancsolatokat és rossz útra térnek.

Már rég eldöntöttem, hogy magas erkölcsi normák szerint fogok élni. [...] Nagyon áldottnak érzem magam, hogy rátaláltam az igazságra és megkeresztelkedtem. Nagyon boldog vagyok.”⁷

A kijelentés utolsó állítása ez: „Imádom.” Jézus Krisztus evangéliumának megismerése és az evangéliumi tantételek szorgalmas betartása szerinti élet sok egyháztagban váltja ki ezt a lelkes felkiáltást: „Imádom az evangéliumot!”

Ez az érzés úgy alakul ki, hogy a Szentlélek tanúbizonyosságot tesz nekünk arról, hogy Mennyei Atyánk gyermekei vagyunk, aki törődik velünk, és a helyes úton járunk. Egyre nő az evangélium iránti szeretetünk, amikor megtapasztaljuk Mennyei Atyánk szeretetét és a Szabadító által ígért békét, miközben megmutatjuk Neki, hogy hajlandók vagyunk engedelmeskedni és követni Őt.

Életünk bizonyos szakaszaiban azonban – akár új megtértek vagyunk, akár egész életünkben egyháztagok voltunk –, rádöbbenhetünk, hogy ez a vibráló lelkesedés elhalványul. Erre időnként akkor kerül sor, amikor kihívásokkal nézünk szembe és türelmet kell gyakorolnunk, időnként pedig gyarapodásunk és bőségünk

tetőpontján. Ha ilyen érzés kerít hatalmába, újra evangéliumi ismereteim bővítésére és arra kell összpontosítanom az erőfeszítéseimet, hogy életem során még teljesebb mértékben éljek az evangéliumi tantételek szerint.

Az egyik leghatékonyabb, de néha legnehezebben alkalmazható evangéliumi tantétel az alázatosság és az, hogy alá vessük magunkat Isten akaratának. A Gecsemáné kertjében imádkozva azt mondta Krisztus az Atyának: „...ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen”⁸. Nekünk is ezért kell imádkoznunk. Gyakran ezekben a csendes, imádsággal telt percekben érezzük, amint körülölel minket Mennyei Atyánk szeretete, és visszatérnek az örömteli, szeretetteljes érzések.

Az Oregon állambeli Eugene-ben tartott egyik Fiatal Nők vezetőségi gyűlésen abban a kiváltságban volt részem, hogy találkozhattam és beszélgettem Cammy Wilberger nőtestvérrel. A történet, melyet Wilberger nőtestvér elmesélt nekem, annak erejéről és áldásos voltáról tanúskodott, amikor egy fiatal nő tudja, éli és imádja az evangéliumot.

Wilberger nőtestvér 19 éves lánya, Brooke, jó néhány éve tragikus halált

szenvedett az első egyetemi éve utáni nyári szünetben. Wilberger nőtestvér így emlékezett vissza erre: „Nehéz, sötét időszak volt ez a családjunk számára. Brooke azonban nagyszerű ajándékot adott nekünk. Gyermekkorában még nem eszméltünk rá erre, de Brooke rövid élete minden évében és percében a legnagyobb ajándékot adta nekünk, melyet csak egy lány a szüleinek adhat: Brooke Isten igazlelkű lánya volt. [...] Ezen ajándék és különösen az engesztelés képessé tevő hatalma révén erőt és vigaszt kaptam, és elnyertem a Szabadító által ígért békességet. Nem kérdéses számomra, hol van most Brooke, és várakozással tekintek a szeretetteljes viszontlátás elébe.”⁹

Bizonyságom van Mennyei Atyánk örök boldogságunkra vonatkozó nagyszerű tervéről. Tudom, hogy Ő ismer és szeret minket. Tudom, hogy prófétát küldött nekünk, Thomas S. Monson elnököt, aki biztat minket és segít nekünk visszatalálni Őhozá. Azért imádkozom, hogy mindannyian megtegyük a következő kijelentéshez szükséges erőfeszítéseket: „Mormon vagyok. Tudom. Élem. Imádom.” Mindent alázatosan, Jézus Krisztus nevében mondom, ámen. ■

Megjegyzés: *További tanulmányozásra ajánlom Alma 32. fejezetét és Dallin H. Oaks elder beszédét „A kihívás, hogy váljunk valakivé” címmel (Liahóna, 2001. jan. 40–43.).*

JEGYZETEK

1. Rómabeliek 1:16.
2. Lásd George Q. Cannon idézet, *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 275.
3. *Tanítások: Joseph Smith*, 278.; lásd még Martha Jane Knowlton Coray, notebook, Church History Library, Salt Lake City.
4. Lásd 1. tudás értéktapasztalat, *Fiatal nők személyes fejlődés* (füzet, 2009), 38.
5. Jakab 1:22.
6. Móziás 18:9.
7. Magánlevelezés.
8. Lukács 22:42.
9. Magánlevelezés.

Írta: Craig C. Christensen elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

Isten kimondhatatlan ajándéka

A Szentlélek tökéletes egységben munkálkodik a Mennyei Atyával és Jézus Krisztussal. Sok fontos szerepet és sajtóságot feladatot tölt be.

1994-ben Howard W. Hunter elnök azt a felhívást intézte az egyház minden tagjához, hogy „tegy[ük] a templomot... egyháztagság[unk] nagyszerű jelképévé”¹. Ugyanazon év folyamán befejeződött a Utahi Bountiful templom építése. Sokakhoz hasonlóan mi is alig vártuk, hogy elvigyük kis családjunkat a felszentelést megelőző nyílt napokra. Szorgosan munkálkodtunk gyermekeink felkészítésén a templomba való belépésre, és buzgón imádkoztunk, hogy olyan lelki élményben legyen részük, mely által a templom központi helyre kerül az életükben.

Amikor áhítattal végigjártuk a templomot, csodálattal tekintettem a lenyűgöző építészeti megoldásokra, a finom részletekre, az előttem tornyosuló ablakokon beragyogó fényre és a számtalan ihletet adó festményre. E szent épület minden részlete valóságos remekmű volt.

A celesztális szobába lépve aztán éreztem, ahogyan legkisebb fiunk, a hatéves Ben, a lábamba kapaszkodik. Aggodalmasnak tűnt – sőt, talán némi képp feldúltak.

„Mi a baj, kisfiam?” – kérdeztem suttogva.

Így felelt: „Apa, mi történik itt? Még soha nem éreztem ilyesmit.”

Felismervén, hogy kisfiam valószínűleg először érzi ilyen erőteljesen a Szentlélek hatását, odatérdeztem mellé, és miközben a többi látogató elsétált mellettünk, Ben és én sok percen át együtt tanultunk a Szentlélekről. Elképesztő volt számomra, milyen könnyedén meg tudtuk fogalmazni szent érzéseit. Beszélgetésünk során világossá vált, hogy Benre nem az volt a legnagyobb hatással, amit látott, hanem amit érzett – nem a minket körülvevő fizikai szépség, hanem Isten Lelkének halk, szelíd hangja a szívében. Megosztottam vele, amit saját tapasztalataimból tanultam, miközben gyermeki rácsodálkozása újraélesztette bennem a mély hálát Isten eme kimondhatatlan ajándékáért, a Szentlélek ajándékáért.²

Ki a Szentlélek?

A Szentlélek az Istenség harmadik tagja, és mint ilyen, az Atyaistenhez és Jézus Krisztushoz hasonlóan ismeri gondolatainkat és szívünk szándékait.³ A Szentlélek szeret minket, és azt

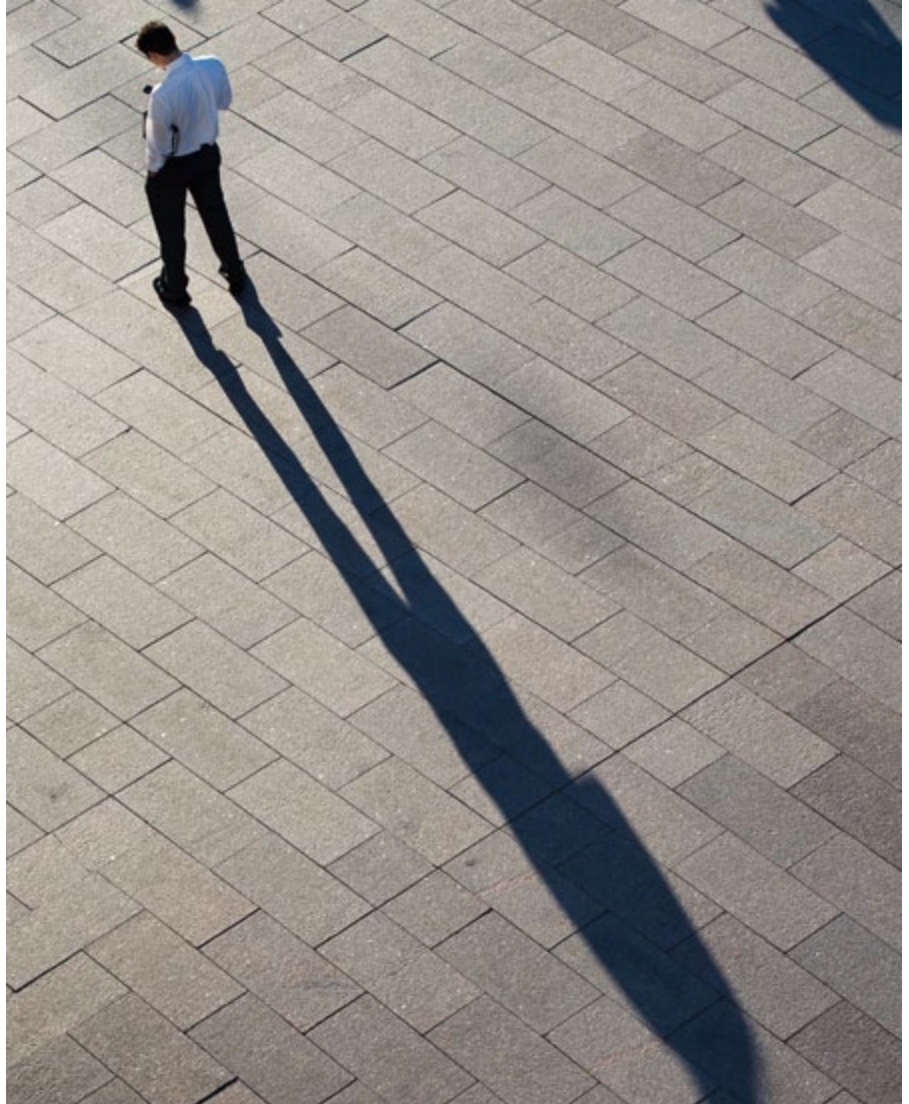
akarja, hogy boldogok legyünk. Mivel tudja, milyen kihívásokkal kell szembenéznünk, képes vezetni és tanítani minket minden dologban, amit meg kell tennünk ahhoz, hogy visszatérhessünk Mennyei Atyánkhoz és újra Vele élhessünk.⁴

Mennyei Atyánkkal és Jézus Krisztussal ellentétben azonban – akiknek húsból és csontból való megdicsőült testük van – a Szentlélek egy lélekszemély, aki érzéken és benyomásokon keresztül kommunikál lelkünkkel.⁵ Léleklényként Neki adatott az az egyedülálló feladat, hogy a személyes kinyilatkoztatás elnyerésének közvetítőjeként szolgáljon. A szentírásokban a Szentlélekre gyakorta utalnak e megnevezésekkel: az Úr Lelke, az ígélet Szent Lelke, vagy egyszerűen csak a Lélek.⁶

Mi a Szentlélek küldetése?

A Szentlélek tökéletes egységben munkálkodik a Mennyei Atyával és Jézus Krisztussal. Sok fontos szerepet és sajátos feladatot tölt be. A Szentlélek elsődleges küldetése az, hogy tanúságot tegyen az Atyaistenről és az Ő Fiáról, Jézus Krisztusról,⁷ valamint hogy megtanítsa nekünk az igazságot minden dologról.⁸ A Szentlélektől eredő biztos tanúbizonyosság sokkal nagyobb bizonyosságot hordoz magában, mint egy bármely más forrásból kapott tanúság. Joseph Fielding Smith elnök azt tanította, hogy „[a]mikor Isten Lelke az ember lelkéhez szól, hatékonyabban és nagyobb értelemmel közli az igazságot, mint ahogyan az akár a mennyei lényekkel való személyes kapcsolat alkalmával történne”⁹.

A Szentlélek egy másik neve a Vigasztaló.¹⁰ Gondok vagy kétségbeesés közepette, illetve amikor egyszerűen csak tudnunk kell, hogy Isten a közelünkben van, a Szentlélek képes

felemelni a lelkünket, reményt adni nekünk, megtanítani minket „a királyság békés dolgaira”¹¹, és segíteni, hogy érezhessük „az Istennek békesség[ét], mely minden értelmet felül halad”¹².

Sok évvel ezelőtt, amikor tágabb családi körben összegyűltünk egy ünnepi ebédre, édesapám játszani kezdett az unokáival. Hirtelen, mindenféle előzetes figyelmeztetés nélkül egyszer csak összeesett, majd hamarosan el is hunyt. Ez a váratlan esemény kétségbeejtő lehetett volna, különösen az unokák számára, nehezen megválaszolható kérdéseket felvetve. Azonban amikor magunk köré ültettük a gyerekeket, imádkoztunk, és Mormon könyvebeli próféták szavait olvastuk az élet céljáról, akkor a Szentlélek minden egyes családtagnak vigaszt nyújtott. Szavakkal nehezen elmondható módon a válaszok, melyekre vágytunk, tisztán kivehetők lettek a szívünkben. Aznap olyan békességet éreztünk, amely

valóban felülmúlta a *mi* értelmünket, a Szentlélek tanúsága azonban bizonyos, tagadhatatlan és igaz volt.

A Szentlélek tanító és kinyilatkoztató.¹³ Az evangéliumi igazságok tanulmányozása során, illetve amikor elmélkedünk és imádkozunk felőlük, a Szentlélek megvilágosítja az elménket és megeleveníti az értelmünket.¹⁴ Hatására az igazság kitörölhetetlenül bevésődik lelkünkbe, és képes hatalmas változást előidézni a szívünkben. Amikor ezen igazságokat megosztjuk családtagjainkkal, egyháztag társainkkal, illetve barátainkkal és szomszédainkkal a közösségünkben, akkor a Szentlélek az ő tanítójukká is válik, mivel Ő az, aki eljuttatja az evangélium üzenetét „az emberek gyermekeinek szívébe”¹⁵.

A Szentlélek arra ösztönöz minket, hogy nyújtsunk segítő kezet másoknak a szolgálat által. Számomra Thomas S. Monson elnök élete és szolgálata

nyújtja a legélénkebb példákat arra, ha valaki a Szentlélek sugalmazását megfogadva mások szolgálatába áll. Monson elnök ezt mondta: „A felelősségeink végrehajtása során azt tanultam, hogy amikor meghallunk egy csendes sugalmazást, és késedelem nélkül aszerint cselekszünk, akkor Mennyei Atyánk vezetni fogja a lépteinket és megáldja az életünket és mások életét. Nem ismerek édesebb élményt vagy becsesebb érzést annál, mint amikor meghallunk egy sugalmazást azzal a felfedezéssel, hogy az Úr rajtunk keresztül válaszolt valaki más imájára.”¹⁶

Szeretnék megosztani egy kedves élményt. Mialatt Monson elnök püspökként szolgált, tudomására jutott, hogy egyházközsége egyik tagja, Mary Watson, kórházba került. Amikor látogatóba ment hozzá, kiderült, hogy a hölgy egy nagy kórteremben fekszik több más beteggel együtt. Watson nőtestvér felé haladva egyszer csak azt látta, hogy az egyik szomszédos ágyon fekvő nő hirtelen a fejére húzza a takaróját.

Miután Monson elnök egy kicsit beszélgetett Watson nőtestvérrel és papsági áldást adott neki, kezét rázott vele, elköszönt, és indulni készült. Ekkor egy egyszerű, de bámulatos dolog történt. Idézem Monson elnök visszaemlékezését erre az élményre:

„Nem tudtam eljönni. Olyan volt, mintha egy láthatatlan kéz megpihent volna a vállamon, és lelkemben éreztem, amint e szavak szólnak hozzám: »Lépj oda a másik ágyhoz, amelyiken az asszonyka eltakarta az arcát,

amikor beléptél!« Így is tettem. [...]

Odaléptem a másik betegágyhoz, és gyengéden megérintettem a nő vállát, majd pedig óvatosan lehúztam az arcát elfedő takarót. És láss csodát! Ez a másik nő szintén egyházközségem tagja volt. Nem is tudtam, hogy kórházban van. Kathleen McKee-nek hívták. Amikor tekintetünk találkozott, könnyei között ezt mondta: »Ó, püspök úr, amikor beléptél azon az ajtón, úgy éreztem, hogy az imáimra válaszul eljöttél végre, hogy áldást adj. Ujjongott a szívem a gondolatra, hogy tudod, hogy itt vagyok, de amikor a másik ágynál álltál meg, összeszorult a torkom, mert láttam, hogy nem hozzám jöttél.«

Erre azt feleltem McKee [nőtestvérnek]: »Nem számít, hogy nem tudtam, hogy itt vagy. Mennyei Atyánk viszont tudta, és azt is tudta, hogy magadban papsági áldásért imádkoztál. Ő indított arra, hogy betolakodjak a magányodba.«¹⁷

Hogyan szól hozzánk a Szentlélek?

Mindannyiunknak voltak már élményei a Szentlélekkel, bár talán nem mindig ismerjük fel ezeket az élményeket. Amikor sugalmazott gondolatok támadnak elménkben, akkor a szívünket átjáró lelki érzések által tudjuk, hogy igazak. Boyd K. Packer elnök ezt tanította: „A Szentlélek olyan hangon szól hozzánk, amelyet inkább *érezünk*, mintsem *hallunk*. [...] És míg azt mondjuk, hogy »hallgatunk« a Lélek suttogásaira, a lelki sugalmazást leggyakrabban így lehet kifejezni: »olyan *érzésem* volt...«¹⁸ A Szentlélektől jövő

e szent érzések révén jutunk el annak felismerésére, hogy mit szeretne Isten, mit tegyünk, mert amint a szentírásokban áll, „ez a kinyilatkoztatás lelke”¹⁹.

Mit jelent befogadni a Szentlélek ajándékát?

Hatéves fiunkat, Bent tanítva fontosnak tartottam különválasztani azt, amit ő akkor érzett, vagyis a Szentlélek hatását, illetve a Szentlélek ajándékát, melyet majd a keresztelese után fog megkapni. A keresztelese előtt az igazság minden becsületes és őszinte keresője időről időre érezheti a Szentlélek hatását, azonban a Szentlélek állandó társaságának, illetve minden hozzá kapcsolódó áldás *teljességének* elnyerésére adott lehetőség egyedül az érdemes és megkeresztelt egyháztagok számára válhat valóra, akik befogadják a Szentlélek ajándékát azok kézrátétele által, akik viselik Isten papsági felhatalmazását.

A Szentlélek ajándékán keresztül további erőt és lelki ajándékokat, további kinyilatkoztatást, védelmet és biztos útmutatást kapunk, valamint elnyerhetjük a megszentelődés és a celestialis királyságban való felmagasztosulás ígért áldását. Mindezen áldások az elnyerésükre irányuló személyes vágyunk eredményeként adatnak meg, akkor, amikor életünket összhangba hozzuk Isten akaratával, állandó útmutatását keresve.

Ahogy visszatekintek a Bennel való élményemre a Utahi Bountiful templomban, sok édes érzés és benyomás tölt el. Az egyik dolog, amire világosan emlékszem, az, hogy miközben jómagam annyira elmélyedtem a szemmel látható dolgok pompájában, egy mellettem álló kisgyermek felismerte a szívében támadt erőteljes érzéseket. E gyengéd emlékeztető nem csupán arra indított, hogy megálljak és letérdeljek, hanem hogy a Szabadító kérését

megfogadva olyanná váljak, mint egy kisgyermek: alázatossá, szelíddé, készségessé Lelke halk hangjának meghallásában.

Tanúságomat teszem a Szentlélek élő valóságáról és isteni küldetéséről, valamint arról, hogy a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően tudhatjuk az igazat. Tanúbizonyúságomat teszem arról, hogy a Szentlélek ajándéka Mennyei Atyánk becses és kimondhatatlan ajándéka mindazok számára, akik Fiához térnek, megkeresztelkednek a nevében, és az egyházába való konfirmálás révén befogadják a Szentlelket. Ezen szent igazságokról teszek személyes tanúságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Howard W. Hunter, in Jay M. Todd, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church," *Ensign*, July 1994, 5; lásd még Howard W. Hunter, "The Great Symbol of Our Membership," *Tambuli*, Nov. 1994, 3.
2. Lásd Tan és a szövetségek 121:26.
3. Lásd Alma 12:7; 18:16–18; Tan és a szövetségek 6:15–16.
4. Lásd 2 Nefi 32:5.
5. Lásd Tan és a szövetségek 130:22.
6. Lásd Lukács 4:1, 18; 11:13; János 1:33; Efézusbeliek 1:13; Tan és a szövetségek 88:3.
7. Lásd 2 Nefi 31:18; 3 Nefi 28:11; Tan és a szövetségek 20:27.
8. Lásd Moróni 10:5.
9. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 1:47–48.
10. Lásd János 14:26; Tan és a szövetségek 35:19.
11. Tan és a szövetségek 36:2.
12. Filippibliek 4:7.
13. Lásd Lukács 12:12; 1 Korinthusbeliek 2:13; Tan és a szövetségek 50:13–22; *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 137.
14. Lásd Tan és a szövetségek 11:13.
15. 2 Nefi 33:1.
16. Thomas S. Monson: Légy nyugodt! *Liahona*, 2002. nov. 55.
17. Lásd Thomas S. Monson, "Christ at Bethesda's Pool," *Ensign*, Nov. 1996, 18–19.
18. Boyd K. Packer, "Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise," *Liahona*, June 1997, 10.
19. Tan és a szövetségek 8:3; lásd még a 2. verset.

Írta: **Shayne M. Bowen** elder
a Hetvenektől

„Mert én élek, ti is élni fogtok”

Szabadítónknak, Jézus Krisztusnak köszönhetően a bánat, magány és kétségbeesés ama érzései egy nap felemészződnek az öröm teljességében.

A mikor Chilében szolgáltam fiatal misszionáriusként, a társam és én találkoztunk egy héttagú családdal a gyülekezetben. Az édesanya minden héten eljárt a gyűlésekre a gyermekeivel. Azt feltételeztük, régóta tagjai az egyháznak. Néhány héttel később megtudtuk, hogy még nem keresztelkedtek meg.

Azonnal kapcsolatba léptünk a családdal, és megkérdeztük, hogy meglátogathatnánk-e őket az otthonukban, hogy tanítsuk őket. Az apa nem szeretett volna tanulni az evangéliumról, de nem ellenezte, hogy tanítsuk a családját.

Ramirez nőtestvér gyorsan fejlődött a leckék során, és buzgón igyekezett megtanulni minden tant, amit tanítottunk neki. Egyik este a csecsemők megkereszteléséről beszélgettünk, és arról tanítottunk, hogy a kisgyermekek ártatlanok, és nincs szükségük keresztelésre. Megkértük Ramirez nőtestvért, hogy olvassa fel a következő részt Moróni könyvéből:

„Íme, azt mondom nektek, hogy ezt a dolgot tanítsátok – bűnbánatot és keresztelkedést azoknak, akik felelősségre vonhatók és képesek bűn elkövetésére; igen, tanítsátok meg a

szülőknek, hogy tartsanak bűnbánatot és keresztelkedjenek meg, és alázkodjanak meg úgy, mint a kisgyermekük, és akkor mindannyian megszabadulnak a kisgyermekükkel együtt.

De kisgyermeküknek nincs szükségük sem bűnbánatra sem keresztelésre. Íme, a keresztelkedés a bűnbánat eredményeként történik, a parancsolatok betöltésére, és a bűnök bocsánatát eredményezi.

De a kisgyermekek Krisztusban élnek, egészen a világ megalapítása óta; mert ha nem így lenne, akkor Isten részrehajló Isten lenne, és változó és személyválogató Isten; mert hány kisgyermek halt meg keresztelés nélkül!”¹

A szentírás felolvasása után Ramirez nőtestvér elkezdett zokogni. A társammal nem értettük, mi történt, ezért megkérdeztem: „Ramirez nőtestvér, mondtunk vagy tettünk bármi olyasmit, amivel megbántottuk?”

Ő így válaszolt: „Ó, nem, elder, nem tettem semmi rosszat. Hat évvel ezelőtt született egy kisfiam, de elhunyt, mielőtt megkeresztelhettük volna. A papunk azt mondta, hogy mivel nem lett megkeresztelve, pokolba kerül az egész örökkévalóságra. Hat évig

cipeltem ezt a fájdalmat és bűntudatot. E szentírás elolvasása után a Szentlélek ereje által tudom, hogy mindez igaz. Éreztem, ahogy megszabadulok ettől a hatalmas súlytól. Ezek a könnyek az öröm könnyei.”

Eszembe jutottak Joseph Smith próféta tanításai, aki a következő vigasztaló tant tanította: „Az Úr sokat elvisz, már csecsemőkorban is, hogy elkerülhessék az ember irigységét, és a jelen világ gyötrelmeit és gonoszságait; túl tiszták, túl szeretetre méltóak voltak ahhoz, hogy a földön éljenek; ezért, ha jól megfontoljuk, ahelyett, hogy gyászolnánk, örvendezésre van okunk, amiért megszabadultak a gonosztól, és hamarosan ismét velünk lesznek.”²

Miután hat évig elviselhetetlen gyásztól és fájdalomtól szenvedett, az igaz tan, melyet egy szerető Mennyei Atya az élő prófétáján keresztül kinyilatkoztatott, a béke édes érzését hozta el e meggyötört asszonynak. Mondanom sem kell, hogy Ramirez nőtestvér és a nyolc évesnél idősebb gyermekei megkeresztelkedtek.

Emlékszem, megírtam a családomnak, milyen hálás vagyok ezért a tudásért és Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának oly sok más egyszerű és értékes igazságáért. Álmomban sem gondoltam volna, hogy e csodálatos, igaz tantétel visszatér még az életembe

a jövőben, és Gileád balszamát jelenti majd nekem.

Azokhoz szeretnék ma szólni, akik elvesztették egy gyermeküket, és feltették a kérdést: „miért én?”, vagy talán megkérdőjelezték a saját hitüket is egy szerető Mennyei Atyában. Azért imádkozom, hogy a Szentlélek ereje által képes legyek valamilyen mértékű reményt, békét és megértést nyújtani nekik. Szeretnék eszköz lenni abban, hogy visszaállítsák a szerető Mennyei Atyánkba vetett hitüket, aki mindent tud, és engedi, hogy megpróbáltatásokon menjünk keresztül, hogy megismerhesük és szerethessük Őt, és megértsük, hogy Nélküle semmink sincs.

1990. február 4-én megszületett a harmadik fiunk és egyben hatodik gyermekünk. Tysonnak neveztük el. Gyönyörű kisfiú volt, és a család boldog szívvel és tárt karokkal fogadta. A bátyjai és a nővérei nagyon büszkék voltak rá. Mindannyian úgy gondoltuk, ő a legtokéletesebb kisfiú, aki valaha is a világra született.

Amikor Tyson nyolc hónapos volt, bekapott egy krétadarabot, melyet a szőnyegen talált. A kréta megakadt a torkán, aminek következtében leállt a légzése. Az egyik bátyja kétségbeesetten rohant fel Tysonnal az emeletre, azt kiabálva: „A baba nem lélegzik! A baba nem lélegzik!” Azonnal hozzáláttunk az újraélesztéséhez, és hívtuk a mentőket.

A mentők megérkeztek, és a kórházba siettek Tysonnal. A váróban buzgón imádkoztunk, és csodáért könyörögtünk Istenhez. Miután számunkra egy örökkévalóságnak tűnő ideig várakoztunk, az orvos odajött hozzánk a váróban, és ezt mondta: „Nagyon sajnálom. Nem tudunk többet tenni. Maradhatnak, ameddig csak szeretnének.” Ezután elment.

Amikor beléptünk a vizsgálóba, ahol Tyson feküdt, megláttuk kicsiny örömforrásunk élettelen testét. Olyan

volt, mintha celesztialis ragyogás ölelné körül, annyira sugárzóan és tisztán látszott.

Abban a pillanatban úgy éreztük, egy világ omlott össze bennünk. Hogyan menjünk vissza a többi gyermekünkhöz és próbáljuk meg nekik valahogyan elmagyarázni, hogy Tyson nem jön többé haza?

A továbbiakban egyes számban folytatom a történet elmesélését. Az én anyagi feleségemmel együtt mentünk keresztül ezen a megpróbáltatáson, de alkalmatlan vagyok egy édesanya érzéseinek kifejezésére, és meg sem próbálok.

Lehetetlen leírni az érzések kavalkádját, amely életem azon szakaszában bennem zajlott. Legtöbbször olyan volt, mintha egy rossz álomban lennék, amelyből hamarosan felébredek, és végre vége lesz ennek a szörnyű rémálomnak. Sok éjszakát virrasztottam át. Gyakran néztem be éjjelente a többi szobába, hogy meggyőződjek róla, hogy a többi gyermekünk biztonságban van.

Lelkiismeret-furdalás mardosta a lelkemet. Bűnösnek éreztem magam. Pizkosnak. Én voltam az apja; többet kellett volna tennem azért, hogy megvédjem. Ha ezt vagy azt tettem volna, talán másképp alakulnak a dolgok. Még ma is, 22 évvel később, néha megpróbálnak beférkőzni ezek az érzések a szívembe, de gyorsan meg kell szabadulnom tőlük, mert pusztítóak lehetnek.

Körülbelül egy hónappal Tyson halála után interjút tartott velem Dean L. Larsen elder. Meghallgatott engem, én pedig örökké hálás leszek a tanácsáért és a szeretetéért. Ezt mondta: „Nem hiszem, hogy az Úr azt akarná, hogy magadat büntesd a kisfiad haláláért.” Mennyei Atyám szeretetét éreztem az Ő egyik választott szolgáján keresztül.

Mindazonáltal a gyöttrő gondolatok tovább kínoztak, és hamarosan

elkezdtem haragot érezni. „Ez nem igazságos! Hogy tehette ezt velem Isten? Miért én? Mit tettem, hogy ezt érdemeltem?” Még azokra az emberekre is elkezdtem haragudni, akik megpróbálták megvigasztalni minket. Emlékszem, a barátaink ezt mondogatták: „Tudom, mit érzel.” Én pedig ezt gondoltam magamban: „Fogalmad sincs róla, mit érzek. Hagyj békén!” Nemsokára rájöttem, hogy az önsajnálattal legyengíti az embert. Szégyelltem magam, amiért rosszindulatú gondolataim voltak azon kedves barátokkal kapcsolatban, akik csak segíteni próbáltak.

Miközben éreztem, hogy a büntudat, a harag és az önsajnálattal kezd felémészteni engem, azért imádkoztam, hogy meg tudjon változni a szívem. Nagyon személyes és szent élményekben keresztül az Úr új szívét adott nekem, és bár még mindig magányos voltam, tele fájdalommal, a szemléletmódom teljesen megváltozott. Megadott, hogy tudjam, nem fosztottak meg semmitől, inkább hatalmas áldás vár rám, ha hithű maradok.

Elkezdett megváltozni az életem, és képes voltam reménnyel tekinteni a jövőre ahelyett, hogy kétségbeesetten néznék vissza a múltba. Bizonyágomat teszem, hogy ez az élet nem a vég. A lélekvilág valóságos. A próféták tanításai a halál utáni élettel kapcsolatban igazak. Ez az élet csupán egy lépcsőfok a Mennyei Atyánk felé tartó utunkon.

Tyson nagyon is szerves része maradt a családnak. Az évek során csodálatos volt megtapasztalni egy szerető Mennyei Atya irgalmát és kedvességét, aki megengedte a családnak, hogy nagyon is valóságos módon érezzük Tyson hatását. Bizonyágomat teszem, hogy a fátyol vékony. A hűség, szeretet és családi egység érzései nem múlnak el, amikor

szeretteink átlépnek a másik oldalra, hanem inkább felerősödnek.

Néha felteszik nekünk a kérdést: „Meddig tartott, mire túljutottatok rajta?” Az igazság az, hogy soha nem fogtok tökéletesen túljutni rajta, amíg újra együtt nem lehettek eltávozott szeretteitekkel. Soha nem lesz teljes az örömöm, amíg újra nem egyesülünk az első feltámadás hajnalán.

„Mert az ember lélek. Az elemek örökkévalóak, és a lélek és az elem, elválaszthatatlanul összekötve, teljességet kap az örömből;

És amikor külön vannak, ember nem kaphat teljességet az örömből.”³

Mindeközben azonban, ahogy a Szabadító tanította, vigaszra lelhetünk és bízhatunk.⁴

Megtanultam, hogy a keserű, szinte elviselhetetlen fájdalom édes is lehet, ha Mennyei Atyánkhoz fordulunk, és könyörgünk azért a vigaszért, amely az Ő tervén; az Ő Fián, Jézus Krisztuson; és a Vigasztalón keresztül érkezik, aki a Szentlélek.

Micsoda dicsőséges áldás ez az életünkben! Hát nem lenne tragikus, ha nem éreznénk hatalmas bánatot, amikor elveszítünk egy gyermeket? Mily hálás vagyok Mennyei Atyámnak, amiért engedi nekünk, hogy mélyen, egy örökkévalóságig tudjunk szeretni! Mily hálás vagyok az örökkévaló családomért! Mily hálás vagyok, hogy Isten újra kinyilatkoztatta dicsőséges megváltástervét az Ő élő prófétáin keresztül!

Emlékeztek rá, amikor szereteteket temetése után a temetőtől elhajtv

visszanéztetek a magányosan álló koporsóra, és úgy éreztétek, nyomban megszakad a szívetek?

Bizonyágomat teszem, hogy Szabadítónknak, Jézus Krisztusnak köszönhetően a bánat, magány és kétségbeesés ama érzései egy nap felémésződnek az öröm teljességében. Tanúságomat teszem, hogy bízhatunk abban, amit az Úr mondott:

„Nem hagyalak titeket árvakul; eljövök ti hozzátok.

Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok.”⁵

Bizonyágomat teszem arról, amit a *Prédikáljátok evangéliumomat!* című könyv is kijelent: „Amikor Jézus Krisztus engesztelésére támaszkodunk, Ő segíthet nekünk elviselni a próbatételeket, a betegségeket és a fájdalmat. Öröm, békeség és vigasz tölthet el bennünket. Az élet minden igazságtalansága helyrehozható Jézus Krisztus engesztelése által.”⁶

Bizonyágomat teszem, hogy az első feltámadás ama fényes, dicső hajnalán a ti szeretteitek és az enyémekek elő fognak jönni a sírból, ahogyan maga az Úr ígérte, és teljes lesz az örömünk. Mert Ő él, ők és mi is élni fogunk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Móróni 8:10–12.
2. *Az egyház elnökeinek tanításai*: Joseph Smith (2007). 183.
3. Tan és a szövetségek 93:33–34.
4. Lásd János 16:33.
5. János 14:18–19.
6. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 52.

Írta: **Russell M. Nelson elder**
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Kérdezd a misszionáriusokat! Ők segíthetnek!

Minden misszionárius – fiatalok és idősebbek egyaránt – csupán annak reményében szolgálnak, hogy más emberek életét jobbá teszik.

Drága testvéreim és barátaim, szeretetünket és üdvözlésünket küldjük mindannyiátoknak! Nagy örömmel fogadjuk Thomas S. Monson elnök ma reggeli bejelentését arról, hogy a fiatal férfiaknál 18 évre, a fiatal nőknél pedig 19 évre csökkentette a misszionáriusi szolgálat alsó korhatárát. E lehetőségnek köszönhetően fiataljaink közül még többen élvezhetik a misszió áldásait.

Monson elnök ma reggel megerősítette két évvel ezelőtti kijelentését, mely szerint „minden alkalmas és érdemes fiatal férfi készüljön fel, hogy missziót szolgáljon. A misszionáriusi szolgálat papsági feladat. Olyan kötelesség, melyet az Úr tőlünk, vagyis azoktól vár, akik már sok mindent kaptak.”¹ Ismét elmagyarázta azt is, hogy a fiatal nőtestvéreknek a missziós szolgálat egy lehetőség, melyet szívesen látunk, de nem felelősség. És ismét felhívást intézett az idősebb házaspárokhoz, hogy minél többen szolgáljanak.

A misszióra való felkészülés fontos.

A misszió önkéntes szolgálatnyújtás Istennek és embertársainknak. A misszionáriusok ezt a kiváltságot saját megtakarított pénzükből fedezik. Emellett segíthetik őket a szülők, a családjuk, a barátai és az Általános Misszionáriusi Alapba adományozó személyek is. Minden misszionárius – fiatalok és idősebbek egyaránt – csupán annak reményében szolgálnak, hogy más emberek életét jobbá teszik.

A missziós szolgálatra irányuló döntés örökre hatással lesz a misszionárius, a házastársa és nemzedékeken át az ő leszármazottaik sorsára. A szolgálatra készítő vágy az illető megtérésének, érdemességének és felkészültségének természetes velejárója.

E hatalmas, világméretű közönségben sokan nem tartoztok Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházához, és alig tudtok valamit rólunk és a misszionáriusainkról. Azért vagyunk most velünk, hogy többet tudjatok meg a mormonokról, és arról, hogy mit tanítanak a misszionáriusaink. Amint

egyre jobban megismertek bennünket, látni fogjátok, hogy sok érték közös bennünk. Kérünk titeket, tartsátok meg mindazt, ami jó és igaz, és aztán nézitek meg, hogy hozzá tudunk-e tenni még többet. E kihívásokkal teli világban időnként bizony szükségünk van a segítségre. A vallás, az örök igazság és a misszionáriusaink nélkülözhetetlen szerepet játszanak ebben a segítségben.

Fiatal misszionáriusaink félreterezik a tanulmányaikat, a munkájukat, a randevúzást és bármi mást, amit egy ilyen idős fiatal felnőtt életének e szakaszában végezni szokott. 18 vagy 24 hónapig mindezt elhalasztják azon mély vágyuktól vezérelve, hogy az Urat szolgálják.² És vannak olyan misszionáriusaink is, akik érettebb életkorukban indulnak szolgálni. Tudom, hogy az ő családjuk áldott ezért. A mi családjunkban jelenleg nyolc teljes idejű misszionárius szolgál: három lányunk, az ő férjeik, valamint egy lány- és egy fiúunokánk.

Néhányan talán eltűnődtek a *mormon* néven. Ez a becenevünk. Nem ez a valódi nevünk, bár a legtöbben mormonokként ismernek bennünket. A kifejezés a Mormon könyveként ismert szentírás nevéből származik.

Az egyház valódi neve Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza. Ez Jézus Krisztus visszaállított, eredeti egyháza. Amikor Ő a földön járt, megszervezte egyházát. Apostolokat, hetveneseket és más vezetőket hívott el, akiknek papsági felhatalmazást adott, hogy a nevében cselekedjenek.³ Miután Krisztus és az apostolai meghaltak, az emberek megváltoztatták a szertartásokat és a tant. Az eredeti egyház és a papság elveszett. A sötét középkor elmúltával Mennyei Atyánk irányításával Jézus Krisztus visszahozta egyházát. Most pedig újra él, visszaállított, és az Ő isteni irányítása alatt működik.⁴

Olaszország, Milánó

Mi az Úr Jézus Krisztust követjük, és Róla tanítunk. Tudjuk, hogy a feltámadt Úr a halál feletti dicsőséges győzelme után számos alkalommal megjelent a tanítványainak. Együtt evett velük. Együtt járt-kelt velük. Végso mennybemenetele előtt ezzel bízta meg őket: „Elmenvén... tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében.”⁵ Az apostolok megfogadták ezt az utasítását. Másokat is felszólítottak, hogy segítsenek nekik teljesíteni az Úr parancsát.

Ma az újkori apostolok és próféták irányítása alatt ugyanezzel a feladattal bízzák meg Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza misszionáriusait, akik több mint 150 országban teljesítenek szolgálatot. Az Úr Jézus Krisztus képviselőiként igyekeznek eleget tenni ennek az isteni parancsolatnak, melyet napjainkban maga az Úr ismételt meg: hogy elvigyék az evangélium teljességét más nemzetekhez, és megáldják az emberek életét mindenhol.⁶

A tizenéves kor végén és a húszas

évek elején járó misszionáriusok fiatalnak számítanak a világ dolgaiban, de olyan ajándékokkal áldattak meg, mint a Szentlélek hatalma, Isten szeretete és az igazságról való bizonyosság, ami az Úr hatékony követeivé teszi őket. Megosztják másokkal az evangélium örömhírét, mely valódi örömet és örökké tartó boldogságot hoz mindazoknak, akik hallgatnak üzenetükre. Sokszor mindezt egy idegen országban, számukra idegen nyelven teszik.

A misszionáriusok mind szóval, mind tettekkel Jézus Krisztus követésére törekednek. Jézus Krisztusról és az Ő engeszteléséről prédikálnak.⁷ Tanítanak Krisztus ősi egyházának szó szerinti visszaállításáról, az Úr első utolsó napi prófétáján, Joseph Smithen keresztül.

Lehet, hogy már találkoztatok a misszionáriusainkkal, vagy talán szándékosan kitértetek előlük. Azt remélem, hogy nem félni, hanem tanulni fogtok tőlük. Égi források lehetnek a számotokra.

Ez történt Jerryvel is, a hatvanas éveiben járó protestáns úriemberrel, aki az arizonai Mesában él. Jerry apja

baptista lelkész volt, édesanyja pedig methodista lelkész. Egy napon Jerry közeli barátja, Pricilla megosztotta vele, mennyire fáj neki, hogy a szüléskor elvesztette gyermekét, és az, hogy nem sokkal ezután elváltak a férjével. Pricilla, akinek négy gyermeke van – három lánya és egy fia –, sokat küszködött. Mikor kiöntötte szívét Jerrynek, azt is bevallotta, az öngyilkosság is megfordult már a fejében. Jerry minden erejét és szeretetét összeszedve igyekezett segíteni az asszonynak megérteni, hogy milyen értékes az élete. Meghívta Pricillát az egyházába, de a nő elmagyarázta, hogy már lemondott Istenről.

Jerry nem tudta, mit tegyen. Később, mikor épp a fákat öntözte a kertjében, ez a hívó férfi Istenhez imádkozott útmutatásért. Miközben imádkozott, elméjében egy hang így szólt hozzá: „Állítsd meg a biciklis fiúkat.” Jerry kissé meghökkenve eltűnődött, vajon mit jelenthet ez. Miközben ezen a benyomásán gondolkodott, kinézett az utcára, ahol két fehéringes, nyakkendős fiatalember kerékpározott a háza felé. „Micsoda véletlen!”

– tűnődött, majd nézte, ahogy távolodnak. Aztán rájött, hogy a helyzet cselekvést kíván, és odakiáltott nekik: „Hé, ti, kérlek, álljatok meg! Beszélnem kell veletek!”

A két fiatalember kíváncsi tekintettel, de lelkesen megállt. Ahogy felé közeledtek, Jerry észrevette, hogy névtáblát viselnek, melyről látta, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza misszionáriusai. Jerry rájuk nézett, és így szólt: „Ez lehet, hogy kicsit furcsán hangzik, de épp imádkoztam, és valami azt súgta: »Állítsd meg a biciklis fiúkat.« Felnéztem, és az utcán megláttalak titeket. Tudnátok nekem segíteni?”

A misszionáriusok elmosolyodtak, majd egyikük azt felelte: »Igen, biztosan tudunk!«

Jerry elmagyarázta, mennyire aggódik Pricilla állapota miatt. A misszionáriusok nem sokkal ezután találkozni kezdtek az asszonnyal, a gyermekeivel és Jerryvel. Beszélgettek velük az élet céljáról, és Isten rájuk vonatkozó örökérvényű tervéről. Jerry, Pricilla és a gyermekei az őszinte imának, a Mormon könyve tanulmányozásának és az egyháztagok szerető barátságának köszönhetően fejlődtek a hitükben. Jerry Jézus Krisztusba vetett már addig is nagy hite még erősebb lett. Pricilla kétségei és az öngyilkosság gondolata reménybe és

boldogságba fordult. Megkeresztelkedtek és Krisztus visszaállított egyházának tagjaivá váltak.⁸

Igen, a misszionáriusok sokféle módon segíthetnek. Például talán vannak köztetek, akik szeretnének többet megtudni az őseikről. Lehet, hogy tudjátok a szüleitek és nagyszüleitek nevét, de mi a helyzet a nyolc dédszületőttel? Az ő nevüket is tudjátok? Szeretnétek többet tudni róluk? Kérdezzétek a misszionáriusokat! Ők segíthetnek.⁹ Hozzáférnek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza hatalmas családtörténeti adatbázisához.

Vannak köztetek olyanok, akik bár egyháztagok, jelenleg nem vesztek részt az egyház életében. Szeretitek az Urat és gyakran eszetekbe jut, hogy visszatérjete a nyájába, de nem tudjátok, hogyan fogjatok hozzá. Azt ajánlom, kérdezzétek a misszionáriusokat!¹⁰ Ők segíthetnek. Segíthetnek azzal is, hogy tanítják a szereteteiteket. Mi és a misszionáriusok szeretünk titeket, és szeretnénk visszahozni életekbe az örömet és az evangélium világoosságát.

Talán néhányan szeretnétek tudni, hogyan győzzetek le egy függőséget, vagy hogyan éljetek tovább, jobb egészségnek örvendve. Kérdezzétek a misszionáriusokat! Ők segíthetnek. Független tanulmányokból kiderül, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai egészséges csoportot alkotnak. A halálozási rátájuk a legalacsonyabb, és az életkoruk a legmagasabb bármely más olyan jól körülhatárolható csoporthoz képest, akikről ilyen jelentés készült, és akiket hosszabb ideig tanulmányoztak.¹¹

Néhányan közületek talán úgy érzete, hogy az élet túl zsúfolt és felgyorsult, ám mélyen a szívetekben útmutatás és cél nélküli, tátongó ürességet érezte. Kérdezzéte a

misszionáriusokat! Ők segíthetnek. Segíthetnek, hogy többet megtudjatek az élet céljáról: hogy miért vagyte itt a földön, és hová kerülte a halál után. Megtudhatjatek, hogy Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma miképpen áldhatja meg az életeket, felülmúlva mindent, amit jelenleg el tudte képzelni.

Ha gondjatek vannak a családban, kérdezzéte a misszionáriusokat! Ők segíthetnek. A házasság és a család megerősítése mindennél fontosabb az utolsó napi szenteknek. A családok örökké együtt lehetnek. Kérjete meg a misszionáriusokat, hogy tanítsák meg nektek, hogyan érheti ezt el a családotek.

A misszionáriusok segíthetnek kielégíteni azon vágyatek is, hogy még nagyobb tudásra tegyetek szert. Az emberi lélek vágyódik a felvilágosodásra. Keressük az igazságot, akár egy tudományos laboratóriumtól, akár kinyilatkoztatáson keresztül Istentől jön. Isten dicsősége valóban az intelligencia.¹²

A tudásszerzéshez hozzátartozik mind a lelki, mind a fizikai tudás. Nagy hangsúlyt fektetünk a szentírások megértésének fontosságára. Egy független tanulmány nemrégiben kimutatta, hogy az utolsó napi szentek a legműveltebbek a kereszténység és a Biblia terén.¹³ Ha szeretnéte jobban megérteni a Bibliát, jobban megérteni a Mormon könyvét, és mélyebb tudást szerezeni az emberek testvéri és Isten atyai mivoltáról, kérdezzéte a misszionáriusokat! Ők segíthetnek.

Sokan szeretnéte szívből segíteni a rászorulókon. Mivel utolsó napi szentekként Jézus Krisztust követjük, mi is sürgető vágyat érzete erre.¹⁴ Bárki csatlakozhat hozzánk a rászoruló, valamint a katasztrófaáldozatok megsegítésében bárhol a világon. Ha szeretnéte részt venni, kérdezzéte a

misszionáriusokat! Ők segíthetnek.

És ha szeretnétek többet megtudni a halál utáni életről, a mennyről, Isten rátok vonatkozó tervéről, az Úr Jézus Krisztusról, az Ő engeszteléséről, valamint egyháza visszaállításáról, ahogyan azt eredetileg létrehozta, kérdezzétek a misszionáriusokat! Ők segíthetnek.

Tudom, hogy Isten él. Jézus a Krisztus. Az Ő egyháza visszaállította. Buzgón imádkozom, hogy Isten mindannyiótokat megáldjon, és megáldja minden drága misszionáriusunkat. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Újra összegyűltünk. *Liahóna*, 2010. nov. 5–6.
2. Lásd Tan és a szövetségek 4:3.
3. Lásd Máté 10:1; Lukács 6:13; 10:1; Efézusbeliek 4:11–12.
4. Lásd Tan és a szövetségek 1:30.
5. Máté 28:19.
6. Lásd Tan és a szövetségek 68:8; 84:62; 112:28.
7. Lásd 1 Korinthusbeliek 2:2; 2 Nefi 25:26.
8. Személyes levelezés W. Tracy Watsonnal, az Arizonai Mesa Misszió korábbi elnökével.
9. Ahol a „kérdézzétek a misszionáriusokat” felhívást használtam, valójában egy olyan barátotok segítségét is kérhetitek, aki tagja az egyháznak.
10. Az egyház életében tevékenyen részt vevő rokonok, barátok és egyházi vezetők is szívesen segítenek.
11. Lásd James E. Enstrom and Lester Breslow, “Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004,” *Preventive Medicine*, vol. 46 (2008), 135.
12. Lásd Tan és a szövetségek 93:36.
13. Lásd *U.S. Religious Knowledge Survey* (Pew Forum on Religion and Public Life, Sept. 28, 2010), 7.
14. Lásd Ram Cnaan, Van Evans, and Daniel W. Curtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints* (University of Pennsylvania School of Social Policy and Practice, 2012); “Mormon Volunteerism Highlighted in New Study” (Mar. 16, 2012), <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report; Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society> (Pew Forum on Religion and Public Life, Jan. 12, 2012), 43; Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 444–54.

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

A megbánásokról és az elhatározásokról

Minél inkább a szentségre és boldogságra való törekvésnek szenteljük magunkat, annál kevésbé valószínű, hogy a megbánás ösvényére térünk.

A megbánásokról

Monson elnök, szeretünk téged. Köszönjük az inspiráló és történelmi jelentőségű bejelentést az új tempomok építésével és a misszionáriusi szolgálattal kapcsolatban. Biztos vagyok benne, hogy ez hatalmas áldásokat jelent majd nekünk és a jövőbeli nemzedékeknek is.

Kedves fivéreim és nőtestvéreim, drága barátaim! Mindannyian halandók vagyunk. Remélem ez senkit nem lep meg.

Egyikünk sem lesz a földön hosszú ideig. Eltöltünk jó pár értékes évet, de ez az idő, az örökkévalóság szemszögéből vizsgálva, nem több egy szempillantásnál.

Azután eltávozunk. A lelkünk „hazavitetik ahhoz az Istenhez, aki életet adott ne[künk]”¹. A testünket sírba helyezik, mi pedig e világ dolgait hátrahagyva folytatjuk utunkat létezésünk következő birodalma felé.

Amikor fiatalok vagyunk, úgy tűnik, mintha az életünk örökké tartana. Úgy gondoljuk, hogy bármennyiszer láthatunk még napkeltét a távoli horizonton; a jövő pedig egy végtelenbe nyúló, töretlen útként tárul eléink.

Minél idősebbek leszünk azonban, annál többször tekintünk majd vissza és csodálkozunk el azon, hogy valójában milyen rövid is ez az út. Eltűnődünk, hogyan szaladhattak el ilyen gyorsan az évek, és töprengeni kezdünk a döntéseinken és a tetteinken. Közben rengeteg olyan édes élmény jut eszünkbe, melyek melengetik a lelkünket és örömmel töltik el a szívünket. De eszünkbe jutnak azon dolgok is, melyeket már bánunk, melyek miatt a legszívesebben visszamennénk a múltba, hogy megváltoztassuk.

Egy halálos betegekkel foglalkozó nővér azt mondta, hogy a földi életüket elhagyni készülő betegeinek gyakran feltesz egy egyszerű kérdést.

„Van valami, amit most már bán?”²

A halandóság utolsó napjához közel álló emberek gyakran tisztábban tudnak gondolkodni, és mélyebb megfontolásaik vannak. Így, amikor ezeknek az embereknek felteszi ezt a kérdést, ők kitarják előtte a szívüket. Elmondják, hogy mi mindenben változtatnának, ha az idő kerekét vissza tudnák forgatni.

Az általuk elmondottakon gondolkodva eszembe jutott, hogy

Jézus Krisztus evangéliumának alapvető tanítételei, amennyiben alkalmazzuk azokat, jó hatással lehetnek életünk irányára.

Az evangélium tanítételeiben semmi titokzatos nincsen. Tanulmányozzuk őket a szentírásokban, beszélgetünk róluk a Vasárnapi Iskolán, és számos alkalommal halljuk őket az emelvényről. E mennyei tanítételek és értékek világosak és érthetőek; csodálatosak, mély értelműek és erőteljesek; és minden bizonnyal segítenek elkerülni azt, hogy a jövőben bármit is bánnunk kellene.

Bárcsak több időt töltöttem volna a szeretettel!

A haldokló páciensek által talán leggyakrabban említett megbánás az, hogy bárcsak több időt töltöttem volna a szeretettel.

Különösen a férfiak gyakran bánkódnak azon, hogy „életük oly nagy részét töltötték a munka taposómalmában”³. Sokuk olyan kivételes pillanatoktól fosztotta meg magát, melyek a családdal és a barátokkal való időtöltésből származnak. Sajnálják, hogy nem alakítottak ki mélyebb kapcsolatot azokkal, akik a leginkább számítottak nekik.

Ugye, hogy gyakran mennyire elfoglaltak vagyunk? Az elfoglaltságunkra pedig, sajnos, egyfajta érdememként tekintünk, mintha az elfoglaltság már önmagában valamilyen nagy teljesítményt vagy kiváló életet fejezne ki.

Valóban így van ez?

Eszembe jut Urunk és példaképünk, Jézus Krisztus, valamint a Galilea és Jeruzsálem népe között töltött rövid élete. Megpróbáltam elképzelni Őt, amint egyik értekezletről a másikra siet, vagy mindenféle sürgős dolgot egyszerre próbál elvégezni.

Nem sikerült ilyennek látnom.

Én ehelyett inkább Isten könyörületes és gondoskodó Fiát látom, aki minden napot céltudatosan él meg. Úgy bánt a körülötte lévőkkel, hogy azok fontosnak és szeretve érezték magukat. Tudta, mily végtelenül értékesek azok, akikkel találkozik. Megáldotta őket, szolgált nekik. Felemelte és meggyógyította őket. Drága ajándékot adott nekik: a rájuk szánt idejét.

Napjainkban könnyű csupán úgy tennünk, mintha időt töltenénk másokkal. Egy kattintással több ezer „baráttal” tudunk „kapcsolatba lépni” anélkül, hogy bármelyikükkel is személyesen találkoznunk kellene. A technika csodálatos dolog is lehet, és nagyon hasznosnak bizonyul, amikor nem lehetünk a szereteteink közelében. A feleségemmel mi is a drága családtagjainktól távol lakunk, így tudjuk milyen is az. Mégis úgy vélem, hogy az egyéneket és a társadalom egészét tekintve nem a megfelelő irányba haladunk, amikor a családtagokkal és barátokkal való kapcsolattartás leginkább abban merül ki, hogy humoros képeket osztunk meg, jelentéktelen e-maileket továbbítgatunk egymásnak, vagy csatlakoztatjuk őket különféle internetes oldalakhoz. Gondolom, az

ilyesfajta tevékenységnek is megvan a maga helye, de mégis mennyi időt vagyunk hajlandóak erre szánni? Ha a számunkra igazán fontos embereknek nem adunk a legjobb éünkből, és nem áldozunk rájuk osztatlan figyelmet, egy nap majd bánni fogjuk.

Határozzuk hát el, hogy becsben tartjuk a szereteteinket azáltal, hogy közös tevékenységeken veszünk részt, hasznos időt töltünk és drága emlékeket ápolunk velük!

Bárcsak kihoztam volna magamból a legtöbbet!

Egy másik dolog, amit az emberek bánni szoktak az, hogy nem váltak azzá az emberré, akivé úgy érezték, hogy válniuk kellett volna és válhattak volna. Amikor visszatekintenek az életükre, rájönnek, hogy soha nem hozták ki magukból a legtöbbet, és még oly sok minden maradt bennük.

És itt most nem a különféle szakmák ranglétráinak megmászásáról beszélek. Az ilyen létrák, bármilyen kiemelkedőnek tűnnek is itt a földön, csupán alig egy lépést jelentenek az előttünk álló örök utazásunkban.

Inkább arra gondolok, hogy váljunk azzá, akivé Isten, a mi Mennyei Atyánk szeretné, hogy váljunk.

Egy földi élet előtti létből, a költő szavaival élve, a „dicsőség felhőit vonva magunk után”⁴ érkezünk ebbe a világba.

Mennyei Atyánk látja valódi lehetőségeinket. Olyan dolgokat is tud rólunk, melyeket mi nem tudunk magunkról. Életünk során arra készít minket, hogy teljes mértékben be tudjuk tölteni teremtésünk célját, hogy jó életet éljünk, és visszatérjünk az Ő jelenlétébe.

Akkor hát miért áldozunk oly sok időt és energiát olyan dolgokra, melyek tiszavirág életűek, jelentéktelenek és felszínesek? Nem látjuk, mily nagy

balgaság a jelentéktelen és mulandó dolgokat hajszozni?

Nem lenne-e bölcsebb számunkra a „mennyben [gyűjtenünk kincseket], a hol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészt, és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják”⁵?

Hogyan tehetjük meg ezt? Úgy, hogy követjük a Szabadító példáját, az Ő tanításait mindennapi életünk részévé tesszük, és igazán szeretjük Istent és a felebarátainkat.

Ezt bizonyára nem tudjuk megtenni, ha úgy állunk hozzá a tanítványsághoz, hogy vonakodunk, az órákat nézegetjük és állandóan panaszkodunk.

Amikor az evangélium szerinti élet kerül terítékre, nem tehetünk úgy, mint az a kisfiú, aki csupán a lábujját dugta a vízbe, majd váltig állította, hogy ő bizony úszni volt. Mennyei Atyánk fiaként és leányaiként sokkal többre vagyunk képesek. Éppen ezért a pusztán jó szándék nem elegendő. *Cselekednünk* kell. De ami ennél is fontosabb: azzá kell *válmunk*, akivé Mennyei Atyánk szeretné, hogy váljunk.

Hangot adni az evangéliumról való bizonyosságunknak jó dolog, de a visszaállított evangélium élő példájának lenni még jobb. Jó dolog arra vágyni, hogy hűbbek legyünk a szövetségeinkhez; viszont valóban hűnek lenni a szent szövetségekhez – azaz erényes életet élni, betartani a Bölcsesség szavát, fizetni a tizedünket és felajánlásainkat, valamint szolgálni a szükségét szenvedőket – sokkal jobb. Kijelenteni, hogy több időt fogunk szentelni a családi imára, szentírás-tanulmányozásra és tartalmas családi programokra, jó dolog; de ha állhatatosan meg is tesszük mindezt, az mennyei áldásokat fog hozni az életünkbe.

A tanítványság abból áll, hogy szentségre és boldogságra törekszünk. Ez az az ösvény, amely a legjobb és legboldogabb éünkhöz vezet.

Határozzuk el, hogy követjük a Szabadítót, és szorgalmasan munkálkodunk azon, hogy azzá az emberré váljunk, akivé tervei szerint válnunk kell! Figyeljünk és engedelmesskedjünk a Szentlélek sugalmazásainak! Ha így teszünk, Mennyei Atyánk olyan dolgokat fog kinyilatkoztatni nekünk, melyeket soha nem tudtunk magunkról. Meg fogja világítani előttünk az ösvényt, és fel fogja nyitni szemünket, hogy meglássuk a számunkra eddig ismeretlen és talán elképzelhetetlen tehetségeinket.

Minél inkább a szentségre és boldogságra való törekvésnek szenteljük magunkat, annál kevésbé valószínű, hogy a megbánás ösvényére térünk. Minél inkább a Szabadító kegyelmére támaszkodunk, annál jobban fogjuk azt érezni, hogy azon ösvényén haladunk, melyet Mennyei Atyánk nekünk szánt.

Bárcsak megengedtem volna magamnak, hogy boldogabb legyek!

Egy másik dolog, amit a halálukhoz közeledők bánnak, kissé meglepő. Azt kívánják, bárcsak megengedték volna maguknak, hogy boldogabbak legyenek.

Gyakran álmítjuk magunkat azzal, hogy van valami, amit nem tudunk elérni, pedig boldogságot hozna nekünk – például, ha jobb családi vagy anyagi helyzetben lennénk, vagy véget érne egy nehéz próbatételünk.

Minél idősebbek leszünk, annál többször tekintünk vissza és jövünk rá, hogy a körülmények tulajdonképpen nem számítanak, vagy nem azok határozzák meg a boldogságunkat.

Mi magunk számítunk. *Mi* határozzuk meg, mennyire leszünk boldogak.

Végső soron ti és én vagyunk felelősök a saját boldogságunkért.

Feleségemmel, Harriettel nagyon szeretünk kerékpározni. Csodálatos érzés kimenni a szabadba, és élvezni

a természet szépségeit. Megvannak az útvonalaink, de nem nagyon foglalkozunk azzal, hogy más kerékpárosokhoz képest milyen messzire vagy milyen gyorsan tekerünk.

Néha azonban úgy gondolom, hogy egy kicsit versengőbbnek kellene lennünk. Úgy vélem, jobb időt futnánk vagy gyorsabban haladnánk, ha csak egy kicsit jobban megerőltetnénk magunkat. Néha még azt a nagy hibát is elkövetem, hogy ezt az ötletemet megosztom a csodálatos feleségemmel is.

Az ilyen jellegű javaslataimra adott tipikus reakciója mindig nagyon kedves, nagyon világos és nagyon közvetlen. Mosolyogva csak ennyit mond: „Dieter, ez nem egy verseny, hanem egy utazás. Élvezd ki a pillanatot!”

Mennyire igaza van!

Az életben néha annyira csak a célvonalra összpontosítunk, hogy elfelejtjük örömeinket lelteni az utazásban. Nem azért megyek kerékpározni a feleségemmel, mert izgatottan várom, hogy célba érjünk. Azért megyek vele, mert a vele töltött idő édes és élvezetes számomra.

Vajon nem butaság csak azért lemaradni az édes és örömteljes élményekről, mert folyamatosan azt a pillanatot várjuk, amikor azok véget érnek?

Vajon úgy hallgatunk-e zenét, hogy még mielőtt igazán kiélveznénk azt, már az utolsó elhalkuló hangjegyre várunk? Nem. A különféle dallamvariációkat, a ritmust és a szólamokat az egész dal alatt érzelmileg összekötjük és rájuk hangolódunk.

Vajon úgy imádkozunk-e, hogy gondolatban már az „ámenen” jár az eszünk? Hát persze, hogy nem. Azért imádkozunk, hogy közel legyünk Mennyei Atyánkhoz, elnyerjük az Ő Lelkét, és érezzük az Ő szeretetét.

Ne várjunk a boldogsággal egy jövőbeni pillanat elérékéig csak azért,

hogy aztán rájövünk, hogy a boldogság egész idő alatt elérhető lett volna. Az élet nem arra lett szánva, hogy csak utólag értékeljük. A Zsoltárfő szavait idézve: „Ez a nap az, a melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vígadjunk ezen!”⁶

Testvérek, nem számít, milyen körülményeink, kihívásaink vagy megpróbáltatásaink vannak, mert mindennap van valami, amit magunkhoz ölelhetünk és becsben tarthatunk. Mindennap van valami, ami örömet és hálát hozhat, amennyiben meglátjuk és méltányoljuk azt.

Talán nem is annyira a szemünkkel, inkább a szívünkkel kellene figyel-nünk. Nagyon szeretem a következő idézetet: „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”⁷

Megparancsolták nekünk, hogy „minden dologban adjunk] hálát”⁸. Nem jobb hát a szemünkkel és a szívünkkel is meglátnunk még a legapróbb dolgokat is, melyekért *há-lásak lehetünk* ahelyett, hogy csupán a jelenlegi helyzetünk negatívumait nagyítjuk fel?

Az Úr Megígérte: „[A]ki minden dolgot hálásan fogad, dicsőségessé tétetik; és e föld minden dolga néki adatik, méghozzá százszorososan.”⁹

Testvérek, Mennyei Atyánk bőséges áldásai, a szabadulásunkra alkotott nagylelkű terve, a visszaállított evangélium fenséges igazságai, valamint e halandó utazás számos szépsége mellett „nincs-e okunk az öröme?”¹⁰

Határozzuk el, hogy a körülményeinktől függetlenül is boldogak leszünk!

Az elhatározásokról

Egy nap megteesszük majd azt az elkerülhetetlen lépést, mely során a halandó életből átlépünk a következő állapotunkba. Egy nap majd visszatekintünk az életünkre, és eltűnődünk,

vajon lehetünk-e volna jobbak, hozhattunk-e volna jobb döntéseket, vagy használhattuk-e volna jobban az időnket.

Hogy elkerüljünk néhány olyan dolgot, melyet a leginkább megbánhatunk az életünkben, ajánlatos bizonyos elhatározásokat tenni, méghozzá most. Így tehát:

- Határozzuk el, hogy több időt töl-tünk a szeretteinkkel!
- Határozzuk el, hogy buzgóbban tö-rekszünk arra, hogy olyan emberré váljunk, akivé Isten szeretné, hogy váljunk!
- Határozzuk el, hogy a körülménye-inktől függetlenül is boldogságot találunk!

Bizonyságomat teszem arról, hogy a holnap legnagyobb megbánásait is meg lehet előzni azzal, hogy ma a Szabadítót követjük. Ha bűnt vagy hibát követtünk el – ha olyan döntéseket hoztunk, melyeket már bánunk –, Krisztus engesztelésének drága aján-déka rendelkezésünkre áll, hogy általa bocsánatot nyerjünk. Nem mehetünk vissza a múltba, hogy megváltoztassuk azt, bűnbánatot azonban tarthatunk. A Szabadító el tudja törölni a megbánás könnyeit,¹¹ és le tudja venni rólunk bűneink terhét.¹² Az Ő engeszte-lése lehetővé teszi számunkra, hogy magunk mögött hagyjuk a múltat, és tiszta kézzel és tiszta szívvel haladjunk

előre,¹³ azzal az elhatározással, hogy helyesebben cselekszünk, és különö-sen azzal, hogy jobbá válunk.

Igen, ez az élet hamar elmúlik, napjaink látszólag gyorsan tovatűnnek, a halál pedig időnként rémisztőnek látszik. A lelkünk mindazonáltal to-vábbra is élni fog, és egy nap egyesül majd a feltámadt testünkkel, hogy örök dicsőséget kaphasson. Ünnepeles tanúságomat teszem arról, hogy az ir-galmas Krisztus által mindannyian újra és örökké fogunk élni. Szabadítónk és Megváltónk által egy nap majd örven-dezni fogunk, amikor igazán meg-értjük, mit is jelent az, hogy „a halál fullánkja Krisztusban felemésztdik”¹⁴.

Az ösvényünk, amely által Isten fiaiként és leányaiként betöltjük isteni rendeltetésünket, örökkévaló ösvény. Kedves fivéreim és nővéreim, drága barátaim! Már *ma* el kell kezdenünk ezen az örökkévaló ösvényen járni; egyetlen napot sem vehetünk könnye-dén. Azért imádkozom, hogy még az előtt megtanuljunk igazán élni, mielőtt készen állnánk meghalni. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Alma 40:11.
2. Lásd Susie Steiner, “Top Five Regrets of the Dying,” *Guardian*, Feb. 1, 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, in Steiner, “Top Five Regrets of the Dying.”
4. “Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood,” *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), 359.
5. Máté 6:20.
6. Zsoltárok 118:24.
7. Antoine de Saint-Exupéry: *A kis herceg*. Fordította: Rónay György (2000), 75.
8. Móziás 26:39; lásd még Tan és a szövetségek 59:7.
9. Tan és a szövetségek 78:19.
10. Alma 26:35.
11. Lásd Jelenések 7:17.
12. Lásd Máté 11:28–30.
13. Lásd Zsoltárok 24:4.
14. Móziás 16:8; lásd még 1 Korinthusbeliek 15:54.

Előterjesztette: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monson mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!
Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk Boyd Kenneth Packert mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson és Neil L. Andersen.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!
Aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a tizenkét apostolt mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Jay E. Jensen eldert felmentettük a Hetvenek Kvórumainak Elnökségéből.

Mindazok, akik velünk együtt szeretnék kifejezni köszönetüket a szolgáltatáért, kérem, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Craig C. Christensen eldert a Hetvenek Kvórumainak Elnöksége tagjaként.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Akik nem, kérem jelezzék!

Javasoljuk Marlin K. Jensen elder felmentését az egyháztörténeti elhívásából, és egyben fejezzük ki nagyrabecsülésünket is a kiváló szolgálatáért.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Steven E. Snow eldert egyháztörténészként és jegyzőként.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Aki ellenzi, jelezze!

Javasoljuk Keith K. Hilbig, Jay E. Jensen, Marlin K. Jensen és Octaviano Tenorio elderek felmentését a Hetvenek Első Kvórumából, és egyben kijelöljük őket nyugalmazott általános felhatalmazottnak.

Javasoljuk Keith R. Edwards és Larry W. Gibbons elderek felmentését a Hetvenek Második Kvórumából.

Azok, akik szeretnék kifejezni köszönetüket ezen testvérek kiváló szolgálatáért, kérem jelezzék!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!
Aki ellenzi, jelezze!

Köszönjük, testvérek, a támogató szavazataitokat, a hiteteket, odaadásotokat és imáitokat! ■

Írta: L. Tom Perry elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Jó szülőkké válni

A jó szülők számos módon kaphatnak segítséget és támogatást ahhoz, hogy megtanítsák gyermekeiknek Jézus Krisztus evangéliumát.

Idén nyáron különleges mérföldköhöz érkeztem: a 90. születésnapomat ünnepeltem. Amikor az ember bizonyos mérföldkövekhez ér az életében, hasznos és tanulságos elgondolkodni a múlt eseményein és tapasztalatain. Ti, fiatalok, akik halljátok vagy olvassátok ezt a beszédet, talán nem vagytok túlságosan lenyűgözve 90 életévtől, de amikor én születtem, az ilyen hosszú élet hatalmas teljesítménynek számított. Mindennap hálát adok Mennyei Atyámnak, amiért hosszú élettel áldott meg engem.

Oly sok minden változott az életem során. Megéltem az iparosodás és információáramlás korának kialakulását. Ifjúkorom nagy felfedezései közé tartoztak a tömegesen gyártott személygépkocsik, a telefon és a repülőgép. Ma már szinte napjában változik az információk megtalálásának, megosztásának és felhasználásának módja. Az én koromban elámulok ezen a rohamosan változó világon, melyben mindannyian élünk. A mai áttörések közül oly sok kecsegtet egy jobb élet lehetőségével.

A körülöttünk történő gyors változások közepette komolyan azért imádkozunk és küzdünk, hogy Jézus Krisztus evangéliumának értékei megmaradjanak. Néhány már így is veszélybe

került. Ezen értékek listájának élén a házasság szentsége és a családok központi jelentősége áll, melyek éppen ezért az ellenség elsődleges célpontjai. Ezek horgonyt nyújtanak, és az otthon egy olyan biztonságos menedékét biztosítják, ahol egy szerető Mennyei Atya minden gyermeke jóra való hatásban részesülhet és örök értékeket tanulhat.

A családom, várva 90. életévem e mérföldkövének megünneplését, elkezdett segíteni felidézni és értékelni hosszú életem élményeit. Például az unokahúgom összegyűjtött és megosztott velem néhány levelet, melyet a szüleimnek írtam közel 70 évvel ezelőtt a tengerészgyalogsági posztomról, a csendes-óceáni Saipanszigetről, a második világháború alatt.

Az egyik levélen különösen megakadt a szemem. Ez volt az, melyet 1945-ben anyák napja alkalmából az édesanyámnak írtam. Szeretnék megosztani belőle részleteket veletek, abban a reményben, hogy látni fogjátok, miért leszek örökre hálás az én szerető édesapámnak és édesanyámnak azokért a leckékért, melyeket tőlük tanultam meg az otthonunkban. A szüleim tökéletes példák azokra a jó szülőkre, akik a házasságukat és a gyermekek helyes felnevelését fontossági listájuk legelső helyére tették.

Az 1945-ös anyák napi levelem így kezdődött:

„Kedves Anya!

Az elmúlt négy évben az a balszerencse ért, hogy az anyák napját távol töltöttem tőled. Minden évben ott szerettem volna lenni veled, hogy elmondjam, mennyire szeretlek és mennyit gondolok rád, de mivel ez ismét lehetetlen, a lehetőségeimhez mért legjobb dolgot teszem: levélben írom meg neked a gondolataimat.

Idén minden korábbinál jobban látom, milyen sokat köszönhetek annak, hogy ilyen csodálatos édesanyám van. Először is, hiányoznak azok az apróságok, melyeket értem tétél. Soha nem kellett aggódnom azon, hogy amikor kikelek reggel az ágyból, találko-e tiszta inget vagy zoknit. Csupán ki kellett húznom egy fiókot, és ott voltak benne. Étkezéskor mindig tudtam, hogy olyan étel lesz előttem, amit szeretek, és a lehető legfinomabban lesz elkészítve. Mindig tudtam, hogy este tiszta ágynemű lesz az ágyamon, és pont annyi takaró, amennyi melegen tart. Nagy öröm volt otthon lakni.”

Amikor elolvastam a levél első két bekezdését, megdöbbsentem, milyen szentimentálisan hangzik. Talán a tábori élet, a sátor és a szűnyogháló kempingágy terelték vissza a gondolataimat az én különleges otthonomra.

Az édesanyámnak írt levelem így folytatódott:

„De még jobban szeretlek, amiért példát mutattál számomra. A családunk élete annyira élvezetes volt, hogy mi, gyerekek, a te lábnymodban akartunk járni, hogy ugyanazon örömeinkben lehessen később részünk, melyeket ifjú korunkban megtapasztaltunk. Mindig találtál időt arra, hogy a családot elvidd a kanyonba, és mindig számíthattunk rád, akár hegymászásról, akár labdázásról volt szó. Te és Apu soha nem mentetek

nélkülünk nyaralni. Mindig együtt volt a család. Most, hogy távol vagyok az otthonunktól, szeretek az ottani életéről beszélni, mert olyan örömteli volt. Most már nem fordulhatok el a tanításaidtól, mert tetteim a te jellemedet tükrözik. Óriási kihívás érdemesnek lenni rá, hogy Nora Sonne Perry fiának nevezhessem magam. Nagyon büszke vagyok erre a címre, és remélem, mindig érdemes maradok rá.

Remélem, jövőre ott lehetek veled, hogy megmutathassam neked azt a sok jót, amit az elmúlt négy évben anyák napjára terveztem számodra.

Az Úr áldjon meg mindazon csodálatos dolgokért, melyeket tettél és teszel e nyugtalan világban.

Nagyon szeretlek! Tom.”¹

Miközben újraolvastam a leveletem, visszagondoltam annak a családnak, egyházközségnek, cöveknek és közösségnek a kultúrájára, melyben felneveltek.

A kultúra egy nép életmódját jelenti. Létezik egy egyedi evangéliumi kultúra, az értékek, elvárások és cselekedetek

olyan összessége, amelyben Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának minden tagja osztozik. Ez az evangéliumi kultúra vagy életmód a szabadulás tervéből, Isten parancsolataiból, valamint az élő próféták tanításaiból fakad. Családunk nevelésében és személyes életünk megnyilvánulásaiban fejeződik ki.

Ádám erkölcsi felelősségének első bemutatása az 1 Mózes 2:24-ben található: „Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.”

Egy férfi és egy nő törvényes házasság általi egyesülése nem csupán felkészülés arra, hogy a jövő nemzedékei a földet örököljék, hanem a legnagyobb öröm és megelégedés forrása, melyet a halandó életben megtapasztalhatunk. Ez különösen igaz, amikor a papság hatalmai a házasságot az időre és az örökkévalóságra is megpecsételik. Az ilyen házasságok kötelekeiben született gyermekek olyan biztonságban vannak, mely sehol máshol nem található meg.

A jó szülők által otthon tanított leckék egyre fontosabbá válnak a mai világban, ahol az ellenség hatása oly széles körben elterjedt. Tudjuk, hogy igyekszik megbontani és lerombolni a társadalom alapját – a családot. Okosan és gondosan álcázott módokon támadja a családi élet iránti elkötelezettséget világszerte, és aláássza a hithű utolsó napi szentek kultúráját és szövetségeit. A szülőknek fel kell ismerniük, hogy az otthoni tanítás a legszentebb és legfontosabb felelősség. Bár más intézmények, például az egyház és az iskola is segíthet nekik a gyermeküket „az ő útjának módja szerint” (Példabeszédek 22:6) tanítani, de ez a felelősség végső soron a szülőknél nyugszik. A boldogság nagyszerű terve szerint Mennyei Atyánk gyermekeinek gondozása és fejlődése jó szülőkre van bízva.

Rendkívüli szülői felelősségünkben a jó szülők számos módon kaphatnak segítséget és támogatást ahhoz, hogy gyermekeiknek megtanítsák Jézus Krisztus evangéliumát. Hadd javasoljak

öt olyan dolgot, melyet a szülők tehetnek azért, hogy erősebb családi kultúrát teremtsenek:

Első: a szülők buzgón imádkozhatnak azért, hogy Örökkévaló Atyánk segítsen nekik szeretni, megérteni és vezetni azokat a gyermekeket, akiket hozzájuk küldött.

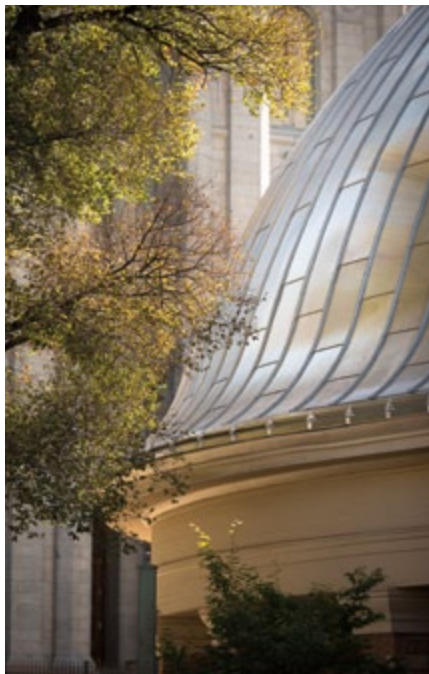
Második: tarthatnak családi imát, szentírás-tanulmányozást és családi esteket, továbbá étkezhetnek közösen, amilyen gyakran csak lehet, hogy a vacsora ideje a kommunikáció és az értékek tanításának ideje legyen.

Harmadik: a szülők teljes mértékben előnyükre fordíthatják az egyház támogatási hálózatát, ha kommunikálnak gyermekeik Elemi tanítóival, ifjúsági vezetőivel, valamint osztály- és kvórumelnökségeivel. Ha a szülők kommunikálnak azokkal, akiket elhívtak és elválasztottak arra, hogy gyermekekkel dolgozzanak, akkor létfontosságú információkkal szolgálhatnak egy-egy gyermek különleges és konkrét szükségleteiről.

Negyedik: a szülők gyakran megoszthatják bizonyosságukat a gyermekekkel; elkötelezhetik őket Isten parancsolatainak betartása mellett; és ígéretet tehetnek azokra az áldásokra, melyeket Mennyei Atyánk ígér az Ő hithű gyermekeinek.

Ötödik: a családunkat világos, egyszerű családi szabályok és elvárások, építő családi hagyományok és ünnepek, valamint olyan „családi gazdagság” alapján szervezhetjük, melyben a gyermekeknek házkörüli teendőik vannak és zsebpénzt kereshetnek, hogy megtanulhassanak beosztani, megtakarítani és tizedet fizetni a keresetükből.

Az erősebb *családi kultúra* kialakítására irányuló ezen javaslatok teljes összhangban vannak az egyház kultúrájával. Megerősített családi kultúránk védelmet fog nyújtani gyermekeinknek „az ellenség... tüzes nyilai” (1 Nefi 15:24) ellen,

melyek beágyazódtak kortársaik kultúrájába, a szórakoztatóipar és a hírességek kultúrájába, a hitel és a jogosultság kultúrájába, valamint az internet és a média kultúrájába, melyeknek folyamatosan ki vannak téve. Az erős családi kultúra segíteni fog gyermekeinknek a világban élni, de nem e világból lenni (János 15:19).

Joseph Fielding Smith elnök ezt tanította: „A szülők kötelessége megtanítani gyermekeiknek Jézus Krisztus evangéliumának e szabadító tantételeit, hogy tudják, miért kell megkeresztelkedniük, és hogy keresztkelésük után a szívükbe vésődhessen Isten parancsolatai betartásának folyamatos vágya, mely visszaviszi őket a színe elé. Testvéreim, szeretnétek, ha a családotok, a gyermekeitek hozzá lennének pecsételve az előttetek járt apákhoz és anyákhoz...? Ha igen, akkor már a bölcső mellett el kell kezdenetek a tanítást. Példamutatással és szavakkal is tanítanotok kell.”²

A családról szóló kiáltvány kijelenti: „Mind a férjnek, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. »Az Úrnak öröksége, a fiak [gyermekek]« (Zsoltárok 127:3). A szülők szent kötelessége, hogy gyermekeiket szeretetben és igazságban neveljék, gondoskodjanak fizikai és

lelki szükségleteikről, arra tanítsák őket, hogy szeressék és szolgálják egymást, betartsák Isten parancsolatait, és bárhol is éljenek, az ország törvényeinek engedelmeskedő állampolgárok legyenek.

[...] Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és az apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást e szent feladatok ellátásában.”³

Hiszem, hogy Isten tervezte úgy, hogy az anyai szerepkörben oly nagy hangsúlyt kap a következő nemzedék gondozása és tanítása. De csodálatos látni azokat a férjeket és feleségeket, akik valódi társas viszonyt dolgoztak ki, melyben hatásuk összeadódik, és hatékonyan tudnak kommunikálni mind a gyermekeikről, mind pedig a gyermekekkel.

Az eddigieknél sokkal körmonfon-
tabb és pimaszabb csapásokat mér ma gyermekeinkre a gonoszság. Az erős családi kultúra kiépítése további védelmi vonalat jelent gyermekeink számára, amely elhatárolja őket a világi hatásoktól.

Isten áldjon meg benneteket, Sion jó édesanyái és édesapái! Ő a ti gondjaitokra bízta örökkévaló gyermekeit. Szülőkként Isten társai lévén, Vele együtt visszük véghez gyermekei között az Ő munkáját és dicsőségét. Szent kötelességünk megtenni minden tőlünk telhetőt. Erről teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Anyák napi levél L. Tom Perrytől az édesanyjának, Saipanból, 1945. május 3-i dátummal.
2. Joseph Fielding Smith, in Conference Report, Oct. 1948, 153.
3. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.

Írta: **M. Russell Ballard** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Buzgón munkálkodjunk!

Nagyszerű dolgok történnek és könnyebbek lesznek a terhek a sok dolgos kéz által, melyek buzgón munkálkodnak a jó ügyben.

Perry elder, valószínűleg te vagy a legfiatalabb 90 éves az egész egyházban. Láttatok, hogy kiugrott a székéből?

Szeretett fivéreim és nővéreim, minden alkalommal, amikor egy friss, érett fürtös paradicsomot vagy egy fáról frissen leszedett zamatos barackot eszem, a gondolataim visszarepítenek 60 évvel ezelőltre, amikor édesapámnak volt egy kis gyümölcsöse a utahi Holladayben. Méheket is tartott, hogy azok beporozzák a barackvirágokat, melyekből végül hatalmas, ízletes barackok nőttek.

Édesapán nagyon szerette ezeket a gyengéd kis méheket, és csodálta, ahogy több ezren együtt dolgozva alakították át a barackvirágokról összegyűjtött nektárt édes, aranysárga mézzé, mely a természet egyik legjótékonyabb eledele. Sőt, a táplálkozástudományi szakemberek azt állítják, hogy ez egyike azon élelmiszereknek, melyekben megtalálható az összes olyan anyag – enzimek, vitaminok, ásványi anyagok és víz –, mely az élet fenntartásához szükséges.

Édesapám mindig is be akart vonni a kaptárokkal való munkájába, én azonban boldogan engedtem át neki a méhekről való gondoskodást. Azóta azonban tanultam egy keveset

e roppant magas szinten szervezett kaptárok működéséről, melyekben átlagosan mintegy 60 000 méh szorgoskodik.

A méheket az ösztöneik vezetik arra, hogy virágokat porozzanak be, begyűjtsék a nektárt, majd pedig mézzé sűrítsék azt. E bámulatos megszállottságukat a mi Teremtőnk véste a génjeikbe. Becslések szerint a kaptárban élő mintegy 20–60 000 méhnek fél kilónyi méz előállításához több millió virágot kell meglátogatnia, és annyit kell repülnie, hogy a földet kétszer is megkerülhetnék. Rövid, a csupán néhány hét és négy hónap között tartó életciklusa alatt egyetlen méh csupán egytizenketted kanálnyi mézzel járul hozzá kaptárja méz-előállításához.

Habár a teljes mennyiséghez képest

mindez látszólag jelentéktelennek tűnik, mindegyik méh egytizenketted teáskanálnyi méze létfontosságú a kaptár életéhez. A méhek egymásra vannak utalva. Mindaz a munka, ami csupán néhány méh számára megerőltető lenne, könnyebbé válik, mivel mindegyik méh szorgalmasan hozzáteszi a saját részét.

A méhkaptár mindig is fontos jelkép volt az egyházunk történetében. A Mormon könyvből megtudhatjuk, hogy a járedíták kaptárakat vittek magukkal (lásd Ether 2:3), amikor évezredekkel ezelőtt az amerikai kontinensre utaztak. Brigham Young is a méhkaptárt választotta jelképként, hogy a pionírokat ezzel is arra a közös erőfeszítésre ösztönözze és inspirálja, melyre azért volt szükségük, hogy a Nagy-sóstót körülvevő kopár sivatagból létrehozzák azt a termékeny völgyet, melyet ma élvezhetünk. Mi pedig az ő közös jövőképük haszonélvezői vagyunk.

A méhkaptár szimbóluma számos templomunk külső és belső díszítésén is megtalálható. Ez a pulpitus, ahol most állok, abból a diófából készült, mely Gordon B. Hinckley elnök kertjében nőtt, és méhkaptárakat ábrázoló faragások díszítik.

Ez az egész jelképrendszer egyetlen tényre mutat rá: nagyszerű dolgok történnek és könnyebbek lesznek a terhek a sok dolgos kéz által, melyek

buzgón munkálkodnak a jó ügyben (lásd T&Sz 58:27). Képzeljétek csak el, hogy a több milliányi utolsó napi szent mi mindent tudna véghezvinni a világban, ha az Úr Jézus Krisztus tanításai iránti összpontosított elkötelezettségünkben a méhekhez hasonlóan tudnánk együttműködni.

A Szabadító azt tanította, hogy az első és legnagyobb parancsolat a következő:

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. [...]

A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” (Máté 22:37; 39–40).

A Szabadító szavai egyszerűek, jelentésük mégis igen nagy jelentőséggel bír. Szeretnünk kell Istent, és úgy kell szeretnünk és gondoskodnunk a felebarátainkról, mint saját magunkról. Képzeljétek csak el, hogy mennyi jót tehetnénk a világban, ha Krisztus követőiként összefogva lelkesen és tevékenyen reagálnánk mások szükségleteire és szolgálnánk a körülöttünk lévőket – a családjainkat, barátainkat, szomszédjainkat és polgártársainkat.

Ahogy Jakab evangéliuma is megjegyzi, a tiszta vallás legjobb meghatározása maga a szolgálat (lásd Jakab 1:27).

Olvashatunk mindarról a szolgálatról, melyet az egyháztagok világszerte nyújtanak, különösen pedig arról az emberbaráti szolgálatról, melyet valamilyen válság, tűzvész, áradások, hurrikánok és tornádók után nyújtanak. Eme igen nagyra értékelt és szükséges szolgálatok továbbra is alkalmat adnak egymás terhének könnyítésére. De mi a helyzet a mindennapi életünkkel? Milyen együttes hatással járhatna a naponta elvégzett milliányi apró, könyörületes cselekedet, melynek forrása a mi szívből jövő, keresztényi

szeretetünk? Idővel mindez átfőmáló hatást tud gyakorolni Mennyei Atyánk összes gyermekére az Ő szeretetének általunk tanúsított kiterjesztésével.

Zűrzavaros világunknak most nagyobb szüksége van Krisztus eme szeretetére, mint valaha, ez pedig az elkövetkezendő évek során csak fokozódni fog.

A szolgálatnak ezek az egyszerű, napi cselekedetei önmagukban talán nem tűnnek soknak, ha azonban együttesen gondolunk rájuk, olyanná válhatnak, mint az az egytizenketted teáskanálnyi méz, mellyel egyetlen méh járul hozzá a kaptár egészéhez. Erő rejlik az Isten és az Ő gyermekei iránt érzett szeretetünkben, amikor pedig ez a szeretet kézzel fogható módon megnyilvánul a keresztényi kedvesség milliányi cselekedetében, az megédesíti és táplálni fogja a világot a hit, remény és jószívűség életet adó nektárjával.

Mit kell tehát tennünk, hogy az elkötelezett méhekhez hasonlókká válhassunk, és hogy ez az elkötelezettség a természetünk részévé váljon? Legtöbbünk kötelességtudóan részt vesz az egyházi gyűléseken. Keményen munkálkodunk az elhívásunkban, különösen vasárnaponként. Ez természetesen dicséretes. De vajon az elménk és a szívünk ugyanolyan buzgón munkálkodik-e jó ügyekben a hét többi napján is? Vajon csak rutinszerűen tesszük mindezt, vagy valóban megtértünk Jézus Krisztus evangéliumához? Hogyan tudjuk az elménkben táplált hit magját mélyen elültetni a lelkünk termékeny talajába? Hogyan tudjuk előidézni az Alma által is említett hatalmas szívbeli változást, mely elengedhetetlen az örök boldogságunkhoz és békénkhez? (Lásd Alma 5:12–21.)

Ne feledjük, hogy a mézben a halandó élet fenntartásához szükséges összes tápanyag megtalálható. Az örök élet elnyerésének egyetlen

módja pedig Krisztus tana és evangéliuma. A szeretetre és szolgálatra való indíttatásunk csak akkor fog a Szabadítóéra hasonlítani, amikor a bizonyosságunk túllép az elménkben lévő dolgokon, és mélyen a szívünkbe vésődik. Csakis ekkor fogunk Krisztus mélyen megtért tanítványává válni, akiket a Lélek ruház fel erővel arra, hogy elérje felebarátaink szívét.

Amikor a szívünk már nem e világ dolgaihoz kötődik, akkor nem fogunk többé az emberek elismerésére vagy büszkeségünk kielégítésére törekedni (lásd T&Sz 121:35–37). Ehelyett inkább a Jézus által tanított keresztényi tulajdonságokat öltjük magunkra:

- Gyengédek, szelídek és hosszútűrők vagyunk (lásd T&Sz 121:41).
- Kedvesek vagyunk, képmutatás vagy álnokság nélkül (lásd T&Sz 121:42).
- Jószívűséget érzünk minden ember iránt (lásd T&Sz 121:45).
- Mindig erényesek a gondolataink (lásd T&Sz 121:45).
- Nem akarunk többé gonosz cselekedni (lásd Móziás 5:2).
- A Szentlélek állandó társunk, a papság tana pedig úgy csapódik le a lelkünkön, mint az égből érkező harmat (lásd T&Sz 121:45–46).

Félreértés ne essék, testvérek, most nem vallási vakbuzgóságra vagy fanatizmusra buzdítalak benneteket. Éppen ellenkezőleg! Egyszerűen csak azt javaslom, hogy tegyük meg a következő logikus lépést a Krisztus evangéliumához vezető teljes megtérésünk felé azáltal, hogy szívünk és lelkünk mélyén magunkévá tesszük annak tanait, hogy összhangban és feddhetetlenül éljünk és cselekedjünk aszerint, amiben állításunk szerint hiszünk.

Ez a feddhetetlenség leegyszerűsíti

az életünket, és felerősíti a Lélekre, valamint a mások szükségleteinek felismerésére irányuló fogékonyságunkat. Örömet hoz az életünkbe és békességet a lelkünkbe. Olyan örömet és békességet, melyben csak akkor lehet részünk, amikor bűnbánatot tartunk, és követjük a Szabadítót az Ő parancsolatainak betartása által.

Hogyan lehet ezt a változást elérni? Hogyan tudjuk Krisztus eme szeretetét a szívünkbe vésni? Van egy egyszerű, napi gyakorlat, mely minden egyháztag életébe képes változást hozni, beleértve ebbe titeket is, fiúk és lányok, fiatal férfiak és fiatal nők, egyedülálló felnőttek, és titeket is, édesapák és édesanyák.

Ez az egyszerű gyakorlat a következő: Minden új nap reggelén az imátekban kérjétek meg Mennyei Atyánkat, hogy segítsen nektek felismerni egy olyan lehetőséget, amikor szolgálhatjátok az Ő drága

gyermekének valamelyikét. Azután pedig napközben a szíveteket hittel és szeretettel megtöltve keressetek valakit, akinek segíthettek. Összpontosítsatok, ahogyan a méhek is összpontosítanak azokra a virágokra, melyekről a nektárt és pollent begyűjtik. Ha ezt megteszitek, a lelki fogékonyságotok növekedni fog, és olyan lehetőségeket fedeztek majd fel a szolgálatra, melyekről azelőtt soha nem gondoltátok volna, hogy lehetséges.

Thomas S. Monson elnök azt tanította, hogy Mennyei Atyánk számos esetben rajtunk – vagyis rajtatok és rajtam – keresztül válaszol egy másik ember imájára, a mi kedves szavaink és egyszerű, szolgáló cselekedeteink, és szeretetünk által.

Spencer W. Kimball elnök pedig ezt mondta: „Isten valóban figyel minket, és vigyáz ránk. Általában azonban egy másik ember által elégíti ki a szükségleteinket. Ezért elengedhetetlenül

fontos az, hogy szolgáljuk egymást” *(Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball [2006]. 89.)*

Tudom, hogy ha mindezt megteszitek – akár otthon, akár az iskolában, a munkahelyen vagy az egyházban –, a Lélek vezérelni fog benneteket, és képesek lesztek felismerni, kinek van szüksége arra az adott szolgálatra, melyet csak ti nyújthattok. A lélek sugalmazására hatalmas késztetést éreztek majd arra, hogy segítsétek a világot beporozni Krisztus és az Ő evangéliumának tiszta szeretetével.

Ne feledjétek, a kicsiny méhek egytizenketted teáskanálnyi mézéhez hasonlóan, ha mi is megtöbbszörözzük a több ezernyi, sőt milliónyi ember imádságos erőfeszítését, hogy a keresztényi szolgálat által az Ő összes gyermekével megosszuk Isten szeretetét, akkor egy olyan jóságos hatást gyakorló tömeggé válunk, mely Krisztus világosságát fogja elhozni ebbe az egyre sötétülő világba. Összefogva szeretetet és könnyöretet fogunk hozni a saját családunkba, valamint a magányosak, a szegények, a megtört szívűek és Mennyei Atyánk mindazon gyermekének életébe, akik igazságot és békét keresnek.

Testvérek, alázatosan imádkozom azért, hogy mindennapi imáinkban fohászkodjunk a sugalmazásért, hogy találjunk valakit, akinek valamilyen tartalmas szolgálatot tudunk biztosítani, beleértve ebbe az evangélium igazságai és bizonyosságunk megosztásának szolgálatát is. A nap végén pedig igennel felelhessünk majd arra a kérdésre, hogy „Cselekedtem-e valami jót e nap? Segítettem-e valakin én?” *(Himnuszok, 143. sz.)*

Ez Isten munkája. Végezzük hát azt olyan hithűen és elkötelezetten, mint ahogyan a méhek is végzik az ő feladataikat. Ezért imádkozom alázattal Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Mexikó, Mexikóváros

Írta: **Larry Echo Hawk** elder
a Hetvenektől

„Jöjjetek hozzám, Ő ti, Izráel háza”

Ha a Szabadítónkhoz, Jézus Krisztushoz jövünk, és megtisztítjuk a szívünket, akkor eszközök leszünk a Mormon könyve hatalmas ígéreteinek betöltésében.

A vietnami háború idején az Egyesült Államok Tengerészgyalogóságánál jelentkeztem önkéntes szolgálatra. Nem sokkal azután, hogy alapkiképzésre megérkeztem a virginiai Quantico-ba, 54 másik újonc tengerészgyalogos társammal együtt azon vettem észre magam, hogy vigyázban állok a barakkomban az ágyam előtt. Harcedzett veterán kiképzőtisztemet is megismertem, amikor berúgta a barakk ajtaját, és profán kifejezésekkel fűszerezett szavakat ordibálva belépett.

Rémisztő bemutatkozása után a barakk egyik végénél kezdve sorban kérdőre fogta az újoncokat. A kiképzőtiszt kivétel nélkül mindenkiben talált valamit, amit hangosan trágárkodva gúnyolhat. Amint közeledett, minden tengerész a parancs szerint így felelt neki: „Igenis” vagy „nem, őrmester!”. Nem láttam pontosan, mit csinál éppen, mert a parancs szerint előre szegezett tekintettel, vigyázban kellett állnom. Amikor hozzám ért, tudtam, hogy vászonszakomat megragadva annak tartalmát a mögöttem lévő matracra ürtette. Átnézte a dolgaimat, majd visszajött,

hogyan szembenézzen velem. Felkészültem a támadására. Kezébe ott volt a Mormon könyvem. Arra számítottam, hogy rám kiabál, ehelyett azonban közelebb lépett, és azt suttogetta: „Mormon vagy?”

A parancs szerint kiabálva válaszoltam: „Igenis, őrmester!”

Megint felkészültem a legrosszabbra. Ehelyett habozott egy kicsit, felemelte a Mormon könyvét tartó kezét, és egészen csendesen azt kérdezte: „Hiszen ebben a könyvben?”

Ísmét felkiáltottam: „Igenis, őrmester!”

Ezen a ponton biztos voltam benne, hogy becsmérő szavakat kiált majd a mormonokról és a Mormon könyvről, de csak csendben állt ott. Egy perc elteltével visszament az ágyamhoz, és óvatosan letette a Mormon könyvét. Aztán elhaladt mellettem anélkül, hogy megállt volna, majd profán kifejezésekkel tovább gúnyolta és becsmérelte a többi újoncot.

Gyakran eltűnődtem rajta, miért kímélt meg engem azon a napon ez a kemény tengerészgyalogos őrmester. De hálás vagyok azért, hogy habozás nélkül mondhattam: „Igen, Az Utolsó

Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok”, és „igen, tudom, hogy a Mormon könyve igaz”. Ez a biznyság becses ajándék számomra, melyet a Szentlélek által szereztem meg, két misszionárius és egy papok kvórumának tanácsadója segítségével.

14 éves koromban két misszionárius, Lee Pearson és Boyd Camphuysen megismertette családommal Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát, és én megkeresztelkedtem. Két évvel később a papi kvórumom tanácsadója, Richard Boren, azt a kihívást tárta elém, hogy olvassam el a Mormon könyvét. Elfogadtam a kihívást, és minden este legalább 10 oldalt olvastam, míg a végére nem értem.

A címlapon azt olvastam, hogy „íratott a lámániták, akik Izráel házának egyik maradéka, de a zsidók és a nemzsidók számára is”. A Mormon könyve: egy másik tanúbiznyság Jézus Krisztusról bevezetésében pedig ezt: „...a lámániták... az amerikai indiánok... ősei” közé tartoznak. A Mormon könyvét olvasva úgy tűnt, mintha az én amerikai indián őseimről szólna. Egy olyan nép történetéről szól, amelynek egyik részét később lámánitáknak nevezik, és akik elmentek Jeruzsálemből egy „megígért földre” (1 Nefi 2:20) Kr. e. 600 körül. Beszámol róla, hogyan bánt Isten ezekkel az óslakosokkal, akik valahol az amerikai földrészen éltek. Jézus Krisztusnak a feltámadását követő, köztük végzett szolgálatáról is beszámol. A Mormon könyve egyes részei utalnak rá, hogy idővel szétszóródtak az amerikai földrészen, valamint a közeli tengerek szigetein (lásd Alma 63:9–10). A próféták megjövendölték, hogy később nemzsidók sokasága jön majd erre a megígért földre, és Isten haragja lesz a lámánitákon, akiket szétszórnak, akikre karddal sújtanak,

és akiket majdnem kipusztítanak (lásd 1 Nefi 13:10–14).

Dédapám, Echo Hawk, aki pauni indián volt, az 1800-as évek közepén született a mai Nebraska állam területén. 19 éves korában a paunik rákényszerültek közel 10 millió hektáros földjük feladására, hogy legyen hely a telepeseknek. 1874-ben a pauni népet több száz kilométerre elhajtották délre, az Oklahomai Indián Terület egy kis rezervátumába. Mire megérkeztek, a paunik lélekszáma 12 000 felettiről 700 alá esett. Más törzsekhez hasonlóan a paunik is szétszórattak, kard sújtott le rájuk, és majdnem kipusztultak.

A Mormon könyve különleges üzenetet hordoz a lámániták leszármazottainak, Izráel háza maradékának. Nefi ezt az üzenetet közvetítette, amikor értelmezte atyjának ezen utolsó napokra vonatkozó látomását: „És azon a napon fogja magunk maradéka tudni, hogy Izráel házából valók és hogy az Úr szövetséges

népe; és akkor fogják tudni, és őseik megismerésére jutni, és Megváltójuk evangéliumának megismerésére is, mellyel őáltala szolgáltak atyáinknak; Megváltójuk és tana minden egyes pontjának megismerésére jutnak tehát, hogy tudhassák, miként jöjjenek hozzá és legyenek megszabadítva” (1 Nefi 15:14).

A Mormon könyve szent írás. Az örökkévaló evangélium teljességét tartalmazza. Joseph Smith próféta azt írta, hogy „a Mormon könyve a leginkább hibátlan könyv a földön, és vallásunk záróköve, és aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007], 67.). Tehát a világ összes népe számára hordoz üzenetet.

Amikor 17 éves fiúként először végigolvastam a Mormon könyvét, Moróni ígéretére összpontosítottam: „És amikor ezeket a dolgokat megkapjátok, arra buzdítalak benneteket,

hogy Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az Örökkévaló Atyát, hogy nem igazak-e ezek a dolgok; és ha őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát” (Moróni 10:4).

Amikor imában letérdeltem, erős lelki bizonyosságot szereztem arról, hogy a Mormon könyve igaz. Ez a bizonyosság segített kijelölni az életem át vezető utamat.

Minden embert arra buzdítok, hogy olvassa el a Mormon könyvét, amely egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról.

Különösen Izráel házának maradékát, a Mormon könyve népének leszármazottait kérem, legyenek bárhol is, hogy olvassák el, majd olvassák el újra a Mormon könyvét. Ismerjétek meg, milyen ígéretek vannak a Mormon könyvében! Kövessétek Jézus Krisztus tanításait és példáját! Kössetek szövetségeket az Úrral, és tartsátok be azokat! Keressétek és kövessétek a Szent Lélek útmutatását!

Amáleki, egy másik Mormon könyvebeli próféta szavaival zárom mondandómat: „És most, szeretett testvéreim, szeretném, ha Krisztushoz jönnétek, aki Izráel Szentje, és részesülnétek az ő szabadításában, és megváltásának hatalmában. Igen, jöjjetek hozzá, és ajánljátok fel neki teljes lelketeket, felajánlasként, és rendületlenül böjtöljétek és imádkozzatok tovább, és tartsátok ki mindvégig; és ahogy él az Úr, megszabadultok” (Omni 1:26).

Ha a Szabadítónkhoz, Jézus Krisztushoz jövünk, és megtisztítjuk a szívünket, akkor eszközök leszünk a Mormon könyve hatalmas ígéreteinek betöltésében. Erről tesztek bizonyosságot Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

Írta: Robert C. Gay elder
a Hetvenektől

Micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?

Adjuk fel az összes bűnünket, kicsit és nagyot egyaránt, az Atya ajándékáért, amely az örök élet.

A Szabadító egyszer a következő kérdést tette fel a tanítványainak: „[M]icsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?”¹

Ez volt az a kérdés, melyet az édesapám évekkal ezelőtt megtanított alaposan átgondolnom. Fiatalkoromban a szüleim mindenféle ház körüli munkával bíztak meg, majd zsebpénzt kaptam az elvégzett munkáért. Ezt a pénzt, mely alig volt több heti 50 centnél, általában mozira költöttem. Akkoriban a mozijegy 25 centbe került egy tizenegy éves gyereknek. Így maradt 25 centem, melyet csokira költhettem. A csoki darabja 5 centbe került. Egy mozi és öt szelet csoki! Ennél jobbat el sem tudtam képzelni.

Minden jól is ment egészen addig, amíg be nem töltöttem a 12. életévemet. Egyik délután a sorban állva rájöttem, hogy a 12 éveseknek már 35 centbe kerül a jegy, ez pedig két csokival kevesebbet jelent számomra. Mivel még nem készültem fel teljesen erre az áldozatra, megmagyaráztam magamnak: „Külsőre ugyanúgy nézel

ki, mint múlt héten.” Azután odaléptem az ablakhoz, és kértem egy 25 centes jegyet. A pénztárosnak még a szeme sem rebbent, én pedig megvettem a szokásos öt csokit a három helyett.

Később diadalittasan siettem haza, hogy édesapámmal megosszam a leleményességemet. Miközben a részleteket ismertettem, ő semmit sem szólt. Amikor befejeztem, egyszerűen rám nézett, és ezt mondta: „Fiam, eladnád a lelked egy ötcentesért?” Szavai a 12 éves szívem közepébe fúródtak. Olyan lecke volt ez, melyet soha nem felejtettem el.

Évekkel később úgy adódott, hogy ugyanezt a kérdést tettem fel egy kevésbé tevékeny melkisédeki-papság-viselőnek. Csodálatos ember volt, aki nagyon szerette a családját. Ő maga azonban már nagyon hosszú ideje nem járt istentiszteletre. Volt egy tehetséges fia, aki egy profi sportcsapat tagjaként vasárnaponként edzett és játszott mérkőzéseket. A csapatuk számos nagy bajnokságot is nyert.

Találkozásunkkor emlékeztem rá, hogy papságviselőként azt az ígéretet kapta, hogy amennyiben felmagasztalja a papsága esküjét és szövetségét, akkor „megadatik neki mindaz, amivel [Atyánk] rendelkezik”². Utána ezt kérdeztem tőle: „Többet ér-e egy nemzeti bajnokság mindannál, amivel az Atya rendelkezik?” A férfi gyengéden így válaszolt: „Értem, mire gondolsz”, majd egyeztetett egy időpontot, hogy találkozzon a püspökével.

Napjainkban annyira egyszerű elveszni a világ zajában – még akkor is, ha jó szándékok vezérelnek minket. A világ arra ösztönöz bennünket, hogy ne ott keressük az igazságot, ahol valójában van.³ Nemrég valaki ezt kérdezte tőlem: „Tényleg számít egyetlen ital?” Látjátok, hogy ez a kérdés a gonosztól ered? Káin azt kérdezte: „Ki az Úr, hogy ismernem kellene őt?”⁴, majd pedig elvesztette a lelkét. Amikor felmentjük magunkat az apró bűnök alól, Sátán győzedelmeskedik. Az emberek születési előjogokat és örökségeket is adtak már cserébe egy üveg tejért⁵, egy elírt névért⁶, vagy egy tál lencséért⁷.

Amikor azt mérlegeljük, hogy mit adnánk cserébe az életünkben az ötcenteshez vagy a nemzeti bajnoksághoz hasonló kisebb-nagyobb kísértések idején, akkor vagy megpróbáljuk igazolni a cselekedeteinket, ahogyan azt Káin is tette, vagy pedig igyekszünk alárendelni magunkat Isten akaratának. Nem azt a kérdést kell feltennünk, hogy vajon valami olyat cselekszünk-e, amit utána helyre kell hoznunk, hiszen szinte mindig olyat cselekszünk. Az igazi kérdés az, hogy vajon „meghátrálunk-e” vagy „eleget teszünk-e” a lelkünket szólító azon hívásnak, hogy az Atya akaratát cselekedjük.⁸

Az Úr szereti az igazlelkűségünket, mégis állandóan bűnbánatra és

alárendeltségre kér bennünket. A Bibliában olvashatunk egy parancsokat betartó, gazdag fiatalról, aki a Szabadító elé térdelve megkérdezte, mit kell tennie ahhoz, hogy elnyerje az örök életet, és aki utána fájdalommal fordult el, amikor a Szabadító ezt mondta neki: „Egy fogyatkozásod van; ...add el minden vagytonodat”⁹.

Aztán ott volt egy másik gazdag, ámde világias ember is, a legfőbb lámánita király, Lamóni apja, aki ugyanezt a kérdést tette fel az örök élettel kapcsolatban. Ezt mondta: „[M]it tegyek, hogy születhessek Istentől, és gyökerestül kitépődjön mellkasomból ez a gonosz lélek, és elnyerjem az ő Lelkét? [...] [F]eladom a királyságomat is, hogy ezt a nagy örömet elnyerhessem.”¹⁰

Emlékeztek, hogy az Úr mit válaszolt a királynak az Ő szolgája, Áron által? „[H]a minden bűnöd megbánod, és meghajolsz Isten előtt, és hittel szólítod az ő nevét, és hiszel abban, hogy megkapod, akkor megkapod azt a reménységet, amire vágysz.”¹¹

Amikor a király megértette, milyen áldozatra van szükség, megalázkodott, majd a földre borulva így imádkozott: „Ó Isten..., én minden bűnömmel felhagyok, hogy megismerjelek téged”¹².

A Szabadító ezt kéri tőlünk cserébe: adjuk fel az összes bűnünket, kicsit és nagyot egyaránt, az Atya ajándékáért, amely az örök élet. El kell felejtenünk az összes önigazolító történetet, kifogást, ésszerűsítést, védekező mechanizmust, halogatást, külsőséget, személyes kevélységet, ítélező gondolatot, valamint azt, hogy a saját módunkon cselekedjünk. El kell választanunk magunkat minden világiasságtól, és Isten képmását kell magunkra öltönnünk.¹³

Testvérek, ne feledjük, hogy ez a parancs nemcsak arra szólít, hogy ne tegyünk rossz dolgokat! Egy aktívan

támadó hadsereggel szemben cselekednünk kell, nem pedig dermedten üldölgélni.¹⁴ Isten képmásának magunkra öltése azt jelenti, hogy szolgáljuk egymást. Vannak cselekedetek általi és mulasztás általi bűnök is, nekünk pedig mindegyik fölé kell kerekednünk.

Amikor Afrikában misszióelnökként szolgáltam, örökre megtanultam ezt a nagyszerű igazságot. Éppen úton voltam egy gyűlésre, amikor az út szélén megpillantottam egy magányos fiút, aki keservesen zokogott. Egy hang legbelül ezt mondta: „Állj meg, és segíts annak a fiúnak!” Amilyen gyorsan jött ez a gondolat, ugyanolyan gyorsan jött a felismerés is: „Nem állhatsz meg. El fogsz késni. Te vagy az elnöklő tisztségviselő, nem késhetsz a gyűlésről.”

Amikor megérkeztem a gyülekezeti házhoz, újra hallottam a figyelmeztető hangot: „Menj, és segíts annak a fiúnak!” Odaadtam az autóm kulcsait egy Afasi nevű egyháztagnak, és megkértem, hogy hozza ide a fiút. Mintegy 20 perccel később megkocogtatták a vállamat. A fiú odakint várt.

Úgy 10 éves lehetett. Megtudtuk, hogy az apja meghalt, az anyja pedig börtönben van. A fiú Accra szegénynegyedében egy gondozóval lakott, aki ételt és szállást adott neki. Ezért azonban meg kellett dolgoznia: szárított halat árult az utcán. Aznap viszont az egész napos munka után a zsebébe nyúlva észrevette, hogy kilyukadt a zsebe. Az összes pénzét elveszítette. Afasi és én azonnal tudtuk, hogy ha pénz nélkül tér vissza, akkor hazugnak fogják hívni, valószínűleg megverik, és kirakják az utcára. Én pont ebben a riadt pillanatában láttam meg őt először. Megnyugtattuk, kipótoltuk a hiányzó pénzét, majd hazavittük a gyámjához.

Amikor aznap hazatértem, két nagyszerű igazságra jöttem rá. Először is, még soha nem tudatosult bennem ennyire, hogy Isten mindannyiunkról gondoskodik, és soha nem fog elhagyni bennünket; másodszor pedig, hogy mindig hallgatnunk kell a Lélek hangjára, mely megszólal bennünk, és „azonnal”¹⁵ arra kell mennünk, amerre vezet, bármerre is legyen az,

nem törődve a félelmeinkkel és a kényelmetlenségekkel.

Egy nap a tanítványok megkérdezték a Szabadítótól, hogy ki a legnagyobb a menny királyságában. Azt mondta nekik, hogy térjenek meg, legyenek alázasok és olyan engedelmesek, mint egy kisgyermek. Majd pedig ezt mondta nekik: „Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, a mi elveszett vala.”¹⁶ Ezzel az egy mondattal meg is határozta a küldetésünket. Az a feladatunk, hogy megmentünk másokat, vagyis az elveszettet, a legutolsót és a legkisebbet is. Nem elegendő elkerülni a bűnt. El kell szenvednünk az Ő keresztyét¹⁷ és buzgón kell munkálkodnunk¹⁸, másokat is a megtéréshez vezetve. Szeretettel és könyörülettel karoljuk át a tékozlót,¹⁹ meghalljuk a veszélyben lévő árvák hangját, a sötétségben és elkeseredettségben lévőknél a könnyörgését,²⁰ valamint a válságban lévő családtagjaink kiáltását. Neal A. Maxwell elder ezt mondta: „Sátánnak nem kell mindenkit rávennie arra, hogy olyan legyen, mint Káin vagy Júdás. Elég, ha a jó képességű embereknél eléri, hogy úgy lássák magukat, mint akik kiművelten semleges álláspontot képviselnek.”²¹

Egy nemrégiben megtartott cövek-konferencia után odajött hozzám egy

tizenéves fiú, és azt kérdezte: „Szeret engem Isten?” Kívánom, hogy szolgálattal teli életünk erősítse meg bennünk, hogy Isten senkit nem hagy el.

Amikor felhangzik a kérdést, hogy „micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?”, Sátán arra akar rávenni bennünket, hogy az életünket adjuk el a világ néhány tábla csokijáért vagy bajnokságaiért. A Szabadító azonban nem kínál világi jutalmakat, amikor arra hív bennünket, hogy szabaduljunk meg a bűneinktől, vegyük magunkra az Ő képmását, és hogy ezt juttassuk el a körülöttünk lévő összes ember szívébe. Ha ezt megtesszük, elnyerhetjük mindazt, amivel Isten rendelkezik, amiről azt tartják, hogy hatalmasabb a föld összes kincsénél.²² El tudjátok ezt képzelni?

Egy Nicaraguában nemrégiben tett utazásom során az egyik meglátogatott család szerény otthonában egy kis táblára lettem figyelmes. Ez állt rajta: „A bizonyágom a legdrágább kincsem.” Ez így van velem is. Az én lelkem kincse a bizonyágom, és a szívem hűségével tanúságomat teszem nektek arról, hogy ez az egyház Isten igaz egyháza, melynek élén a Szabadítónk áll, és az Ő kiválasztott prófétáján keresztül vezet az út. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 16:26.
2. Tan és a szövetségek 84:38.
3. Lásd Jákób 4:14.
4. Mózes 5:16.
5. Egy üveg tej és annak sűrűje (a tejszínben leggazdagabb része) állt a Thomas B. Marsh felesége és Mrs. Harris közötti vita középpontjában, aki végül beleegyezett abba, hogy adják be saját készleteiket a közösbe, és készítsenek sajtot. Amikor Mrs. Harris rájött, hogy Mrs. Marsh nem adta át a tej sűrűjét, hanem a tejjel együtt megtartotta magának, a két nő összeveszett. Thomas Marsh az ügyet a püspök elé vitte, aki Mrs. Harris mellé állt. Az ügy aztán a püspöktől a főtanács, majd pedig az Első Elnökség elé jutott, ahol mindenki egyetértett abban, hogy Mrs. Marsh-nak nem volt igaza. Ez a vizsály Thomas Marsh és a Fivérek közé állt. Nem sokkal ezután Thomas Marsh Missouri állam főbírója elé állva azt vallotta, hogy a mormonok ellenségesek Missouri állammal szemben. (Lásd George A. Smith, „Discourse,” *Deseret News*, Apr. 16, 1856, 44.)
6. Amikor Joseph Smith próféta elhívta Simonds Rydert, hogy misszionáriusként szolgáljon, Rydernek feltűnt, hogy a legépelt kinyilatkoztatásban „Rider”-nek írták a nevét. Ezen megsértődött, hitehagyott lett, majd végül csatlakozott azokhoz, akik a prófétát szurokba és tollba forgatták. Ryder nem tudta, hogy Joseph Smith általában az írkokainak diktálta le a kinyilatkoztatásokat, akik nem voltak túl járatosak a helyesírás tudományában. (Lásd Milton V. Backman Jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* [1983], 93–94; Donald Q. Cannon and Lyndon W. Cook, eds., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844* [1983], 286.)
7. 1 Mózes 25. fejezetéből megtudhatjuk, hogy Ézsau eladta Jákóbnak a születési előjogait egy tál lencséért (lásd 34. vers).
8. Lásd Tan és a szövetségek 19:18–19.
9. Lásd Márk 10:21–22.
10. Alma 22:15.
11. Alma 22:16.
12. Alma 22:18.
13. Lásd Alma 5:14–19.
14. Lásd Alma 60:7.
15. Márk 1:18.
16. Máté 18:11.
17. Lásd Jákób 1:8.
18. Lásd Tan és a szövetségek 58:27.
19. Lásd Lukács 15:11–32.
20. Lásd Joseph Smith története 1:15–16.
21. Neal A. Maxwell, *Deposition of a Disciple* (1976), 88.
22. Lásd Tan és a szövetségek 19:38.

Írta: **Scott D. Whiting elder**
a Hetvenektől

Templomi normák

A templomépítés során ezen egyház által alkalmazott magas normák azt is jelképezik, hogy miként kell élnünk a saját életünket.

Mialatt nemrégiben végigjártuk a gyönyörű Utahi Brigham City templomot, eszembe ötlött egy élmény, amelyben akkor volt részem, amikor a történelmi jelentőségű Hawaii Laie templomban tartott nyílt napok, újraszentelés és kulturális ünnepség koordinátoraként szolgáltam.

Az átfogó felújítási munkák befejezése előtt néhány hónappal felkértek, hogy járjam be a templomot a Templomi Részleg ügyvezető igazgatójával, William R. Walker elderrel, és a részlegben vele dolgozó munkatársaival. Rajtuk kívül a generálkivitelező cég számos tagja is velünk tartott. A bejárás célja részben az volt, hogy megtekintsük az elvégzett munka előrehaladtát és minőségét. Ottjártunkkor a munka körülbelül 85 százalékos készülségű volt.

Ahogy végighaladtunk a templomon, figyeltem és hallgattam Walker eldert és társait, miközben ellenőrizték a munkálatokat és beszélgettek a kivitelezővel. Egyszer arra lettem figyelmes, hogy az egyik férfi végigfuttatja kezét a falakon, amint szobáról szobára haladunk. Miután ezt párszor elismételte, összedörzsölte ujjait, majd e szavakkal lépett a kivitelezőhöz: „Szemcsésnek érzem a falat. A

szemcsésesség nem fér össze a templomi normákkal. Újra kell glettelni és csiszolni ezt a falat.” A kivitelező kötelességtudóan feljegyzett minden észrevételt.

Amikor a templomnak egy olyan területére értünk, amely kevés szem előtt lesz valaha is látható, ugyanez a férfi felhívta a figyelmünket egy újonnan behelyezett, gyönyörű szép ólomüveg ablakra. Az ablak körülbelül 60 centiméter széles és 180 centiméter magas volt; apró festett üvegből formált, beágyazott geometriai mintát ábrázolt. Rámutatott a minta részét képező egyik kis öt centis színes üvegnegy-zetre, és így szólt: „Ez a négyzet ferde.” Én is megnéztem, és nekem teljesen egyenesnek látszott. Amikor azonban megvizsgáltuk egy mérőeszközzel, magam is láttam, hogy a rész hibás, és valóban körülbelül 3 milliméteres eltéréssel lett behelyezve. A kivitelező utasítást kapott, hogy cseréljék ki az ablakot, mert az nem felel meg a templomi normáknak.

Bevallom, meglepődtem, hogy egy teljes ablakot ki kell cserélni egy ilyen aprócska, alig észrevehető hiba miatt, hiszen igen kevésbé valószínű, hogy bárki is meglátja vagy akár észreveszi ezt az ablakot, mivel a templom egy eldugott szegletében áll.

Miközben aznap hazafelé tartottam a templomból, eltűnődtem azon, amit ebből az élményből tanultam – vagyis inkább azon, amit tanulni véltem belőle. Csak a pár héttel későbbi, már teljességgel elkészült templomban végzett újbóli szemle során vált világosabban érthetővé számomra az előző látogatás alatt szerzett élmény.

Amikor beléptem a teljes mértékben felújított Hawaii Laie templomba, ámulattal töltött el szépsége és az elvégzett munkálatok minősége. Képzeltetitek, milyen várakozással tekintetem a „szemcsés” falak és a „hibás” ablak-üveg elé! Vajon a kivitelező tényleg újra glettelte és csiszolta a falakat? Tényleg kicserélték az ablakot? A szemcsés falakhoz érve meglepetésemre azt láttam, hogy mostanra csodaszép tapétával borították a falat. Első gondolatom ez volt: „Á, szóval így intézte el a kivitelező a szemcsésességet: egyszerűen csak elfedte!” De nem. Megtudtam, hogy mindig is az volt a terv, hogy ezeket a falakat tapéta fogja díszíteni. Eltűnődtem, hogy vajon mit számított akkor egy kis, alig észrevehető szemcsésesség, ha amúgy is tapétával akarták borítani. Még nagyobb kíváncsisággal közeledtem ahhoz a területhez, ahol korábban a hibás ablakot találtuk. Meglepetésemre egy gyönyörű, egészen a mennyezetig érő cserepes növény állt közvetlenül az ablak előtt. Megint csak erre gondoltam: „Á, szóval így intézte el a kivitelező a ferde berakást: egyszerűen csak elrejtette!” Közelebb lépve aztán félrehajtottam a növény néhány levelét, és mosolyogva állapítottam meg, hogy az ablakot ténylegesen kicserélték. A korábban ferdén álló kis négyzet most pontosan és szépen helyezkedett el a mintában. Megtudtam, hogy a belsőépítészeti tervekben mindig is az szerepelt, hogy egy növény áll majd az ablak előtt.

Miért kívánt hát pluszmunkát, sőt,

cserét néhány szemcsés fal és egy némiképp aszimmetrikus ablak, amikor igencsak kevés emberi szem vagy kéz fogja valaha is látni és tapintani? Miért támasztottak ilyen magas normákat a kivitelezővel szemben?

Amikor gondolataimba merülve kiléptem a templomból, rátaláltam a válaszra, amint feltekintettem a felújított külső burkolatra, és megláttam e szavakat: „Szentség az Úrnak, Az Úr háza”.

Ezen egyház templomai pontosan azok, aminek nevezzük őket. E szent épületeket a mi használatunkra építik, és falaikon belül szent és szabadító szertartásokat végzünk, de nem lehet semmi kétség afelől, hogy valójában kinek a háza. A legapróbb részletre is kiterjedő pontos normák megkövetelésével nem csupán az Úr Jézus Krisztus iránt mutatjuk ki szeretetünket és tiszteletünket, hanem minden szemlélő előtt tanúságot teszünk arról, hogy tiszteljük Őt és hódolunk Neki, akinek a házában állunk.

Egy kinyilatkoztatásban, melyben Joseph Smith próféta utasítást kapott, hogy építsenek templomot

Nauvooban, az Úr ezt mondta:

„Gyertek, minden aranyotokkal, és ezüstötökkel, és értékes köveitekkel, és minden régiségetekkel; és mindazokkal, akik ismerik a régiségeket..., és hozzátok el... a föld minden értékes fájál[...];

...és építsetek házat nevemhez, a Magasságosnak, hogy ott lakjon.”¹

Mindez híven követi az ószövetség-beli Salamon király által létrehozott mintát, amikor csakis a legkiválóbb anyagok és szakemberek alkalmazásával épített templomot az Úrnak.² Napjainkban az egyház templomainak építése során továbbra is e mintát követjük, megfelelő mértékletességgel társítva.

Megtanultam, hogy bár halandó szem vagy kéz talán soha nem fogja látni vagy tapintani az adott tökéletlenséget, az Úr ismeri erőfeszítéseink mértékét, és tudja, hogy megtettünk-e minden tőlünk telhetőt. Ugyanez igaz az arra irányuló saját személyes erőfeszítéseinkre is, hogy a templom áldásaira érdemes életet éljünk. Az Úr ezt a tanácsot adta:

„És amennyiben népem házat épít nekem, az Úr nevében, és semmi tisztátalan dolgot nem enged be oda, hogy meg ne rontasson, akkor dicsőségem nyugszik majd rajta;

Igen, és ott lesz jelenlétem, mert én eljövök oda, és mind a tisztaszívűek, akik eljönnek oda, látni fogják Istent.

De ha megrontatik, akkor én nem jövök oda, és dicsőségem nem lesz ott; mert szentségtelen templomokba nem jövök.”³

A kivitelezőhöz hasonlatosan amikor nekünk tudomásunkra jutnak olyan alkotóelemek a saját életünkéből, amelyek nem állnak összhangban az Úr tanításaival, amikor erőfeszítéseink nem érik el a tőlünk telhető legtöbbit, akkor gyorsan cselekednünk kell és helyre kell hoznunk minden hibát, azzal a felismeréssel, hogy az Úr elől nem tudjuk elrejteni a bűneinket. Észben kell tartanunk, hogy „amikor... megkíséreljük takargatni a bűneinket..., akkor íme, a mennyek visszahúzódnak; [és] az Úr Lelke megszorodik”⁴.

Azt is megtanultam, hogy a

templomépítés során ezen egyház által alkalmazott magas normák azt is jelképezik, hogy miként kell élnünk a saját életünket. Egyénileg is alkalmazhatjuk a tanításokat, melyeket Pál apostol az egyháznak adott a kezdeti időben, amikor így szólt:

„Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?

Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.”⁵

Mi mindannyian a legnemesebb anyagból lettünk megalkotva, és mind isteni alkotómunka csodálatos eredménye vagyunk. Amint azonban túlhaladunk a felelősségre vonhatóság korán, és kilépünk a bűn és a kísértés csatamezejére, előfordulhat, hogy saját templomunk is felújításra és javításra szorul. Talán van bennünk néhány szemcsés fal, amelyet le kell csiszolni, vagy vannak olyan ablakai a lelkünknek, amelyeket ki kell cserélni ahhoz, hogy szent helyeken tudjunk állni. Szerecsére a templomi norma, amelynek eleget kell tennünk, nem a tökéletesség normája – noha arra törekszünk –, hanem csupán annyit követel tőlünk, hogy tartsuk be a parancsolatokat és tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy Jézus Krisztus tanítványaiként éljünk. Azért imádkozom, hogy mindannyian igyekezzünk a templom áldásaihoz méltó életet élni azáltal, hogy megteszünk minden tőlünk telhetőt, elvégezzük a szükséges javításokat, illetve kiküszöböljük a hibákat és a tökéletlenségeket, hogy Isten Lelke mindig bennünk lakozhassék. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 124:26–27.
2. Lásd 1 Királyok 6–7.
3. Tan és a szövetségek 97:15–17.
4. Tan és a szövetségek 121:37.
5. 1 Korinthusbeliek 3:16–17; lásd még 19. vers.

Írta: Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hitetek próbája

A vasat acéllá változtató heves tűzhez hasonlóan, ha hűek maradunk saját hitünk tüzes próbájában, akkor lelkileg kifinomodunk és megerősödünk.

Tíz évvel ezelőtt feleségemmel, Kathyvel Brazíliában, São Paulóban laktunk, és David Marriott elnök elnökölt a Brazíliai São Paulo Interlagos Misszió felett. Ő és felesége, Neill, valamint három fiuk: Will, Wesley és Trace, a közelünkben laktak. Otthonukat, vállalkozásukat és családjuk több tagját is hátrahagyva válaszoltak a próféta hívására, és missziót szolgáltak.

Marriott elnök egy délután felhívott. Becses, igazlelkű 21 éves leányukat, Georgiát, aki végzős hallgató volt hegedű szakon az Indiana Egyetemen, elütötte egy teherautó, amikor egy egyházi gyűlés után épp hazafelé biciklizett. Az első híradások szerint Georgia jól volt. Pár órával később azonban sokkal rosszabbra fordult az állapota.

A családja és a barátai böjtölni kezdtek, és csodáért imádkoztak Georgia számára. Édesanyja éjjel odarepült Brazíliából. Amikor másnap megérkezett Indianába, idősebb gyermekei fogadták, akik könnyes szemmel elmesélték, hogy ott voltak Georgiával, amikor elhunyt.

Figyeltem a Marriott családot ezen események, valamint a következő hónapok és évek során. Könnyeztek, imádkoztak, emlegették Georgiát, határtalan fájdalomt és szomorúságot éreztek, azonban a hitük nem rendült

meg. A ma reggeli ülésen hasonló hitről hallhattunk a Bowen és a Wilberger család gyönyörű életéből.¹

A hit ajándéka felbecsülhetetlen értékű lelki ajándék. „Az pedig az örök élet – imádkozott Jézus –, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.”²

Hitünk középpontjában Isten, a mi Atyánk, valamint Fia, Jézus Krisztus áll, a Szabadítónk és Megváltónk. Hitünket alátámasztja annak tudata, hogy az evangélium teljessége vissza lett állítva a földre, hogy a Mormon könyve Isten szava, és hogy a mai próféták és apostolok rendelkeznek a papság kulcsaival. Hitünket becsben tartjuk, a megerősítésén dolgozunk, még nagyobb hitért imádkozunk, és minden tőlünk telhetőt megteszünk a megvédéséért.

Pál apostol rámutatott valamire, amit úgy hívott: „a ti kipróbált hitetek”³. Ő megtapasztalta ezt. Emlékezzetek vissza Jézus szavaira:

„Simon! imé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát;

De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited”⁴.

Péter később így biztatott másokat: „...ne rémüljete meg attól a tűztől, a mely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek”⁵.

Ezeknek a tüzes próbáknak erősebbé kellene tenniük benneteket, de az is lehet, hogy elhalványítják vagy akár el is pusztítják az Isten Fiába vetett bizodalmatokat és meggyengítik abbéli elhatározásotokat, hogy betartjátok a Neki tett ígéreteket. Ezek a próbatételek gyakran álcázva vannak, ezért nehéz őket felismerni. Gyökeret eresztenek a gyengeségeinkben, ott, ahol sebezhetőek és érzékenyek vagyunk, vagy azon dolgokban, amelyek a legfontosabbak nekünk. Ami valakinek valós, ám kezelhető próbatétel, az másnak talán tüzes megpróbáltatás.

Hogyan maradunk „állhatatosak és rendíthetetlenek”⁶ olyankor, amikor a hit próbatételét tapasztaljuk? Megmerítkezünk azokban a dolgokban, amelyek hitünk velejét adják: gyakoroljuk a Krisztusba vetett hitet, imádkozunk, elmélkedünk a szentírásokon, megbánjuk a bűneinket, betartjuk a parancsolatokat és szolgálunk.

Ha a hit próbatételével szembesültek, semmiképp ne távolodjatok el az egyháztól! Ha a hit próbájakor eltávolodtok Isten királyságától, az olyan, mintha a forgószelet megpillantva elhagynátok a vihar elleni biztonságos búvóhelyet.

Pál apostol azt mondta, hogy „nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek”⁷. Az egyház szentélyében védjük a hitünket. Összegyűlünk azokkal, akik hisznek, imádkozunk és választ találunk az

imáinkra, zene által hódolunk, bizonyosságot teszünk a Szabadítóról, szolgáljuk egymást, és érezzük az Úr Lelkét. Veszünk az úrvacsorából, részesülünk a papság áldásaiban, és eljárunk a templomba. Az Úr azt mondta, hogy a szertartásokban „megnyilvánul az isteniség hatalma”⁸. Amikor a hit próbájával szembesültek, maradjatok az Isten háza népe közötti biztonságban. Itt mindig van hely számotokra. Nincs oly hatalmas próbatétel, melyet együtt ne tudnánk legyőzni.⁹

Thomas S. Monson elnök azt mondta: „A társadalom erkölcsi irányítúje... rohamléptekben változik. Az egykor helytelennek és erkölcstelennek tartott viselkedési formák... napjainkban... sokak által elfogadottak... számítanak.”¹⁰

Sok egyedülálló felnőtt van az egyházban, akik már régen nem fiatal felnőttek. Bár a jelenlegi életük nem úgy alakult, ahogy várták, betartják az erkölcsi tisztaság törvényét.¹¹ Ez hitük próbája is lehet. Mély tiszteletemet fejezem ki Krisztus e tanítványai iránt.

„Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek.”¹² Az Újszövetségben a Szabadító még magasabbra emelte követői számára az erkölcsi normát, amikor azt mondta: „...valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.”¹³ Arra tanított minket, hogy ne ítéljünk

el másokat, de nem félt egyértelműen fogalmazni: „[E]redj el – mondta – és többé ne vétkezzél!”¹⁴

Van egy családi barátunk. Talán ti is ismertek hozzá hasonlót, vagy ti magatok hasonlítotok hozzá. Mindig hithű, nagylelkűen szolgál az egyházban, bámulatosan teljesít a foglalkozásában, imádja a családját, és bár várakozással tekintett a házasság és a gyermekek elébe, mégis egyedülálló. „Eldöntöttem – mondja –, hogy Jézus Krisztusba helyezem a bizalmamat. A gyakori templomlátogatás segít az örökkévalóságra összpontosítanom. Emlékeztet rá, hogy soha nem vagyok egyedül. Hiszem, hogy... egyetlen... áldás sem tartatik vissza tőlem, ha hű maradok a szövetségemhez, az erkölcsi tisztaság törvényét is beleértve ebbe.”¹⁵

Egy másik barátunk kiválóan szolgált missziót, majd szorgalmasan tanult az egyetemen. Azt remélte, lesz családja. Az ő hitének próbája a saját neme iránti vonzódás. Nemrég azt írta nekem: „A pátriárkai áldásom azt ígéri, hogy egy nap saját családom lesz. De hogy ebben az életben vagy a következőben, azt nem tudom. Viszont azt tudom, hogy semmi olyat nem szeretnék tenni, ami kockáztatná az Isten által számomra és jövőbeli leszármazottaim számára megígért áldásokat. [...] Kihívást jelent az erkölcsi tisztaság törvénye szerint élni, de vajon nem azért jöttünk-e a földre, hogy kihívásokkal nézzünk szembe, és parancsolatainak betartása által kimutassuk az

Isten iránti szeretetünket és tiszteletünket? Élvezem a jó egészség, az evangélium, a szerető család és a hű barátok áldásait. Hálás vagyok a rengeteg áldásomért.”¹⁶

A világ felhördül: Hogy várhattok el ilyen sokat? Az Úr pedig így felel: „...nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim...”

Mert a mint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!”¹⁷

Krisztus e két követője, és hozzájuk hasonló tízezrek érezték már azt, amit a Szabadító megígért: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen!”¹⁸

Mondok egy másik próbatételt. Mindig voltak páran, akik meg akarták fosztani hitelétől az egyházat, és el akarták pusztítani a hitet. Ma az internetet használják erre.

Az egyházzal közzétett információk némelyike, akármilyen meggyőzően hangzik is, egyszerűen nem igaz. Emlékszem, amikor 1985-ben egy munkatársam bejött a floridai irodámba. Nála volt a *Time* magazin egyik cikke „A mormonizmus gyökereinek megkérdőjelezése” címmel. Egy újonnan felfedezett levélről szólt, amelyet Martin Harrisnek tulajdonítottak, és elmentmondott azzal, amit Joseph Smith állított a Mormon könyve lemezeinek megtalálásáról.¹⁹

A munkatársam megkérdezte, hogy vajon ez az új információ lerombolja-e a mormon egyházat. A cikk idézett egy férfitől, aki azt mondta, hogy a dokumentum miatt elhagyja az egyházat. A hírek szerint később mások is elhagyták az egyházat.²⁰ Biztos vagyok benne, hogy ez hitük próbája volt.

Néhány héttel később szakemberek

felfedezték (a hamisító pedig bevalotta), hogy a levél teljes mértékben csalás volt. Emlékszem, mennyire reméltem, hogy akik e megtévesztés miatt elhagyták az egyházat, majd visszatálnak.

Néhányan megkérdőjelezték a hitüket, amikor egyházi vezetőktől évtizedekkel ezelőtt elhangzott olyan kijelentésekre bukkannak, amelyek látszólag nem illenek a tanunkhoz. Az egyház tanát irányító fontos alapelv rejlik ebben. Az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvórumának mind a 15 tagja tanítja a tant. Nem egy adott beszéd valahol megbúvó bekezdésében rejlik a tan. Az igaz tanítételeket gyakran és sokan tanítják. Tanunkra nem nehéz rálelni.

Az egyház vezetői tisztességes, ám nem tökéletes férfiak. Emlékezzetek Moróni szavaira: „Ne kárhoztassatok

majd fogyatékoságomért, és atyámat se...; hanem inkább adjatok hálát az Istennek, hogy kinyilvánította nektek a fogyatékoságainkat, hogy megtanuljatok bölcsőbbnek lenni annál, amilyenek mi voltunk.”²¹

Joseph Smith azt mondta: „Soha nem mondtam azt nektek, hogy tökéletes vagyok; a kinyilatkoztatásokban azonban, amit tanítottam nektek, semmilyen tévedés nincsen.”²² Annak csodája, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza történetében és rendeltetésében Isten keze van, csakis a lelki érdeklődés lencséin át érthető meg. Ezra Taft Benson elnök azt mondta: „Végül mindenki nekihátrál a hit falának, ahol saját magának kell megvetnie a lábát.”²³ Ne lepődjete meg, ha ez veletek is megtörténik!

A próbatételnek értelemszerűen próbára kell tennie bennünket. Járhat gyötrellemmel, zavarodottsággal, álmatlan éjszakákkal és könnyesre áztatott párnákkal. A próbatételeinknek azonban nem kell lelkileg halálósáknak lenniük. Nem kell elvonniuk bennünket a szövetségünkől és Isten háza népétől.

„[E]mlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; hogy amikor az ördög elküldi erős szeleit, igen, nyilait a forgószelemben, igen, amikor minden jégesője és hatalmas zivatara benneteket ver majd, akkor nem lesz hatalma felettetek, hogy lehurcoljon a nyomorúság és a végelen jaj szakadékába, mert a szikla, melyre építettetek – mely biztos alap – olyan alap, melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít.”²⁴

A vasat acéllá változtató heves tűzhöz hasonlóan, ha hűek maradunk *saját* hitünk tüzes próbájában, akkor lelkileg kifinomodunk és megerősödünk.

D. Todd Christofferson elder elmondta, mit tanult egy személyes próbatételből: „Bár akkor sokat gyöttrődtem, ha most visszatekintek, hálás vagyok, hogy nem gyors megoldást kaptam a problémáimra. Az, hogy több éven keresztül arra kényszerültem, hogy szinte mindennap Istenhez forduljak segítségért, megtanított igazán imádkozni, és válaszokat kapni az imáimra, és igen gyakorlatias módon tanított meg az Istenbe vetett hitre. Olyan módon és mértékben ismertem meg a Szabadítót és Mennyei Atyámat, ahogyan azt máskülönben nem tudtam volna, vagy legalábbis sokkal tovább tartott volna. [...] Megtanultam teljes szívemből bízni az Úrban. Megtanultam nap mint nap mellette járni.”²⁵

Péter így jellemezte az ilyen tapasztalatokat: „[S]okkal becsebb... [az] aranyánál”²⁶. Moróni kiegészítette ezt azzal, hogy tanúbizonyság követi „hitetek próbatétel[ét]”²⁷.

A Marriott család történetével kezdtem. Múlt héten Kathy és én találkoztunk velük Georgia sírjánál.

Tíz év telt el. A családtagok és a barátok meséltek a Georgiához kötődő szeretetükről és élményeikről. Tiszteletére héliummal töltött, fehér színű léggömböket eresztettek a magasba. Georgia édesanyja könnyek között, meghatottan beszélt hite gyarapodásáról és arról, hogy egyre jobban érti, miért kellett mindennek így történnie; Georgia édesapja pedig elmondta, hogy megkapta az ígért tanúbizonyságot.

A hittel együtt jár a hit próbája is, amely még nagyobb hithez vezet. Az Úr ugyanazt a vigasztaló bizonyosságot ígéri nektek hitetek próbatételében, melyet Joseph Smith prófétának is: „Tarts ki...; ne félj...; mert Isten örökkön örökké veled lesz.”²⁸ Erről teszem szent tanúbizonyságomat, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Shayne M. Bowen: „Mert én élek, ti is élni fogtok” és Ann M. Dibb: Tudom. Élem. Imádom. című beszédét a 2012. októberi általános konferencia szombat délelőtti üléséről.
2. János 17:3.

3. 1 Péter 1:7.
4. Lukács 22:31–32.
5. 1 Péter 4:12; kiemelés hozzáadva.
6. Alma 1:25.
7. Efézusbeliek 2:19.
8. Tan és a szövetségek 84:20.
9. Lásd Móziás 18:8–10.
10. Thomas S. Monson: Álljatok szent helyeken! *Liahóna*, 2011. nov. 82.
11. Lásd Ezra Taft Benson, “The Law of Chastity,” *New Era*, Jan. 1988, 4–7; “The Law of Chastity” in *Brigham Young University 1987–88 Speeches* (1988), 1–5, speeches. byu.edu; lásd még *Az evangélium tantételei* (2009). 245–254.
12. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
13. Máté 5:28.
14. János 8:11.
15. Magánlevelezés, 2012.
16. Magánlevelezés, 2012.
17. Ésaías 55:8–9.
18. János 14:27.
19. Lásd Richard N. Ostling, “Challenging Mormonism’s Roots,” *Time*, May 20, 1985, 44.
20. Lásd Gordon B. Hinckley, “Lord, Increase Our Faith,” *Ensign*, Nov. 1987, 52.
21. Mormon 9:31.
22. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 546.
23. Ezra Taft Benson, “The Book of Mormon Is the Word of God,” *Tambuli*, May 1988, 6.
24. Hélamán 5:12.
25. D. Todd Christofferson: A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma (Egyházi Oktatási Szervezet esti beszélgetés, 2011. jan. 9.), lds.org/broadcasts.
26. 1 Péter 1:7; lásd még 1 Péter 4:13.
27. Ether 12:6.
28. Tan és a szövetségek 122:9; George Q. Cannon elnök azt mondta: „Nem számít, milyen komoly a próbatétel, milyen mély a kétségbeesés, milyen nagy a gyötrelem, [Isten] soha nem hagy el minket. Eddig sem hagyott el, és ezután sem fog. Nem is tehet ilyet. A jelleme nem engedi. Ő olyan lény, aki nem változik; ugyanaz ma, ugyanaz tegnap, és az elkövetkezendő örök időkön át is ugyanaz marad. Mi rátaláltunk erre az Istenre. A barátunkká tettük Őt azzal, hogy engedelmességtünk evangéliumának, és Ő mellettünk fog állni. Lehet, hogy tüzes kemencén haladunk át; lehet, hogy mély vizeket szelünk át; de nem emésztetünk el, és nem fognak elnyelni a hullámok. Jobbak és tisztábbak leszünk, amikor túljutunk mindezek a próbatételeken és nehézségeken, ha bízunk Istenünkben és betartjuk a parancsolatait” (“Remarks,” *Deseret Evening News*, Mar. 7, 1891, 4; lásd még Jeffrey R. Holland, “Come unto Me,” *Ensign*, Apr. 1998, 16–23).

Írta: **Dallin H. Oaks** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Védjük a gyermekeket!

Senki nem utasíthatja el az arra vonatkozó kérést, hogy figyeljünk oda jobban gyermekeink – a felnövekvő nemzedék – jólétére és jövőjére.

Mindannyian emlékszünk rá, milyen érzés, amikor egy kisgyermek segítséget kérve felkiált és felénk nyújtja a kezét. Szerető Mennyei Atyánk azért adja nekünk ezeket az érzéseket, hogy gyermekei megsegítésére ösztökéljen minket. Kérlek titeket, idézzétek fel magatokban ezeket az érzéseket, miközben a gyermekek jólétének megóvása és elősegítése felelősségéről beszélek.

Jézus Krisztus evangéliumának szemszögéből szólok, amelybe a szabadulás terve is beletartozik. Ez az elhívásom. A helyi egyházi vezetők egy bizonyos egységért, például egyházközségért vagy cövekért felelősek, de az apostolnak az egész világ előtt tanúbizonyságot kell tennie. Minden gyermek Isten gyermeke minden nemzetben, fajra és hitvallásra való tekintet nélkül.

Bár nem a politika vagy közéleti irányelvek vonatkozásában beszélek, más egyházi vezetőkhez hasonlóan nem szólhatok úgy a gyermekek jólétéről, hogy mondanám ne lenne összefüggésben polgárok, közhivatalnokok vagy magánszervezetek dolgozóinak döntéseivel. Mindegyikünkre vonatkozik a Szabadító parancsolata, mely szerint szeressük egymást és törődjünk egymással, különös tekintettel a gyengékre és a védtelenekre.

A gyermekek nagyon is sebezhetőek. Kevésbé vagy egyáltalán nem áll módjukban védelmezni vagy ellátni magukat, és kevés ráhatással vannak a jólétükhöz elengedhetetlen szükségletekre. A gyermekeknek szükségük van az érdekükben felszólaló emberekre, és olyan döntéshozókra is szükségük van, akik önző felnőtt érdekek elé helyezik az ő jólétüket.

I.

Világszerte megdöbbenünk azon, hogy gyermekek milliói esnek felnőtt bűntettei és önzése áldozatául.

Egyes háború sújtotta országokban gyermekeket rabolnak el, hogy az ellenséges haderők ellen katonaként szolgáljanak.

Az ENSZ egyik jelentése beszámol róla, hogy évente több mint kétmillió gyermek esik áldozatul a prostitúciónak és a pornográfiának.¹

A szabadulás tervének szemszögéből nézve a gyermekek bántalmazásának egyik legsúlyosabb módja a megszületésük lehetőségének megtagadása. Ez az egész világra jellemző tendencia. Az Egyesült Államokban a születési arány 25 éve nem volt ilyen alacsony,² és a legtöbb európai és ázsiai országban is már évek óta alacsonyabb a születési, mint a halálozási

ráta. Ez nem csak vallási vonatkozású kérdés. Ha csökken a felnövekvő nemzedék lélekszáma, akkor kultúrák, vagy akár egész nemzetek fogyatkoznak meg, majd tűnnek el.

A csökkenő születési arány egyik oka az abortusz. Becslések szerint szerte a világban évente több mint 40 millió abortuszra kerül sor.³ Vannak az abortuszt megengedő, vagy akár elősegítő törvények is, de mi súlyos bűnnek tekintjük az abortuszt. A terhesség alatt előforduló egyéb gyermekbántalmazásokhoz tartoznak az anya elégtelen táplálkozásából vagy kábítószer-használatából eredő magzati károsodások.

Tragikus ironia húzódik meg abban, hogy gyermekek sokaságait ölik vagy károsítják meg még születésük előtt, miközben tolonganak a gyermekekre vágó és csecsemőket örökre fogadni kívánó terméketlen párok.

A nyilvánosság számára jobban láthatók a gyermekek bántalmazásának vagy elhanyagolásának azon esetei, melyekre születésük után kerül sor. Világszerte majdnem nyolcmillió gyermek hal meg az ötödik születésnapja előtt, leginkább olyan betegségek folytán, amelyek kezelhetők és megelőzhetők lennének.⁴ Az Egészségügyi Világszervezet jelentése szerint minden negyedik gyermek elégtelen táplálkozásból adódóan mentálisan és fizikailag visszamarad a fejlődésben.⁵ Mivel különféle országokban élünk és sokfelé utazunk, mi, az egyház vezetői, sokat látunk ebből. Az Elemi Általános Elnöksége arról számol be, hogy olyan körülmények között is élnek gyermekek, ami „meghaladja a képzelőerőnket”. A Fülöp-szigeteken azt mondta egy édesanya: „Időnként nincs elég pénzünk ételre, de nem baj, mert ezáltal lehetőségem van a hitről tanítani a gyermekeimet. Összegyűlünk, segítségért imádkozunk, és látjuk,

hogyan az Úr megáld minket.”⁶ Egy termelésvezető Dél-Afrikában találkozott egy magányos és szomorú kislánnyal. A szerető kérdéseire adott bágyadt válaszokból megtudta, hogy a kislánynak nincs édesanyja, nincs édesapja és nincs nagymamája – csak a nagypapája gondoskodik róla.⁷ Az ilyen tragédiák köznapiak egy olyan országban, ahol sok gondviselő AIDS-ben hal meg.

Még a gazdag nemzetekben is sok kisgyermek és fiatal szenved mások nemtörődömsége miatt. A szegénységben felnövő gyermekek rosszabb egészségügyi ellátásban részesülnek, és nem megfelelőek az iskolázási lehetőségeik. Emellett a fizikai és a kulturális környezetükben, valamint szüleik gondatlansága következtében veszélyek leselkednek rájuk. Jeffrey R. Holland elder nemrég elmesélte egy utolsó napi szent rendőr élményét. Nyomozás közben öt egymáshoz bújó kisgyermekre bukkant, akik a koszos padlón, ágynemű nélkül próbáltak aludni egy olyan lakásban, ahol édesanyjuk és mások éppen ittak és mulattak. A lakásban nem volt étel, ami csillapíthatta volna az éhségüket. A rendőr az ott talált holmiból fekhelyet készített nekik, majd miután lefektette őket, letérdelt és a biztonságukért imádkozott. Miközben az ajtó felé ment, az egyik gyerek, úgy hatéves forma, utánaszaladt, megragadta a kezét és így könyörgött hozzá: „Kérem szépen, örökbe fogadna?”⁸

Emlékszünk, mit tanított a Szabadító, amikor egy kisgyermeket állított a tanítványai elé és azt mondta:

„És a ki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.

A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék” (Máté 18:5–6).

Ha számba vesszük, milyen

veszélyektől kell védeni a gyermekeket, a lelki bántalmazásról is szólnunk kell. Azok a szülők vagy gondozók, tanárok vagy társak, akik lekezelik, megfélemlítik vagy megalázzák a gyermekeket vagy a fiatalokat, a testi sértésnél maradandóbb kárt okozhatnak. Ha egy gyermekkel vagy fiatalal azt éreztetik, hogy értéktelen, nem szeretik vagy nem akarják, az komoly és tartós kárt tehet az érzelmi egészségében és fejlődésében.⁹ A különleges kihívásokkal, például saját nemük iránti vonzódással küszködő fiatalok különösen sérülékenyek, és szerető megértésre van szükségük, nem megfélemlítésre vagy kiközösítésre.¹⁰

Az Úr segítségével bűnbánatot tarthatunk, változhatunk, és szeretetteljesebbek, segítőkészebbek lehetünk a gyermekekkel – saját gyermekeinkkel és a környezetünkben élő más gyermekekkel szemben egyaránt.

II.

A gyermekeket fenyegető testi vagy érzelmi bántalmazások közül azok a leglényegesebbek, amelyek a szüleikhez vagy gondviselőikhez fűződő kapcsolatukból erednek. Thomas S. Monson elnök beszélt a gyermekbántalmazás „elvetemült tetteiről”, amikor egy szülő testileg vagy érzelmileg összetöri vagy eltorzítja a gyermeket.¹¹

Mélyen elszomorított, amikor a Utahi Legfelsőbb Bíróságon szolgálatot teljesítve ilyen esetek megdöbbentő bizonyítékait kellett tanulmányoznom.

A gyermekek jóléte szempontjából legfontosabb tényezők közé tartozik az, hogy a szülők házasság-e, hogy milyen és mennyi ideje tart a házasság, és tágabb értelemben milyen kultúra és elvárások jellemzik a házasságot és a gyermeknevelést ott, ahol élnek. Két családtannal foglalkozó szakember azt mondja: „A történelem folyamán a házasság elsősorban és leginkább a gyermekek világrahozatalának és felnevelésének intézménye volt. Olyan kulturális köteléket hozott létre, amely a gyermekekhez fűzte az apát azzal, hogy gyermekei anyjához kötötte őt. A mai időkben azonban a gyermekek egyre inkább kikerülnek a középpontból.”¹²

Egy harvardi jogtudós a következőket mondja a jelenlegi törvényről, illetve a házassághoz és váláshoz való hozzáállásról: „A házasság [jelenlegi] amerikai forgatókönyve, ahogy az a törvényben és a könyvslágerek nagy részében megjelenik, valahogy így néz ki: a házassági kapcsolat elsősorban a házas felek személyes kielégítését szolgálja. Ha már nem tesz eleget ennek a feladatának, akkor senki nem hibáztatható, és bármelyik házastárs kedve szerint felbonthatja. [...] A forgatókönyvben nemigen szerepelnek gyerekek, vagy ha mégis, akkor is legfeljebb csak a háttérben meghúzódó árnyalakokként.”¹³

A mi egyházi vezetőink azt tanítják, hogy súlyos ítéletet kiváltó gonoszság, ha „az emberek pusztaszerződéséért tekintenek a házasságra, melyet az első felmerülő nehézség vagy félreértés alkalmával fel lehet bontani”, különösen akkor, ha ez „gyermekek szenvedésével jár”¹⁴. A gyermekekre igenis kihat a válás. Az elmúlt években bekövetkezett válások több mint fele

kisgyermekes házaspárokat érintett.¹⁵

Sok gyermeknek része lehetett volna abban az áldásban, hogy két szülőjük együtt nevelje fel őket, ha a szüleik követték volna a családról szóló kiáltvány e sugalmazott tanítását: „Mind a férjnek, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. [...] A szülők szent kötelessége, hogy gyermekeiket szeretetben és igazságban neveljék, gondoskodjanak fizikai és lelki szükségleteikről, és arra tanítsák őket, hogy szeressék és szolgálják egymást”¹⁶.

A gyermekek tanításának leghatékonyabb módja a szülők példamutatása. A szülők, akik elválnak, elkerülhetetlenül negatív példával járnak elől.

Bizonyára vannak olyan esetek, amikor a gyermekek érdekében szükség van a válásra, de az ilyen körülmények kivételesnek számítanak.¹⁷ A legtöbb házassági vitában a szülőknek jobban meg kellene fontolniuk a gyermekek érdekeit. Az Úr segítségével képesek rá. A gyermekeknek szükségük van az abból fakadó érzelmi és egyéni erőre, amikor két olyan szülő neveli fel őket, akik egyek a házasságukban és a céljaikban. Mivel engem özvegy édesanyám nevelt, saját tapasztalatból tudom, hogy ez nem mindig lehetséges, de amikor csak lehet, erre az ideálra kell törekedni.

A közös megegyezésen alapuló válást megengedő jelenlegi törvények elsődleges áldozatai a gyermekek. Az ő szempontjukból túl könnyen megy a válás. Társadalomtudományi kutatások évtizedeinek összegzéseként egy megfontolt kutató arra a következtetésre jutott, hogy „a gyermekek számára legelőnyösebb kimenetelű családmodell általában a két vér szerinti szülő jelenti, akik házasságban maradnak”¹⁸. A *New York Times* egyik újságírója megjegyezte: „Megdöbbentő tényként tárul elélnk

az, hogy miközben a hagyományos házasság leáldozóban van az Egyesült Államokban, ... egyre több bizonyíték szolgál arra, hogy ez az intézmény fontos a gyermekek jólétéhez.”¹⁹ Ennek a megfontolásnak fontos szerepet kellene játszania akkor, amikor a szülők és a leendő szülők házasságot és válást érintő döntéseket hoznak. Arra is szükség van, hogy a politikusok, a döntéshozók és a hivatalnokok jobban odafigyeljenek arra, hogy mi a legjobb a gyermekeknek, azzal szemben, amit a szavazók önző érdekei és a felnőtt érdekek hangoztatói mondanak.

A gyermekek ezenkívül soha létre nem jövő házasságok áldozatai is. Fel-növekvő nemzedékünk jóléti mutatói közül talán egy sem aggasztóbb annál a nemrég készült kimutatásnál, hogy az Egyesült Államokban a születések 41 százaléka olyan nőket érint, akik nem házasságban születtek.²⁰ Az egyedülálló édesanyák komoly kihívásokkal néznek szembe, és nyilvánvaló bizonyítékok mutatják, hogy gyermekeik jelentős hátrányban vannak azokkal szemben, akiket házasságban élő szülők nevelnek.²¹

A házasságon kívül élő édesanyák gyermekeinek legtöbbje – szám szerint 58 százaléka – olyan párok gyermekeként jött a világra, akik élettársi viszonyban élnek egymással.²² Bármivel

is indokoljuk azt, hogy ezek a párok tartózkodnak a házasságtól, a tanulmányok kimutatják, hogy gyermekeik jelentős hátrányt szenvednek a többiekhez képest.²³ A gyermekek esetében igenis számít a házasság stabilitása.

Ugyanezen hátrányokat kell feltételeznünk azon gyermekek vonatkozásában, akiket egynemű párok nevelnek. A társadalomtudományi írások még vitatkoznak és tele vannak politikai eszmékkel azt illetően, hogy ennek hosszú távon milyen hatása van a gyermekekre, elsősorban azért, amit a *New York Times* egyik újságírója is megfigyelt: „az egynemű házasság egy társadalmi kísérlet, és a legtöbb kísérlethez hasonlóan időt igényel az, hogy lássuk a következményeit”²⁴.

III.

A gyermekek érdekében szóltam – bárhol is legyenek. Lesznek, akik részben elvetik ezeket a példákat, de senki nem utasíthatja el az arra vonatkozó kérést, hogy figyeljünk oda jobban gyermekeink – a felnövekvő nemzedék – jólétére és jövőjére.

Isten gyermekeiről van szó, és az Ő hathatós segítségével többet is tehetünk értük. Nemcsak az utolsó napi szentekhez fordulok ezzel a kéréssel, hanem minden vallásos emberhez és

azokhoz is, akiknek értékrendje arra indítja őket, hogy mások szükségletei alá rendeljék a sajátjaikat.²⁵

A vallásos emberek emellett ismerik a Szabadító újszövetségi tanítását, mely szerint a tiszta kisgyermek az alázatosság és a taníthatóság példaként állnak előttünk:

„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmi képen nem mentek be a mennyeknek országába.

A ki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb a mennyeknek országában” (Máté 18:3–4).

A Mormon könyvében olvashatjuk a feltámadt Úr nefitáknak szóló azon tanítását, mely szerint bűnbánatot kell tartaniuk, meg kell kereszteszteniük, és olyanokká kell válniuk, „mint egy kisgyermek”, különben nem örökölhetik Isten királyságát (3 Nefi 11:38; lásd még Moróni 8:10).

Azért imádkozom, hogy alázatossá váljunk, akárcsak a kisgyermek, és

kezünket kinyújtva védjük a kisgyermekmeinket, mert ők a jövő – számunkra, az egyházunk számára és a nemzetünk számára. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood under Threat* (2004), 26.
2. Lásd Haya El Nasser, “National Birthrate Lowest in 25 Years,” *USA Today*, July 26, 2012, A1.
3. Lásd Gilda Sedgh and others, “Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008,” *The Lancet*, vol. 379, no. 9816 (Feb. 18, 2012), 625–32.
4. Lásd UNICEF, “Young Child Survival and Development,” <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Lásd World Health Organization, *World Health Statistics 2012* (2012), 109, 118.
6. Az Elemi általános elnökségének jelentése, 2012. szept. 13.
7. Az Elemi Általános Elnökségének jelentése.
8. Lásd Jeffrey R. Holland: Izrael, Istened szólít (Egyházi Oktatási Szervezet áhítat fiatal felnőtteknek, 2012. szept. 9.), si.lds.org; lásd még R. Scott Lloyd, “Zion Not Only Where, but How We Live, Says Elder Holland,” *Deseret News*, Sept. 10, 2012, B2.
9. Lásd Kim Painter, “Parents Can Inflict Deep Emotional Harm,” *USA Today*, July 30, 2012,

- B8; Rachel Lowry, “Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows,” *Deseret News*, Aug. 5, 2012, A3.
10. Lásd “End the Abuses,” *Deseret News*, June 12, 2012, A10.
  11. Lásd Thomas S. Monson: „Egy kisgyermek vezet majd őket”. *Liahóna*, 2002. jún. 3.
  12. W. Bradford Wilcox and Elizabeth Marquardt, eds., *The State of Our Unions: Marriage in America* (2011), 82.
  13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges* (1987), 108.
  14. David O. McKay, “Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce,” *Improvement Era*, June 1969, 5.
  15. Lásd Diana B. Elliott and Tavia Simmons, “Marital Events of Americans: 2009,” *American Community Survey Reports*, Aug. 2011.
  16. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
  17. Lásd Dallin H. Oaks: Válás. *Liahóna*, 2007. máj. 71.
  18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010* (2012), 158.
  19. Ross Douthat, “Gay Parents and the Marriage Debate,” *New York Times*, June 11, 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate>.
  20. Lásd Joyce A. Martin and others, “Births: Final Data for 2010,” *National Vital Statistics Reports*, vol. 61, no. 1 (Aug. 2012), 10.
  21. Lásd William J. Doherty and others, *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences* (2002); W. Bradford Wilcox and others, *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3rd ed. (2011).
  22. Lásd Martin, “Births: Final Data for 2010,” 10–11.
  23. Lásd Wilcox, *Why Marriage Matters*.
  24. Douthat, “Gay Parents and the Marriage Debate.” A legutóbbi, nagyon alapos tanulmány jelentős hátrányokat fedett fel olyan fiatal felnőttek beszámolója alapján, akiknek valamelyik szülője homoszexuális kapcsolatokat tartott fenn a gyermek 18 éves kora előtt (lásd Mark Regnerus, “How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study,” *Social Science Research*, vol. 41 [2012], 752–70).
  25. Az utolsó napi szentek különösen el vannak kötelezve a szülői mivolt mellett, amely életük egyik legfontosabb célját jelenti (lásd Pew Research Center’s Forum on Religion and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, Jan. 12, 2012, 10, 16, 51).

Írta: D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Fivérek, van még mit tennünk!

Papságviselőkként nélkülözhetetlen szerepünk van a társadalomban, otthon és az egyházban.

Fivérek, az elmúlt években sokat hallhattunk és olvashattunk a férfiak és a fiúk kihívásairól. Néhány erről szóló könyv például a *Why There Are No Good Men Left* [Hová lettek a derék férfiak?], *The Demise of Guys* [A pasik kihalása], *The End of Men* [Letűnő férfiak], *Why Boys Fail* [Miért vallanak kudarcot a fiúk?] és *Manning Up* [Férfivá válni]. Érdekes módon a legtöbb ilyen könyvet nők írták. Akárhogy is, ezeknek az elemzéseknek az az általános üzenete, hogy ma a legtöbb társadalomban a férfiak és a fiúk ellentmondásos és lealacsonyító jelzéseket kapnak a társadalomban betöltött szerepükkel és értékükkel kapcsolatban.

A *Manning Up* [Férfivá válni] című könyv szerzője ezt így jellemezte: „A civilizáció egyetemes szabálya volt szinte, hogy míg a lányok csupán a fizikai érettség elérésével már nővé váltak, a fiúknak bizonyos próbát kellett kiállniuk a férfivá váláshoz. Bizonyítaniuk kellett a bátorságukat, a fizikai erejüket, vagy el kellett sajátítaniuk a szükséges képességeket. Az volt a cél, hogy bebizonyítsák, képesek

megvédelmezni a nőket és a gyerekeket; ez volt mindig is az elsődleges társadalmi szerepük. Ma azonban, amikor a nők együtt haladnak a fejlődő gazdasággal, a kenyérkereső férfiek és apák csupán választható lehetőségek, és azok a jellemvonások, melyekre a férfiaknak korábban szükségük volt szerepük betöltéséhez – állhatatosság, tűrőképesség, bátorság, hűség – elavultak, sőt egy kicsit kínosak lettek.”¹

Míg buzgón kínálnak egyre több lehetőséget a nőknek – amit mi helyeslünk –, vannak, akik lekicsinylik a férfiakat és a hozzájárulásait. Férfi és nő közötti versenyként gondolnak az életre, melyben az egyik félnek uralkodnia kell a másik felett, és most a nőknél a sor. Néhányan azzal érvelnek, hogy a karrier jelent mindent, a házasság és a gyermekek pedig teljesen fakultatívak, vagy annak kellene lenniük – akkor hát miért van szükségünk férfiakra?² Túl sok hollywoodi filmben, tévé- és kábelműsorban, sőt reklámban ábrázolják tehetetlennek, éretlennek vagy önelégültnek a férfiakat. A férfiak e kulturális elférfiatlanítása káros hatású.

Az Egyesült Államokban például a következőkről számoltak be: „A lányok ma már minden téren jobban teljesítenek a fiúknál, az általános iskolától kezdve az egyetemig. Nyolcadikos korukra például a fiúknak csupán 20 százaléka tud megfelelően írni, és 24 százaléka tud megfelelően olvasni. A fiatal férfiak főiskolai felvételi eredményei 2011-ben az elmúlt 40 év legrosszabbjai voltak. Az Oktatási Statisztikai Hivatal Országos Központja (NCES) szerint a fiúk 30 százalékkal nagyobb valószínűséggel hagyják félbe a középiskolát és a főiskolát, mint a lányok. [...] Előre láthatóan 2016-ra az alapidplomák 60 százalékat, a mesterdiplomák 63 százalékat és a doktori fokozatok 54 százalékat nők fogják megszerezni. A tanulásban akadályozottak gyógy-pedagógiai programja keretén belül tanuló diákok kétharmada fiú.”³

Néhány férfi és fiatalember e negatív jelzéseket mentségeként használva elkerüli a felelőségeket, és soha sem nő fel igazán. Megfigyeléseire alapozva egy egyetemi professzor a következő észrevételt tette, amely sajnos nagyon is hű képet fest: „A férfiak megfordított baseball sapkával a fejükön jönnek órára, olyan [gyenge] kifogásokkal, mint például: »a szövetszerkesztő megette a leckémet«. Mindeközben a nők a napi teendőiket ellenőrzik, és ajánlásokat kérnek a jogi egyetemhez.”⁴ Egy női filmkritikus cinikusan megjegyezte, hogy „ha párt választunk magunk mellé és szerencsénk van, legfeljebb annyit várhatunk a férfitól hogy a partnerünk lesz – valaki, akinek megvan a saját tere, és tiszteletben tartja a sajátunkat is.”⁵

Fivérek, mi nem lehetünk ilyenek. Papságviselőkként nélkülözhetetlen szerepünk van a társadalomban, otthon és az egyházban. Olyan férfiaknak kell lennünk, akikben bízhatnak

a nők, bízhatnak a gyermekek, és bízhat Isten. Az egyházban és Isten királyságában ezekben az utolsó napokban nem engedhetjük meg, hogy olyan fiúk és férfiak legyenek közöttünk, akik csupán sodródnak az árral. Nem engedhetünk meg olyan fiatal férfiakat, akik híján vannak az önfegyelemnek és csupán a szórakozásért élnek. Nem engedhetünk meg olyan fiatal felnőtt férfiakat, akik nem jutnak egyről a kettőre az életükben, akik nem veszik komolyan a családalapítást, és akik nem tesznek valós hozzájárulást ebben a világban. Nem engedhetünk meg olyan férjeket és apákat, akik nem nyújtanak lelki vezetést az otthonukban. Nem engedhetjük meg, hogy azok, akik viselik és gyakorolják az Isten Fiának rendje szerinti szent papságot, pornográfia pazarolják az erejüket, vagy a kibervilágban töltsék az életüket (ironikus módon a *világból* valóként, de nem a *világban*).

Fivérek, van még mit tennünk!

Fiatal férfiak! Jól kell teljesítenetek az iskolában, és tovább kell tanulnotok a középiskola után! Néhányan közületek az üzlet, a mezőgazdaság, a politika vagy más hivatások terén kívánják majd folytatni az egyetemi tanulmányaikat és a karrierjüket. Néhányan a művészetekben, a zenében vagy a tanításban fognak kitűnni. Mások a katonai karriert választják, vagy valamilyen szakmát szeretnének majd kitanulni. Az évek során számos mestermunkát dolgozott különböző felújítási munkálatok miatt az otthonomon,

és csodálom e férfiak tehetségét és kemény munkára való képességét. Bárhog is döntsetek, elengedhetetlen, hogy képzettek legyetek az általatok választott hivatásban, hogy el tudjátok tartani a családokat, és jó szolgálatot tudjatok tenni a közösségeknek és az országoknak.

Nemrég láttam egy videofilmet, amely bemutatta egy 14 éves indiai fiú, Amar egy napját. Korán reggel kel és két munkahelyen dolgozik, iskola előtt és után, heti hat és fél napon át. Bevétele jelentős részét fedezi a családja megélhetésének. Sötétedés után hazasiet elnyűtt biciklijén a második munkahelyéről, majd valahogyan szorít néhány órát a házi feladatok elkészítésére, mielőtt éjjel tizenegy óra körül beesne a fekhelyére a földön alvó testvérei közé. Bár soha nem találkoztam vele, nagyon büszke vagyok rá a szorgalmáért és a bátorságáért. A lehető legtöbbet hozza ki korlátozott forrásaiból és lehetőségeiből, és megáldja a családját.

Ti, felnőtt férfiak – édesapák, egyedülálló felnőttek, vezetők, házi-tanítók –, legyetek kiváló példák és segítsetek a fiúk felnövekvő nemzedékének férfivá válni. Tanítsatok nekik társadalmi és egyéb készségeket: hogyan vegyenek részt egy beszélgetésben; hogyan ismerkedjenek és tartsanak kapcsolatot egymással; hogyan viszonyuljanak a nőkhöz és a lányokhoz; hogyan szolgáljanak; hogyan legyenek tevékenyek és élvezék a kikapcsolódást; hogyan űzzenek hobbiakat anélkül, hogy függővé

válnának; hogyan javítsák ki a hibáikat és hozzanak jobb döntéseket.

Így hát akárhol is halljátok ezt az üzenetet, azt mondom nektek, amit Jehova mondott Józsueának: „Légy bátor és erős” (Józsue 1:6). Szedjétek össze a bátorságokat, és készüljétek fel a tőletek telhető legjobban, akár milyen körülmények között is éljétek! Készüljétek fel arra, hogy jó férjek és apák legyetek; készüljétek fel arra, hogy jó és produktív állampolgárok legyetek; készüljétek fel arra, hogy szolgáljátok az Urat, akinek a papságot viselitek! Akárhol legyetek is, Mennyei Atyátok törődik veletek. Nem vagytok egyedül. Rendelkeztek a papsággal és a Szentlélek ajándékával.

A sok hely közül, ahol szükség van rátok, az egyik legfontosabb a papsági kvórumotok. Olyan kvórumokra van szükségünk, melyek lelki táplálékot nyújtanak az egyháztagnak vasárnap, és szolgálnak. Olyan kvórumvezetőkre van szükségünk, akik az Úr munkájának elvégzésére, valamint a kvórumtagok és családjaik támogatására koncentrálnak.

Gondoljatok a misszionáriusi munkára! Fiatal férfiak, nem vesztegethetitek az időt! Nem várhattok 17 vagy 18 éves korotokig, hogy komolyan elkezdjétek felkészülni. Az ároni papsági kvórumok segíthetnek a tagjaiknak megérteni a papság esküjét és szövetségét, és felkészülni arra, hogy elderré rendeljék őket; segíthetnek megérteniük és felkészülniük a templomi szertartásokra; és segíthetnek nekik felkészülni egy sikeres misszióra. A melkisédeki papsági kvórumok és a Segítőegylet segíthetnek a szülőknek olyan misszionáriusokat nevelni, akik ismerik a Mormon könyvét, és akik tökéletesen elkötelezetten érkeznek majd meg a missziós mezőre. Minden egyházközösségben és gyülekezetben ugyanezek a kvórumok hatékonyan

együttműködhetnek az ott szolgáló teljes idejű misszionáriusokkal.

Ehhez kapcsolódó, elsődlegesen a papság vállán nyugvó munka a Szabadító hívása, melyet Thomas S. Monson elnök többször elismételt nekünk, hogy mentjük meg azokat, akik eltávolodtak az evangéliumtól vagy valamilyen oknál fogva elhidegültek az egyháztól. Nagyszerű sikereket értünk el ez irányú erőfeszítéseinkben, többek között a fiatal férfiak kiváló munkájának köszönhetően. Egy ároni papsági kvórum az új-mexikói Albuquerque Rio Grande (spanyol) Egyházközségében arról tanácskozott, hogy kiket hozhatnának vissza, majd pedig együttesen meglátogatták egyenként mindegyikőjüket. Egyikőjük így reagált a látogatásra: „Amikor megjelentek az ajtómban, fontosnak éreztem magam.” Egy másik fiatal férfi ezt mondta: „Nagyon örültem, hogy valaki tényleg azt szeretné, hogy járjak az egyházba; ettől máris menni akarok.” Amikor a kvórumtagok meghívták az egyik fiatal férfit, hogy térjen vissza, megkérték, hogy csatlakozzon hozzájuk a következő látogatásra, amit meg is tett. Nemcsak az egyházba hívták meg, hanem azonnal a kvórumuk tagjaként is bántak vele.

Egy másik kihívást jelentő, ám ösztönző papsági munka a családtörténeti és templomi munka. Hamarosan érkezik majd ezzel kapcsolatban egy Első elnökségi levél, mely egy megújult felhívást és magasabb nézőpontot kínál e jelentős munka ránk váró részéhez.

Kvórumaink egymás támogatásán alapuló testvéríségek. Gordon B. Hinckley elnök egyszer azt mondta: „Fivérek, csodálatos nap lesz – az Úr céljai beteljesedésének napja –, amikor papsági kvórumaink az erő horgonyává válnak minden oda tartozó férfi számára, és amikor minden ilyen férfi

azt tudja mondani: »Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza egyik papsági kvórumának tagja vagyok. Készen állok, hogy segítsek fivéreimnek minden szükségletükben, és biztos vagyok benne, hogy ők is készen állnak segíteni nekem. [...] Együtt munkálkodva szégyen és félelem nélkül tudunk szilárdan állni az ellenség minden vihara közepette, legyen az akár gazdasági, társadalmi vagy lelki vihar.«⁶

Legnagyobb erőfeszítéseink ellenére a dolgok nem mindig alakulnak úgy, ahogy tervezzük, és egy férfi életében különösen nagy nehézséget okozhat a munkanélküliség. Egy korai egyházi jóléti füzetben ez állt: „Az egyház különösen törődik a munkanélküli emberrel, aki – örökségétől megfosztva – próbára tételük, ahogyan Jób is próbára tételük, a feddhetetlenségében. Ahogy a megpróbáltatás napjai hetekre, hónapokra vagy akár évekre nyúlnak, a fájdalom egyre mélyül. [...] Az egyház nem tud megmenteni egy embert vasárnap, ha a hét során tétlenül nézi lelke keresztre feszítését.”⁷

2009 áprilisában az előző Elnöklő Püspökség egyik tanácsosa, Richard C. Edgley, elmesélt egy történetet egy példás kvórumról, akik összefogtak, hogy segítsenek egy egyháztag társuknak, aki elvesztette a munkáját:

„A Utah állambeli Phil's Auto of Centerville arról tanúskodik, mire képes a papsági vezetés és egyetlen kvórum. Phil az elderek kvórumának tagja volt, és autószerelőként dolgozott egy helyi műhelyben. Sajnos a műhely, ahol dolgozott, gazdasági nehézségeken ment át, és el kellett bocsátaniuk Philt. Nagyon lesújtotta, hogy így alakultak a dolgok.

Amikor a püspöke, Leon Olson, valamint az elderek kvórumának elnöksége meghallotta, hogy Phil elvesztette a munkáját, imádságos lélekkel

átgondolták, hogyan segíthetnének neki talpra állni. Végére is a kvórum egyik tagjaként a társunk, a testvérünk volt, és segítségre volt szüksége. Arra jutottak, hogy Philben megvan a saját vállalkozás vezetésének képessége. Az egyik kvórumtag felajánlotta, hogy van egy régi csűrje, melyet műhelyként lehetne használni. A kvórum többi tagja segíthet az új műhelyhez szükséges eszközök és készletek összegyűjtésében. És szinte mindenki segíthet a régi csűr kitakarításában.

Ötleteiket megbeszélték Phillel, majd a kvórum többi tagja elé tárták. Kitakarították és felújították a csűr, összegyűjtötték az eszközöket, és mindent rendbe tettek. A Phil's Auto sikeres volt, és végül jobb, állandó helyre költözött – mindezt annak köszönhetően, hogy testvérei a kvórumban a krízis idején felajánlották a segítségüket.”⁸

Természetesen, ahogyan az évek során a próféták újra és újra elismélték: „A legfontosabb dolog, amit az Úr munkájában valaha is végezni fogsz, a saját otthonod falain belül fog zajlani.”⁹ Sokat kell tennünk azért, hogy megerősítsük a házasságokat az olyan társadalmakban, melyek egyre inkább alábecsülik azok fontosságát és céljait. Sokat kell tennünk azért, hogy megtanítsuk gyermekeinket „imádkozni...”, és arra, hogy egyenes derékjal járjanak az Úr előtt” (T&Sz 68:28). Feladatunk nem kevesebb, mint hogy segítsünk gyermekeinknek megtapasztalni azt a hatalmas változást a szívben, vagyis az Úrhoz való megtérést, melyről oly ékesszóloán beszélnek a Mormon könyvében (lásd Móziás 5:1–12; Alma 26). A Segítőegylettel karöltve a papsági kvórumok megerősíthetik a szülőket és a házasságokat, a kvórumok pedig biztosíthatják a papság áldásait az egyedülálló szülőknek.

Igen, fivérek, van még mit tennünk!

Köszönjük az áldozatokat, melyeket hoztok, és azt a sok jót, amit tesztek. Ezen az úton haladjatok tovább, és az Úr meg fog segíteni benneteket. Időnként talán nem lesztek biztosak benne, mit tegyetek vagy mondjatok – de mindenképp haladjatok tovább! Kezdzetek el cselekedni, és az Úr gondoskodik róla, hogy „hatékony ajtó nyíljon] majd meg [nektek]” (T&S 118:3). Nyissátok szótokra a szátokat, és Ő megígéri, hogy „nem szégyenültök meg az emberek előtt; mert az adott órában, igen, az adott pillanatban megadatik nektek, hogy mit mondjatok” (T&S 100:5–6). Igaz, hogy sok tekintetben hétköznapiak és tökéletlenek vagyunk, de van egy tökéletes Mesterünk, aki tökéletes engesztelést hozott, és segítségül hívhatjuk az Ő kegyelmét és papságát. Ha bűnbánatot tartunk és megtisztítjuk a lelkünket, ígéretet kapunk, hogy tanításban részesülünk és hatalommal ruháznak fel minket a magasból (lásd T&S 43:16).

Az egyház, a világ és a nők férfiakért, olyan férfiakért fohászokodnak, akik fejlesztik a képességeiket és a tehetségeiket, akik hajlandóak dolgozni

és áldozatokat hozni, akik segítenek másoknak boldogságot és szabadulást nyerni. Így kiáltanak: „Emelkedjete fel, Isten fiai!”¹⁰ Isten segítsen nekünk ezt tenni. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys* (2011), 16.
2. „Ha ma megkérdézték a fiatalokat, mitől válnak majd felnőtte, szinte egyikőjük sem említi a házasságot. Sokkal előbb gondolnak a siker jeleként a munkával kapcsolatos dolgokra, mint például a tanulmányok befejezése, a pénzügyi függetlenség, a teljes idejű munka. Munka, karrier, függetlenség: ma ezek határozzák meg elsődlegesen az identitást” (Hymowitz, *Manning Up*, 45). A nőkre helyezett nyomás, hogy fogadják el ezt a házasságellenes etikai rendszert, különösen erős. A londoni *Times* egyik munkatársa ezt írta: „Soha senki, még a családom vagy a tanárim sem mondták soha: »Ja igen, és talán feleség és édesanya is szeretnél lenni egyszer.« Annyira eltökélten hitték, hogy egy új, egyenlőségre törekvő, modern utat fogunk követni, hogy a nők nemzedékeinek történelmi ambícióit – hogy férjhez menjenek és gyermekeket neveljenek – szándékosan retusálták a jövőnkéről alkotott elképzeléseikből” (Eleanor Mills, “Learning to Be Left on the Shelf,” *The Sunday Times*, Apr. 18, 2010, www.thetimes.co.uk; in

Hymowitz, *Manning Up*, 72). Egy másik, negyvenes éveiben járó író, a következő olvasói visszajelzéseket kapta azon cikkére, melyet arról írt, mennyire bánja, hogy nem házasodott meg: „Megdöbönt, hogy ennyire szüksége van egy férfirra!”, „Legyen már önbecsülése!” „Új szintre süllyesztette az egymástól való függés kérdését” és „Ha a lányom felnőve akár fele annyira is akar majd egy férfit, mint Ön, akkor tudni fogom, hogy valamit elrontottam a nevelésében” (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough* [2010], 55).

A jó hír az, hogy a legtöbb ember, beleértve az iskolázott fiatal felnőtteket, nem dől be a házasság- és családellenes átverésnek. „A Pennsylvania Egyetem egyik közgazdászának a 2008-as tanulmánya szerint a főiskolát végzett fehér nők 86 százaléka ment férjhez, mire betöltötte a 40. életévét, míg a kevesebb mint 4 éves felsőfokú tanulmányokat folytatott nők között ez az arány 88 százalék. A főiskolát végzett fehér férfiak körében végzett tanulmány hasonló számokat mutat: 2008-ban 84 százalékuk házasodott meg, mire betöltötték a 40-et. Elterjedt hiedelem – melyet egyébként nem támaszt alá kutatás –, hogy a nők rosszul járnak a házassággal. Am úgy tűnik, a főiskolát végzett fehér nők ezt nem hiszik el. Ők az a csoport, akik legvalószínűbb, hogy ezt gondolják: »a házas emberek általában boldogabbak, mint az egyedülállók«. [...] Az elsőéves főiskolai hallgatók többsége – 70 százaléka – gondolja, hogy egy család felnevelése »nélkülözhetetlen« vagy »nagyon fontos« a jövőjükre nézve” (Hymowitz, *Manning Up*, 173–74).

3. Philip G. Zimbardo and Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It* (2012), e-book; see the chapter “Behind the Headlines.”
4. Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman* (2003), 67.
5. Amanda Dickson, “‘Hunger Games’ Main Character a Heroine for Our Day,” *Deseret News*, Apr. 2, 2012, www.deseretnews.com.
6. Gordon B. Hinckley, “Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums,” *Ensign*, Nov. 1977, 86.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program* (1945), 4.
8. Richard C. Edgley: Ez a hívás nektek szól. *Liahóna* 2009. máj. 54.
9. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* (2001). 134.
10. “Rise Up, O Men of God,” *Hymns*, no. 323.

Írta: **Gary E. Stevenson püspök**
elnöklő püspök

Légy hősie a bátorságban, erőben és tevékenységben!

A 2000 ifjú harcshoz hasonlóan, készítsétek fel magatokat azáltal, hogy érdemes papságviselőkként nem lankadtok a bátorságban.

Ma este különösen áldottnak érzem magam, hogy püspökként a fiatal férfiakhoz, az ároni papság viselőihez szólhatok, akik világszerte összegyűltek erre az általános papsági gyűlésre. A Mormon könyvből fogok veletek megosztani egy történetet Hélamánról és az ő 2000 ifjúból álló seregéről. E szentírásrész segítségével megismerhetitek az ősi fiatal férfiak jellemét, mely utolsó napi fiatal férfikként számotokra is inspiráló lehet. Egy kedvenc szentírást idéznék: „És mind fiatal emberek voltak, és rendkívül hősiesek voltak bátorság tekintetében, és erő és tevékenység tekintetében is; de íme, ez még nem minden – olyan emberek voltak, akik mindig igaznak bizonyultak.”¹ Bátorság, erő, tevékenység és igazság – mily csodálatra méltó jellemvonások!

Az őket leíró első jellemvonásról szeretnék most beszélni: hősiesek a bátorságban. Ez számomra e fiatal férfiak azon meggyőződését mutatja

meg, hogy bátran tegyék azt, ami helyes, vagy Alma szavaival élve, hogy „Isten tanújaként áll[janak] mindig... és minden helyen”². E 2000 ifjú harcshoz számos alkalma adódott a bátorság kinyilvánítására. Nektek is, mindannyiótoknak vannak olyan meghatározó pillanataitok az életben, melyekben bátorságra van szükség. Az egyik barátom, John, megosztotta velem életének egyik ilyen mozzanatát.

Johnt néhány évvel ezelőtt felvették egy neves japán egyetemre. Egy nemzetközi diákprogram résztvevője lehetett a világ számos más kiemelkedő tanulójaival együtt. Néhányan azért jelentkeztek, hogy bővítsék tudásukat a kultúra és a nyelv terén, mások lépcsőfokként tekintettek rá egy lehetséges szakma és munkahely megszerzése érdekében Japánban, de elmondható, hogy mindannyian ott hagyták otthonukat, hogy egy idegen országban tanulhassanak.

John érkezése után nem sokkal a külföldi diákok között gyorsan elterjedt

a hír, hogy az egyik társuk lakásának tetején bulit fognak tartani. A szóban forgó estén két barátjával együtt John is elindult a megadott címre.

A tetőre lifttel, majd egy szűk lépcsősoron keresztül vezetett az út, ahol elkezdtek elvegyülni a tömegben. Az este előrehaladtával a légkör is megváltozott. A zaj, a zene hangereje és az alkoholfogyasztás mértékének növekedése miatt John is egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Aztán egyszer csak valaki elkezdte egy körbe rendezni az ott lévő diákokat azzal a szándékkal, hogy marihuánás cigarettát fognak szívni. John elfintorodott, majd rögtön szólt a két barátjának, hogy ideje menniük. Az egyikük szinte gúnyolódva a következőket mondta: „John, egyszerű a történet: beállunk a körbe, amikor pedig ránk kerül a sor, egyszerűen továbbadjuk anélkül, hogy beleszívnánk. Így nem hozzuk magunkat kínos helyzetbe a többiek előtt azzal, hogy elmegyünk.” Bár mindez John számára egyszerűnek hangzott, helyesnek azonban nem. Tudta, hogy szándékának hangot kell adnia, majd pedig cselekednie kell. Egy pillanat alatt összeszedte bátorságát, majd megmondta nekik, hogy csináljanak, amit akarnak, de ő hazamegy. Az egyik barátja úgy döntött, hogy marad és beáll a körbe; a másik vonakodva ugyan, de követte Johnt le a lépcsőn a liftig. Meglepetésükre, amikor kinyílt a liftajtó, egy sereg japán rendőr lépett ki rajta, és sietve a tető felé vették az irányt. John a barátjával beszállt a liftbe, majd elhagyták a helyszínt.

Amikor a rendőrség megjelent a lépcső tetején, a diákok gyorsan ledobták az illegális kábítószereket a tetőről, nehogy rajtakapják őket. A lépcső lezárása után azonban a rendőrök minden tetőn lévő fiatal felsorakoztattak, és megkérték őket, hogy nyújtsák előre mindkét kezüket.

Ezután végigsétáltak a soron, közben pedig alaposan megszagolták mindegyikük hüvelyk- és mutatóujját. Mindegyikük, aki csak megfogta a marihuánás cigarettát – akár beleszívott, akár nem –, feltételezhetően bűnös volt, ami pedig komoly következményekkel járt. A tetőn maradt diákokat szinte kivétel nélkül elbocsátották az egyetemről, ahova korábban felvételt nyertek, akiket pedig végül bűnvádi eljárás alá is vontak, nagy valószínűséggel kiutasították Japánból. A hőn áhított oktatás, a sokévnnyi felkészülés, valamint egy Japánban betöltött állás lehetősége egy pillanat alatt szertefoszlott.

De hadd meséljem el, mi történt a három barátal. Azt, amelyik a tetőn maradt, elbocsátották az egyetemről Japánban, melyért korábban oly keményen megdolgozott, majd haza kellett térnie. A barát, aki aznap este eljött a buliról Johnnal, befejezte az iskolát Japánban, majd több diplomát is szerzett két kiemelkedő egyetemen

az Egyesült Államokban. Pályafutása során visszatért Ázsiába, ahol hatalmas szakmai sikereket ért el. A mai napig hálás John bátor példamutatásáért. John szintén mérhetetlen áldásokban részesült az életében. A Japánban töltött éve egy boldog házassághoz, majd később két fiúgyermek születéséhez vezetett. Nagyon sikeres üzletember vált belőle, nemrégiben pedig egy japán egyetem professzora lett. Képzeljétek csak el, mennyire más lenne az élete, ha akkor, azon a fontos estén Japánban nincs meg a bátorsága otthagyni azt a bulit.³

Fiatal férfiak, lesznek olyan alkalmak, amikor Johnhoz hasonlóan nektek is igazlelkű bátorságot kell tanúsítanotok a kortársaitok kereszt-tüzeiben, mely számukra akár nevetésesnek, számotokra pedig zavarba ejtőnek is tűnhet majd. De lesz olyan is, hogy a gonosszal vívott csatáitokat csendben és egyedül, egy magányos csatatéren fogjátok megvívni egy képernyő előtt. A technika fejlődése,

annak minden előnyével együtt, olyan kihívásokat is helyez elétek, melyekkel a korábbi generációk soha sem szembe-sültek. Egy friss, országos kutatás szerint a tizenévesek nemcsak az iskolákban vannak egyre riasztóbb mértékben kiteve kísértéseknek, hanem a kibertérben is. Kimutatták, hogy azon tizenévesek, akik a közösségi oldalakon gyakorta találkoztak alkohol- vagy drogfogyasztást megjelenítő képekkel, háromszor-négyszer nagyobb eséllyel válnak maguk is e szerek fogyasztóivá. A felmérésre reagálva az Egyesült Államok egy korábbi államtitkára ezt mondta: „Az idei felmérés rámutat arra, hogy a fiatalok újfajta nyomást gyakorolnak kortársakra, mely a digitális térben van jelen. Az ilyen digitális nyomás túlmutat a gyermek barátain, és azokon, akikkel időt tölt. Az interneten keresztül betolakodik az otthonba és a gyermek hálószo-bájába.”⁴ Az igazlelkűen gyakorolt bátorság gyakran egy olyan apróságban is megnyilvánulhat, hogy valamire rákattintunk-e vagy sem. A misszionáriusoknak a következőket tanítják a *Prédikáljátok evangéliumomat!* című könyvben: „Amire gondolsz, és amit teszel, amikor egyedül vagy, és azt hiszed, hogy senki sem lát, nagy mértékben meghatározza erényességed mértékét.”⁵ Legyetek bátrak! Legyetek erősek! „Álljatok... szent helyeken, és ne mozduljatok el!”⁶

Fiatal férfiak, megígérem nektek, hogy az Úr erővel fog felruházni benneteket. „Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek... lelkét.”⁷ Ő meg fog jutalmazni benneteket örömmel és boldogsággal a bátor és igazlelkű viselkedésetekért. Az ilyen bátorság a Jézus Krisztusba, az Ő engesztelésébe, az imáitokba, valamint a parancsolatoknak való engedelmességbe vetett hitetek mellékterméke lesz.

N. Eldon Tanner elnök azt mondta: „Az iskola udvarán álló egyetlen fiú is képes hatalmas, jóra ösztönző hatást gyakorolni másokra. Egyetlen fiatal férfi a focicsapatban, az iskolában, vagy a munkatársai között is tehet kimondatlanul is jót azért, hogy az evangélium szerint él, tiszteli a papságát, és kiáll a helyes dolgok mellett. Gyakran álltok majd kritikák és gúnyolódás középpontjában, még a hozzátok hasonló hívő társaitoktól is, még ha talán tisztelnek is azért, amit tesztek. De ne feledjétek, hogy magát a Szabadítót is megkínózták, kinevették, leköpték, végül pedig keresztre feszítették azért, mert nem volt hajlandó feladni a meggyőződését. Elgondolkodtatok már valaha azon, hogy mi történt volna, ha elgyengül és azt mondja: »Á, ennek így semmi értelme!«, majd pedig felhagy küldetésével? Olyanok akarunk lenni, akik feladják, vagy pedig olyan állhatatos

szolgák, akik a világ összes támadása és gonoszsága ellenére is bátrak maradnak? Legyünk hát bátrak felállni, hogy Krisztus igaz és elkötelezett követői közé számláltassunk.»⁸

Felszólítalak benneteket, hogy a 2000 ifjú harcoshoz hasonlóan készítsétek fel magatokat azért, hogy érdemes papságviselőkként nem lankadtok a bátorságban. Ne feledjétek, hogy amit tesztek, ahová mentek, és amit láttok, fog azzá tenni benneteket, akivé majd váltok. Kivé szeretnétek válni? Válgatok érdemes diakónussá, érdemes tanítóvá és érdemes pappá! Tűzzétek ki célul most, hogy érdemesek lessetek belépni a templomba, és a megfelelő életkorban érdemesek lessetek részesülni a soron következő szertartásban, hogy végül majd elnyerhessétek a melkisédeki papságot! Ez egy igazlelkű ösvény, mely mennyei segítséggel is jár. Az Úr kijelentette: „Annak szertartásaiban megnyilvánul az isteniség hatalma.»⁹

A szülők, a papsági vezetők, valamint az *Isten iránti kötelesség* és a *Fiatalság erőssége*ért fűzetek irányt fognak mutatni nektek az út során.

Thomas S. Monson elnök nemrégiben ezt a tanácsot adta:

„Bátorságra van szükségünk, hogy [döntéseinket] bölcsen hozzuk meg; bátorság kell ahhoz, hogy nemet, és ahhoz is, hogy igent mondjunk. [...]”

Könyörgöm nektek, hogy itt és most határozzátok el magatokat, hogy nem fogtok letérni az útról, mely célunkhoz, a Mennyei Atyánkkal való örök élethez vezet.»¹⁰

Hasonlóan ahhoz, ahogy a 2000 harcos is reagált vezetőjük, Héléman csatakiáltására, majd pedig hősiességel meneteltek, ti is megtehetitek ugyanezt azért, hogy követitek a ti prófétai vezetőtöket, Thomas S. Monson elnököt.

Fiatal barátaim az ároni papságban, zárásként biztonyságot teszem nektek az Atyaistenről és Jézus Krisztusról, valamint Joseph Smith e szavairól: „Testvérek, ne haladjunk tovább ily egyszerű ügyben? Menjetek előre, ne hátra! Bátorság, testvérek, és tovább, tovább a győzelemig!”¹¹ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Alma 53:20.
2. Móziás 18:9.
3. A szerzőnek személyesen mesélt történet.
4. Ifj. Joseph A. Califano, a Columbia Egyetem Nemzeti Függségi és Drogmegelőzési Központjának (CASA) alapítója és nyugalmazott elnöke a kutatással kapcsolatos sajtótájékoztatón tett nyilatkozata, www.casacolumbia.org.
5. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 123.
6. Tan és a szövetségek 87:8.
7. 2 Timótheus 1:7.
8. N. Eldon Tanner, “For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God,” *Ensign*, Nov. 1975, 74–75.
9. Tan és a szövetségek 84:20.
10. Thomas S. Monson: A választás három pillére. *Liahóna*, 2010. nov. 67–68.
11. Tan és a szövetségek 128:22.

Írta: **Anthony D. Perkins** elder
a Hetvenektől

Ügyeljetek magatokra!

Maradjatok a papság ösvényén megtérésetek elmélyítése és családotok megerősítése által. [...] Kerüljétek el a tragédiát azáltal, hogy engedelmeskedtek a lelki figyelmeztető tábláknak, melyeket Isten és a próféták helyeznek el az utunk mentén.

Fiatallal férfi koromban a családdal az amerikai Sziklás-hegységen keresztülautózva mentünk meglátogatni a nagyszüleimet. Az út egy bokros síksággal kezdődött, fenyőkkel borított meredek szerpentineken folytatódott, majd végül nyárfaligetekben és a hegytetőn fekvő tágas fennsíkban végződött, ahonnan szinte végtelen messze el lehetett látni.

Ez a csodálatos út azonban nem volt teljesen veszélytelen. Az országát nagy részét meredek hegyoldalba vájták. Az útépítők az utazók védelmében korlátokat építettek, és lehulló szikladarabokra figyelmeztető táblákat helyeztek ki. Számos példát láthattunk a táblák indokoltságára. Az út alatt mélyen fekvő folyómedret kisebb-nagyobb sziklák lepték el. Időnként egy-két összezúzott autót is lehetett látni a kanyon alján. Ezek a roncsok az autósok figyelmetlenségének voltak tragikus bizonyítékai.

A papság esküje és szövetsége

Testvérek, mindannyian beléptetek már, vagy pedig hamarosan be fogtok lépni a melkisédeki papság esküjébe és szövetségébe.¹ E szövetség egy olyan dicsőséges utazást is magában foglal, mely az alacsonyabb és a magasabb

rendű papság elnyerésével kezdődik, az elhívásaink felmagasztalásával folytatódik, majd végül folyamatosan Isten legnagyobb fennsíkjai felé veszi az irányt, amíg el nem nyerjük mindazt, amivel az Atya is rendelkezik.²

E mennyei út bölcs tervezője figyelmeztető táblákat helyezett el az út mentén. A papság esküje és szövetsége a következő, önvizsgálatra okot adó figyelmeztetést tartalmazza: „És most, parancsolatot adok nektek, hogy óvakodjatok önmagotokat... illetően.”³

Miért parancsolja nekünk Isten, hogy óvakodjunk? Tudja, hogy Sátán egy valós lény,⁴ aki arra törekszik, hogy lelkünket lehurcolja a nyomorúság szakadékába.⁵ Isten azt is tudja, hogy a papságviselőkben ott lapul a „természetes ember”⁶, aki hajlamos az eltévedésre.⁷ Ezért a próféták arra szólítanak fel bennünket, hogy vetközzük le az „ó embert”⁸, és öltünk fel magunkra Krisztust⁹ a hit, a bűnbánat, a szabadító szertartások, valamint a mindennapos evangéliumi élet által.

A tragédia elkerülése

A papsági ösvényen felfelé haladva bármely fiút vagy férfit a mélybe lehet rántani, ha nem törődik a figyelmeztetésekkel. Előfordult-e már, hogy

benneteket is megdöbbenett és elszomorított egy kiváló fiatal férfi, egy visszatért misszionárius, egy tiszteletre méltó papsági vezető vagy egy szeretett családtag bukása?

Dávid ószövetségi története tragikus példaként szolgál a papsági hatalom eltékozlására. Jóllehet, fiatalon legyőzte Góliátot, és évtizedeken át igazlelkűen élt,¹⁰ még ő is – próféta-ként és királyként is sebezhető volt. Abban a kritikus pillanatban, amikor a háztetőről meglátta a gyönyörű Bethsábét fürdés közben, nem állt mellette egy erkölcsi életmentő, hogy azt kiabálja neki: „Dávid! Vigyázz, te bolond!” Mivel nem ügyelt magára,¹¹ és nem cselekedett a Lélek készítéseinek megfelelően,¹² végül elveszítette az örökkévaló családját.¹³

Testvérek, ha még a hatalmas Dávidot is le lehetett söpörni a felmagasztosulás útjáról, akkor mi hogyan tudjuk elkerülni, hogy hasonló sorsra jussunk?

A mély, személyes megtérés és az erős családi kapcsolatok dupla korlátja segít nekünk a mennyei országúton maradnunk.

Mivel ezt Sátán is tudja, ezért megtérésünket összezúzó és családunkat romboló sziklákat gördít papsági ösvényünkre. Szerencsére azonban Jézus Krisztus és az Ő prófétái figyelmeztető táblákat helyeztek el az út mentén. Állandóan óva intenek bennünket a bizonyágot romboló kevélységtől,¹⁴ valamint az olyan, családunkat romboló bűnöktől, mint a harag, a mohóság és a paráznság.

Sok évvel ezelőtt Mózes ezt tanácsolta: „Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról!”¹⁵ A rohanó és szórakozás-központú világunkban az emberek továbbra is „gyorsan felejtkeznek el... az Úrról...”, tesznek gonoszszágot, és vezeti őket félre a gonosz”.¹⁶

A megtérés elmélyítése és a család megerősítése

Ahhoz, hogy a kísértések kőzuhatagai közepette biztonságban maradjunk a papsági ösvényen, szeretném hat alapvető tantételre emlékeztetni magunkat, melyek elmélyíthetik megtérésünket és megerősíthetik a családjainkat.

Először is, az ima mindig megnyitja a kaput a mennyei segítség előtt, hogy legyőzhessük Sátánt.¹⁷ Minden egyes alkalommal, amikor Jézus a papságviselőket arra figyelmezteti, hogy Sátán meg akarja rostálni őket, az imát határozza meg a kísértés ellenszereként.¹⁸ Thomas S. Monson elnök azt tanította: „Ha eddig bármelyikünk késlekedett hallgatni a tanácsra, mely szerint mindig imádkoznunk kell, ennél az óránál nincs alkalmasabb időpont arra, hogy ezt elkezdje. [...] Egy ember akkor a legmagasabb, amikor térdre ereszkedik.”¹⁹

Másodszor, az ősi és újkori szentírások tanulmányozása összekapcsol bennünket Istennel. Az Úr a következőkre figyelmeztette az egyháztagokat: „[Ü]gyeljenek rá, hogyan veszik [a próféták szavait], nehogy könnyű dolgoknak tartsák azokat, és ez kárhoztatás alá vonja őket, és megbotoľjanak és elbukjanak.”²⁰ E kijózanító kárhoztatás elkerülése végett szorgalmasan kell olvasnunk a szentírásokat, valamint az egyházi folyóiratokat és honlapokat, melyek lehetővé teszik számunkra,

hogy „az Úr választott prófétája által személyes, bensőséges módon kapjunk tanácsot”²¹.

Harmadszor, a szertartásokban való érdemes részvétel felkészít bennünket, hogy „vezető[n]kké fogad[hassuk] a Szent Lelket”²². Amikor a Szabadító arra figyelmeztetett, hogy ne hagyjuk magunkat megtéveszteni, megígérte, hogy ha buzgón keressük a legjobb ajánlásokat,²³ az nem is fog megtörténni velünk. Amikor az egyháztagok minden héten érdemesen vesznek az úrvacsorából, az érdemessé teszi őket arra, „hogy Lelke mindig velük legyen”²⁴. A templomi hódolat során „befogadha[tjuk] a Szentlélek teljességét”²⁵.

Negyedszer, a személyes megtérés és a családi kapcsolatok lételeme az őszinte szeretet kinyilvánítása. Benjámin király így intett: „De vigyáz[zatok]... , nehogy viszálykodások támadjanak közöttetek.”²⁶ Soha ne feledjük el, hogy Sátán a „viszálykodás atyja”²⁷, és arra törekszik, hogy a családtagok „vitatkozzanak egymással”²⁸. Fivérek, ha bármely családtagunkat akár érzelmileg, akár szóban, akár fizikailag bántalmazzuk, akkor elveszítjük a papság hatalmát.²⁹ Tartsátok kordában a haragot! A családtagjainknak áldásokat, nem átkokat kell hallaniuk a szánkból. Másokra csakis meggyőzéssel, hosszútűréssel, gyengédséggel, szelídséggel, színleletlen szeretettel, kedvességgel és jószívűséggel szabad hatást gyakorolnunk.³⁰

Ötödször, a tized törvényének való engedelmesség elengedhetetlen a hit és a család egységéhez. Mivel Sátán a mohóságot és az anyagi javak hajszoľását használja arra, hogy a családokat lesöpörje a mennyei országútról, Jézus azt tanácsolta, hogy kerüljük a telhetetlenséget.³¹ A telhetetlenség és irigység mérséklődik, amikor megtervezzük bevételünket, becsületes tizedet és nagylelkű böjti felajánlást fizetünk, felügyeljük kiadásainkat, elkerüljük a szükségtelen adósságot, megtakarítunk a jövőbeni szükségletekre, és fizikailag önellátókká válunk. Isten ezt ígéri nekünk: „[K]eressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadotnak néktek.”³²

Hatodszor, az erkölcsi tisztaság törvényének teljes betartása által „megerősödik bizalm[unk] Isten színe előtt”, a Szentlélek pedig állandó társunk lesz.³³ Sátán az erényt és a házasságot a szemérmertlenség lavinájával támadja. Amikor az Úr arra figyelmeztette a paráznákat, hogy „gyorsan tartsanak bűnbánatot”, nem csupán a paráznság fizikai vonatkozásaira utalt, hanem az azt megelőző buja gondolatokra is.³⁴ Az újkori próféták és apostolok gyakran beszéltek nyíltan a pornográfia pestisééről. Gordon B. Hinckley elnök azt tanította: „[A pornográfia] olyan, mint egy tomboló vihar, mely elpusztít egyéneket és családokat, teljességgel romba döntve mindazt, ami egykor szép és gyönyörű volt. [...] [E]ljött az idő, hogy bármelyikünk, aki ilyen dolgokba merült, kihúzza magát a sárból.”³⁵ Amennyiben kísértést éreztek arra, hogy bármilyen formában megszegjétek az erkölcsi tisztaság törvényét, kövessétek József példáját, aki kimentette magát és elfutott a kísértés elől.³⁶

E hat alapvető tantétel segít a papságviselőknek felfelé haladni a mennyei országúton a személyes megtérés és családi kapcsolatok lelki

terelőkorlátai között való biztonságos haladás által. Fiatal férfiak, ha engedelmeskedtek e tantételeknek, azok fel fognak készíteni benneteket a templomi szövetségek elnyerésére, a teljes idejű misszionáriusi szolgálatra, valamint az örökkévaló házasságra. Férfiek és apák, ha e tantételek szerint éltek, az érdemessé tesz benneteket arra, hogy igazlelkűen elnököljetek az otthonotok felett, és hogy feleségetekkel egyenlő partnerként legyetek a család lelki vezetői.³⁷ A papság ösvénye örömmel teli utazást ígér.

A papság ösvényén maradni

Fiatal férfiként megélt élményeimre visszatérve, emlékszem egy konkrét alkalomra, amikor átkeltünk a Sziklás-hegységen. Miután elhaladtunk egy „Vigyázat! Sziklaomlás veszély!” tábla mellett, édesapám észrevette, hogy apró kavicsok potyognak elének az útra. Ő azonnal szinte megállásig lassított, épp amikor egy kosárlabda méretű szikla zúgott el mellettünk. A továbbindulás előtt édesapám megvárta a sziklaomlás végét. Az ő állandó figyelme és azonnali cselekvése biztosította, hogy családunk biztonságban célba érhesen.

Fivérek, Sátán „az emberek lelkének elpusztítására”³⁸ törekszik. Ha a lelketek jelenleg egy lelki sziklafal széle felé sodródik, most álljatok meg, nehogy leessetek, majd pedig kanyarodjatok vissza a helyes útra.³⁹ Ha úgy érzitek, hogy a lelki figyelmeztető táblák figyelmen kívül hagyása és bűnök elkövetése miatt a lelketek egy kanyon mélyén hever romokban, nem pedig a papság magasán fekvő ösvényén, bizonyosságot teszem arról, hogy az őszinte bűnbánat, valamint Jézus Krisztus engesztelő áldozatának hatalma által felemeltethettek, és visszakerülhettek Isten mennyei országútjára.⁴⁰

Jézus azt tanította, hogy óvakodjunk a képmutatástól.⁴¹ Ha nem

vagytok érdemesek a papság gyakorlására, kérlek benneteket, keressétek fel a püspökötöket, aki segíthet nektek a bűnbánatban. Legyetek bátrak, mert bár a Szabadító azt mondja, hogy „óvakodjatok, és tartózkodjatok a büntől”⁴², a következőt is megígéri: „[É]n, az Úr... megbocsátok nektek. [...] [M]enjetek utatokra, és többé ne kövessetek el bűnt.”⁴³

Felszólítok minden fiút és férfit, hogy maradjatok a papság ösvényén megtérésetek elmélyítése és családotok megerősítése által! Az imák, a szentírások és a szertartások elmélyítik a megtérést, a szeretet, a tizedfizetés és az erkölcsösség pedig megerősítik a családot. Kerüljétek el a tragédiát azáltal, hogy engedelmeskedtek a lelki figyelmeztető tábláknak, melyeket Isten és a próféták helyeznek el az utunk mentén. Törekedjete arra, hogy Jézus Krisztus tökéletes példáját kövessétek, aki „kísértéseket szenvedett el, ám nem engedett azoknak”⁴⁴.

Megígérem nektek, hogy ha a férfiak megtartják azon papsági szövetségüket, hogy óvakodnak önmagukat illetően,⁴⁵ akkor családjainkkal együtt biztonságban és örvendezve érjük el magasztos úti célunkat a celesztialis királyságban. Erről teszem tanúságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 84:33–44.
2. Lásd Tan és a szövetségek 84:38.
3. Tan és a szövetségek 84:43.
4. Lásd Joseph Smith története 1:16; lásd még Mózes 1:12–22.
5. Lásd Hélamán 5:12; lásd még 2 Nefi 1:13; Hélamán 7:16.
6. Móziás 3:19; lásd még 1 Korinthusbeliek 2:14.
7. Lásd Jöjj el, élő víz forrása. *Himmuszok*, 43. sz.
8. Lásd Kolossébeliek 3:8–10; lásd még Efézusbeliek 4:22–24.
9. Lásd Galáziabeliek 3:27; lásd még Rómabeliek 13:14.
10. Lásd 1 Sámuel 13:14; 17:45–47.
11. Lásd 2 Sámuel 11:1–17.

12. „[N]em fogtok lényegi hibát elkövetni úgy, hogy először ne figyelmeztetne benneteket a Lélek készítése” (Boyd K. Packer: Tanács a fiataloknak. *Liahóna* 2011. nov. 18.).
13. Lásd Tan és a szövetségek 132:39; lásd még Kalauz a szentírásokhoz: Dávid.
14. Lásd Tan és a szövetségek 23:1; 25:14; 38:39; lásd még Ezra Taft Benson, “Beware of Pride,” *Ensign*, May 1989, 4–7.
15. 5 Mózes 6:12; lásd még 5 Mózes 8:11–19.
16. Alma 46:8.
17. Tan és a szövetségek 10:5.
18. Lásd Tan és a szövetségek 52:12–15; lásd még Lukács 22:31–32; Alma 37:15–17; 3 Nefi 18:18–19.
19. Lásd Thomas S. Monson: Imában és hittel jöjjetek hozzá. *Liahóna*, 2009. márc. 4.
20. Tan és a szövetségek 90:5; lásd még Tan és a szövetségek 41:1, 12.
21. Gordon B. Hinckley, “Faith: The Essence of True Religion,” *Ensign*, Nov. 1981, 5.
22. Tan és a szövetségek 45:7.
23. Lásd Tan és a szövetségek 46:8; lásd még Efézusbeliek 4:14; Tan és a szövetségek 52:14–16; Kolossébeliek 2:8.
24. Moróni 4:3; Tan és a szövetségek 20:77; lásd még 3 Nefi 18:1–11.
25. Tan és a szövetségek 109:15.
26. Móziás 2:32.
27. Lásd 3 Nefi 11:29–30.
28. Móziás 4:14.
29. Lásd Tan és a szövetségek 121:36–37; lásd még Tan és a szövetségek 63:61–63.
30. Lásd Tan és a szövetségek 121:41–45.
31. Lásd Lukács 12:15; lásd még Tan és a szövetségek 38:39.
32. Máté 6:33; lásd még 3 Nefi 13:33.
33. Tan és a szövetségek 121:45–46; lásd még Tan és a szövetségek 67:11; Mózes 1:11.
34. Lásd Tan és a szövetségek 63:14–16; lásd még Máté 5:27–28; 3 Nefi 12:27–30.
35. Lásd Gordon B. Hinckley: A köztünk lévő tragikus gonoszság. *Liahóna*, 2004. nov. 59, 62.; lásd még Dallin H. Oaks: Pornográfia. *Liahóna* 2005. máj. 87–90.; Jeffrey R. Holland: Nincs hely többé leltem ellenségének. *Liahóna* 2010. máj. 44–46.
36. Lásd 1 Mózes 39:12.
37. Lásd *2. kézikönyv: Az egyház igazgatása* [2010]. 2.3.
38. Tan és a szövetségek 10:27; lásd még 1 Péter 5:8.
39. Lásd Tan és a szövetségek 3:9–10; 1 Korinthusbeliek 10:12–13; 2 Péter 3:17.
40. Lásd Alma 13:27–29; Tan és a szövetségek 109:21.
41. Lásd Lukács 12:1; lásd még Tan és a szövetségek 50:6–9.
42. Tan és a szövetségek 82:2.
43. Tan és a szövetségek 82:1, 7.
44. Tan és a szövetségek 20:22; lásd még Zsidók 2:17–18; 4:14–16.
45. Lásd Tan és a szövetségek 84:43; lásd még 5 Mózes 4:9; Móziás 4:29–30.

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

A papság öröme

*Fogadjuk be és értsük meg a papság csodáját és kiváltságát.
Fogadjuk el és szeressük a tőlünk elvárt felelőségeket.*

A repülés öröme

Sok évvel ezelőtt néhány barátommal, akik szintén utasszállító gépek kapitányai voltak, úgy döntöttünk, hogy beteljesítjük egyik gyerekkori álmunkat, és felújítunk egy antik repülőgépet. Közös megvettünk egy leharcolt 1938-as Piper Cub modellt, és elkezdtük visszaállítani eredeti állapotába. Olyan projekt volt ez, melyet szeretetteljes munka övezett. Nagyon szerettünk rajta dolgozni. Mindez számomra különleges jelentőséggel bírt, mivel fiatal koromban én is egy hasonló gépen tanultam repülni.

Ezt a repülőtet először a Wright fivérek első híres repülése után 35 évvel építették meg. Már csupán erre gondolva is nagyon öregnek érzem magam.

A motornak nem volt elektromos önindítója; miközben te a pilótafülkéből igyekezted beindítani a gép motorját, egy másik embernek a földön meg kellett ragadnia a propellert, és hatalmas erőfeszítéssel addig kellett forgatnia, míg a motor be nem indult. Minden egyes motorindításkor a bátorság és izgalom pillanatait éltük át.

Mihelyst levegőbe emelkedett a gép, azonnal kiderült, hogy a Piper Cubot nem gyors repülésre tervezték. Sőt, erősebb szembeszélben úgy tűnt, mintha meg sem moccanna.

Emlékszem, amikor tizenéves fiammal a német autópálya felett repültünk, az autók probléma nélkül leelőztek bennünket.

Ennek ellenére én nagyon szerettem azt a kis repülőtet! Ezzel a géppel tökéletes módon megtapasztalhattam a repülés csodáját és szépségét. Szó szerint hallani, érezni, szagolni, ízlelni és látni lehetett, hogy miről is szól a repülés. A Wright fivérek így írtak erről: „Semmi sem hasonlítható ahhoz, amit a pilóták akkor éreznek, amikor a hatalmas, fehér szárnyak repítik őket.”¹

Ezzel szemben az év elején lehetőségem adódott egy bonyolult F-18-as vadászgépben repülni az Egyesült Államok Haditengerészetének műrepülő csapata, a világhírű Kék Angyalok jóvoltából. Olyan volt ez számomra, mintha az emlékek légifolyosóján repültem volna, mivel szinte pontosan 50 évvel azelőtt végeztem el a vadászpilóta képzést.

Az F-18-as élmény természetesen teljesen különbözött a Piper Cubban tapasztaltaktól. A repülés sokkal dinamikusabb szépségét mutatta meg nekem. Olyan volt, mintha az aerodinamika már meglévő törvényeit sokkal tökéletesebb módon alkalmazta volna. A Kék Angyalokkal való repülés azonban arra is rámutatott, hogy a vadászpilótai hivatás a fiatal emberek sportja.

Ismét a Wright fivérekét idézve: „A repülés érzése mindenképpen felett álló békességgel tölt el, olyan izgalommal keveredve, mely minden idegpályát a végtelenségig átjár.”² A Kék Angyalokkal való repülés továbbá teljesen más módon érzékeltette, hogy milyen az, amikor „angyalok” vesznek körül és emelnek a magasba.

Ha megkérdeznék, hogy a két élmény közül melyiket élveztem jobban, nem tudnék választani. Nyilvánvaló, hogy egyrészt teljesen különböztek egymástól. Másrészt viszont nagyon is ugyanolyan volt mindkét élmény.

Mind a Piper Cubban, mind pedig az F-18-asban éreztem a repülés izgalmát, szépségét és örömét. Mindkét esetben éreztem a költő e szavainak hívását: „Szakadj el a föld ellenséges kötelékétől, és kacagástól ezüstöző szárnyakon táncolj az egekbe.”³

A papság ugyanaz mindenhol

Nos, megkérdezhetitek, hogy e két teljesen különböző repülési élménynek mégis mi köze van a mai gyűlésünkhöz, vagy a papsághoz, melyet kiváltságunkban áll birtokolni, vagy a papsági szolgálathoz, melyet mindannyian oly nagyon szeretünk.

Fivérek, vajon nem igaz-e a papsági szolgálatunk során szerzett élményeinkre is az, hogy azok mindegyike meglehetősen eltér egymástól? Mondhatnánk, néhányan közülünk F-18-as, mások pedig Piper Cub gépekkel repülnek. Néhányan olyan egyházközösségekben és cövekekben éltek, ahol minden pozíciót, a főpapok csoportja vezetőjének segédjétől a diakónusok kvóruma titkáráig, tevékeny papságviselő tölt be. Nektek abban a kiváltságban van részetek, hogy olyan egyházközösségi szervezetnek lehettek a tagjai, ahol elegendően vagytok minden pozíció betöltéséhez.

Mások közületek a világ olyan

részein élnek, ahol csupán egy maroknyi egyháztág és papságviselő van. Úgy érezhetitek, hogy egyedül vagytok, és rendkívül megterhelőnek érzitek az elvégzendő feladatok súlyát. Számotokra lehet, hogy még sok személyes közreműködésre van szükség ahhoz, hogy a papság motorja beindulhasson. Néha akár úgy is tűnhet, hogy a gyülekezetetek vagy egyházközségeitek egy lépést sem halad előre.

Körülményeinktől és feladatainktól függetlenül azonban mindannyian tudjuk, hogy az elkötelezett papsági szolgálat mindig különleges örömet tartogat.

Én mindig imádtam repülni, akár egy Piper Cub, akár egy F-18-as, akár valamilyen másik repülővel történt az. A Piper Cub esetében nem panaszkodtam a sebesség hiányára; sőt az F-18-as fedélzetén sem zsörtölődtem, amikor az akrobatikus manőverek könnyörtelenül rávilágítottak előrehaladt életkorom velejáróira.

Igen, mindig, mindegyik helyzetben lesz valami, ami nem tökéletes. Igen, könnyű valamit találni, ami miatt panaszkodhatunk.

De fivéreim, mi az Isten Fiának

rendje szerinti szent papság viselői vagyunk! Kézrátétel által mindannyian elnyertük Isten papságát. Megkaptuk a felhatalmazást és felelősséget, hogy földi szolgálóként az Ő nevében cselekedjünk. Akár egy nagy egyházközségben, akár egy kis gyülekezetben vagyunk, arra hívtak el bennünket, hogy minden szolgálatot, áldást és cselekedetet a gondjainkra bízott összes ember és dolog javára végezzük. Lehet-e bármi is ennél izgalmasabb?

Értsük hát meg, méltányoljuk és érezzük a papsági szolgálat örömét!

A papság öröme

A repülés iránti szeretetem az egész életem menetére hatással volt. Mégis, bármilyen frissítő és örömteljes élményekben is volt részem pilótaként, az egyház tagjaként sokkal mélyebb, örömtelibb és mélyrehatóbb dolgokat tapasztaltam meg. Miközben teljesen belemerültem az egyházi szolgálatba, éreztem Isten mindenható erejét, valamint az Ő gyengéd irgalmát.

Pilótaként megérintheztem az eget. Egyháztágként pedig éreztem a menny ölelését.

Időnként ugyan hiányzik a pilótafülke, de az egyházban lévő fivéreim és

nőtestvéreim melletti szolgálat bőven kárpótol ezért. A világon semmiért sem adnám azt az átható békét és örömet, mely abból fakad, hogy e nagyszerű munkában egy parányi részem is lehet.

Ma a papság hatalmas csoportjaként gyűltünk össze. Szent örömünk és kiváltságunk, hogy az Urat és a felebarátainkat szolgálhatjuk, hogy elkötelezhetjük magunkat azon nemes ügy mellett, hogy felemeljünk másokat, és Isten királyságát építsük.

Tudjuk és értjük, hogy a papság Isten örökkévaló hatalma és felhatalmazása. Ezt a meghatározást bármikor elmondjuk fejből. De vajon valóban felfogjuk-e annak jelentőségét, amit mondunk? Hadd ismétljem meg: *a papság Isten örökkévaló hatalma és felhatalmazása.*

Gondoljatok csak bele! Isten a papság által teremtette és kormányozza a mennyeket és a földet.

E hatalom által váltja meg és magasztalja fel gyermekeit, és viszi véghez „az ember halhatatlanságát és örök életét”⁴.

Ahogy Joseph Smith próféta is elmagyarázta, a papság „az a csatorna, amelyen keresztül a Mindenható elkezdte kinyilvánítani az Ő dicsőségét a föld teremtésének kezdetén, és amelyen keresztül továbbra is kinyilatkoztatja magát az emberek gyermekeinek mind a mai napig, és amelyen keresztül az idők végezetéig ismertetni fogja céljait”⁵.

Mindenható Mennyei Atyánk ránk, halandó lényekre bízta az ő papsági felhatalmazását. Ránk, akik természetünkönél fogva tökéletlenek és gyarlók vagyunk. Megadja nekünk a felhatalmazást, hogy az Ő nevében cselekedjünk gyermekeinek szabadulásáért. Eme óriási hatalom által felhatalmazást kaptunk arra, hogy prédikáljuk az evangéliumot, szabadító szertartásokban szolgáljunk, segítsünk felépíteni

Isten földi királyságát, valamint megáldjuk és szolgáljuk a családjainkat és felebarátainkat.

Mindenki számára elérhető

Ez az a szent papság, melyet viselünk.

A papságot, vagy bármely megbízatást abban, nem lehet megvásárolni vagy ráerőltetni valakire. A papsági hatalom használatát nem szabad, hogy befolyásolja, megingassa vagy kikényszerítse bármilyen társadalmi pozíció, vagyon vagy befolyás. A papság lelki hatalom, melyet mennyei törvények kormányoznak. A papság mindannyiunk hatalmas Mennyei Atyjától ered. Hatalmát csakis az igazlelkűség⁶, és nem az önzés irányíthatja és szabályozhatja.

Krisztus minden igaz papsági felhatalmazás és hatalom forrása a földön.⁷ Ez az Ő munkája, melyben nekünk is kiváltságunkban áll részt venni. „És senki nem segíthet ebben a munkában, csak akkor, ha alázatos és telve van szeretettel – hittel, reménnyel és jószívűséggel rendelkezve, mértéktartó lévén minden dologban, amit csak a gondjára bízunk.”⁸

Nem személyes haszonból cselekszünk, hanem arra törekszünk, hogy szolgáljunk és felemeljünk másokat.

Brazília, Sobral

Nem erőszakkal, hanem „meggyőzés-sel, hosszútúrésszel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel”⁹ vezetünk.

A Mindenható Isten papsága minden érdemes férfi számára elérhető – származásuktól, vagy attól függetlenül, hogy milyen szerény körülmények között, vagy a föld melyik részén élnek. Mindenki számára elérhető, nincs világi ára, és nem vehető meg pénzért. Az ősi Ésaías próféta szavaival élve, *mindenki*, aki szomjúhozik, idejöhöz a vízhez, és nincs szükség pénzre, hogy jöjjön és lakmározzon.¹⁰

Szabadítónk, Jézus Krisztus fel-foghatatlan engesztelése által pedig Isten papsága még azok számára is elérhető, akik megbotlottak, vagy a múltban egy ideig nem voltak rá érdemesek. A bűnbánat lelkileg megújító és megtisztító folyamata által felkelhettek és ragyoghattok.¹¹ A Szabadítónk és Megváltónk végtelen és megbo-csátó szeretete által feltekinthettek, tisztává és érdemessé válhattok, és Isten igaz és nemes fiaivá, vagyis a Mindenható Isten legszentebb papságának érdemes viselőivé fejlődhettek.

A papság csodája és kiváltsága

Kétségtelenül szomorkodom azok miatt, akik nem értik meg és nem

méltányolják a papság csodáját és kiváltságát. Olyanok ők, mint azok az utasok a repülőgépeken, akik végig a mogyoródag miatt zsörtölődnek, miközben magasan a felhők felett az egeket szelik – mely élményért a régmúlt korok királyai minden vagyonukat odaadták volna, ha csak egyszer is kipróbálhatták és megtapasztalhatták volna.

Fivéreim, áldottak vagyunk, hogy e nagyszerű papsági felhatalmazás és erő alázatos részesei lehetünk. Emeljük fel a tekintetünket, és lássuk meg, ismerjük fel, és fogadjuk el ezt a lehetőséget annak teljes valójában.

Igazlelkű, szerető és elkötelezett papsági szolgálat által meg fogjuk tudni tapasztalni a következő kinyilatkoztatás valódi jelentését: „Arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttek, hogy hordozzanak.”¹²

Fogadjuk be és értsük meg a papság csodáját és kiváltságát. Fogadjuk el és szeressük a tőlünk elvárt felelősségeket – a felelősségeket az otthoninkban és az egyházi egységeinkben, akár mekkorák is legyenek azok. Folyamatosan gyarapodjunk igazlelkűségben, elkötelezettségben és papsági szolgálatban. Találjunk rá a papsági szolgálat örömére!

Ezt legjobban úgy tehetjük meg, ha alkalmazzuk a tudás, az engedelmesség és a hit tantételeit.

Ez pedig azt jelenti, hogy először is meg kell értenünk és magunkévá kell tennünk a papság, Isten kinyilatkoztatott szavaiban található tanát. Fontos megértenünk azokat a szövetségeket és parancsolatokat, melyek alapján a papság működik.¹³

Ezt követően pedig legyünk bölcsék, és állandóan és becsületesen cselekedjünk a megszerzett tudás által. Amennyiben engedelmeskedünk

Isten törvényeinek, megfegyvelmezzük az elménket és testünket, valamint a próféták által tanított igazlelkűség mintájához igazítjuk cselekedeteinket, akkor meg fogjuk tapasztalni a papsági szolgálat örömét.

Végül pedig, mélyítsük el az Urunkba, Jézus Krisztusba vetett hitünket. Vegyük magunkra az Ő nevét, és minden egyes nap újra és újra kötelezzük el magunkat, hogy a tanítványság ösvényén fogunk járni. Cselekedeteink tegyék teljessé a hitünket.¹⁴ A tanítványság által lépésenként válunk tökéletesebbé a családunk, felebarátaink és Isten szolgálata által.

Amikor teljes szívvel, elmével és erővel szolgálunk a papságban, ígéretet kapunk arra, hogy hatalmas tudásra, békére és lelki ajándékokra tehetünk majd szert. Ha tiszteljük a papságot, Isten is meg fog becsülni bennünket, mi pedig ártatlanul állhatunk majd előtte az utolsó napon.¹⁵

Azért imádkozom, hogy mindig legyen szemünk meglátni, és legyen szívünk érezni a mi hatalmas és mindenható Istenünk papságának örömét. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Wilbur Wright, in James Tobin, *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight* (2003), 238.
2. Wright brothers, in Tobin, *To Conquer the Air*, 397.
3. John Gillespie Magee Jr., "High Flight," in Diane Ravitch, ed., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
4. Mózes 1:39.
5. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007), 111–112.
6. Lásd Tan és a szövetségek 121:36.
7. Lásd Zsidók 5:4–10; Tan és a szövetségek 107:3.
8. Tan és a szövetségek 12:8.
9. Tan és a szövetségek 121:41.
10. Lásd Ésaías 55:1.
11. Lásd Tan és a szövetségek 115:5.
12. Tan és a szövetségek 84:88.
13. Lásd Tan és a szövetségek 84:33–44; 121:34–46.
14. Lásd Jakab 2:22.
15. Tan és a szövetségek 4:2.

Írta: **Henry B. Eyring elnök**
első tanácsos az Első Elnökségben

Segítsetek nekik a magasba törni!

Útmutatásokkal azok, akiket vezettek, látni, vágyani és hinni fogják azt, hogy az Isten királyságában végzett szolgálat terén mindent elérhetnek, ami lehetséges számukra.

Nagyon hálás vagyok ezért a lehetőségért, hogy jelen lehetek e nagyszerű papsági gyűlésen, és hogy ilyen csodálatos tanításokat és bizonyosságokat hallhattam. Ezek eszembe jutatták saját élményeimet. Szinte minden, amit papságviselőként elértem, olyan egyéneknek köszönhető, akik ismertek engem, és olyasmit is megláttak bennem, amit én nem.

Fiatal apaként imádkoztam érte, hogy tudjam, mivel gyarapíthatják majd gyermekeim az Úr királyságát. A fiúk esetében tudtam, hogy várhatnak rájuk papsági lehetőségek. A lányok esetében tudtam, hogy az Úr képviselőiben szolgálatot nyújthatnak. Mindannyian az Ő munkáját fogják végezni. Tudtam, hogy mindannyian egyediek, tehát az Úr rájuk szabott ajándékokat adott nekik, hogy használják azokat az Ő szolgálatában.

Nos, nem tudom minden edesapának és a fiatalok összes vezetőjének elmondani annak részleteit, hogy mit tegyenek, mi lesz a legjobb. Azt azonban megígérhetem nektek, hogy áldást hoz rájuk az, ha segítetek nekik felismerni a velük született lelki ajándékokat. Mindenki más, és mindenki

más hozzájárulást tehet. Senki nincs kudarcra kárhóztatva. Ha igyekeztek kinyilatkoztatás által meglátni azokat az ajándékokat, amelyeket Isten lát azokban, akiket vezettek a papságban – különösen a fiatalokban –, akkor megadatik nektek annak áldása, hogy segíthettek nekik meglátni, milyen szolgálatot végezhetnek. Útmutatásokkal azok, akiket vezettek, látni, vágyani és hinni fogják azt, hogy az Isten királyságában végzett szolgálat terén mindent elérhetnek, ami lehetséges számukra.

Saját gyermekeim esetében azért imádkoztam kinyilatkoztatásért, hogy tudjam, hogyan segíthetek nekik egyénileg felkészülni az Isten szolgálatára irányuló konkrét lehetőségekre. Aztán pedig megpróbáltam segíteni nekik elképzelni és remélni ezt a jövőt, valamint dolgozni érte. Minden fiamnak egy falécre faragtam egy olyan szentírást, amely felvázolta a különleges ajándékait, valamint az adott ajándékot jelképező ábrát. A kép és a felirat alá bevéstem keresztelésének és papsági hivatalokba való elrendelésének dátumait, valamint azt, hogy milyen magas volt e mérföldkövek idején.

Elmondom, milyen léceket faragtam a fiaimnak, hogy segítsék nekik felismerni a lelki ajándékaikat és azt, hogy mivel járulhatnak hozzá az Úr munkájához. Sugalmazás által hozzám hasonlóan ti is ráismerhettek az általatok szeretett és vezetett fiatalokhoz kapcsolódó konkrét ajándékokra és különleges lehetőségekre.

Amikor a legidősebb fiam diakónus és sascserkész lett, rá és a jövőjére gondolva egy sas képe villant fel előttem. Idahóban laktunk akkor, a déli Teton-hegy lábánál, ahol együtt kirándultunk és néztük a szárnyaló sasokat. Az elmémbe ötlő kép Ésaíasz szavainak érzetét keltette bennem:

„Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.

Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is;

De a kik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!”¹

Egyszer a legidősebb fiammal nem másztunk fel egészen a déli Teton csúcsára, mert a fiam elfáradt. Meg akart állni. Azt kérdezte: „Mindig bánni fogom, hogy nem jutottam fel a tetejére? Apa, te csak menj tovább, nem akarom, hogy csalódot legyél.”

Így feleltem: „Nem leszek csalódot, te pedig nem fogod bánni. Mindig emlékezni fogunk rá, hogy idáig együtt másztunk.” A magasságmérő léceinek tetejére egy sast véstem, és a következő feliratot: „Sasok szárnyain”.

Évekkel később fiam misszionáriusként magasabbra szárnyalt annál, amit legdédélgettebb reményeimben elképzeltem. A misszió kihívásai

közepette úgy tűnt, olyan dolgokkal is szembenézett, amelyeket nem gondoltam volna, hogy elérhet. Azon fiú esetében, akit ti emeltek fel, a fiamhoz hasonlóan megtörténhet, hogy az Úr az általunk elképzelhetőnek tartottnál is magasabbra emeli őt akkor, amikor egy bonyolult nyelven hirdeti az evangéliumot. Ha bármely fiatal férfival megpróbáljátok átéreztetni a papsági lehetőségeit, akkor megígérem nektek, hogy az Úr elárul nektek annyit, amennyire szükségetek van. Lehet, hogy az adott fiúból még annál is több lehet, mint amit az Úr kinyilatkoztat nektek. Segítsetek neki a magasba törni!

A fiú, akit biztattok, talán túl félnéknek tűnik ahhoz, hogy hathatós papsági szolga legyen. Egy másik fiam kisfiúként olyan szégyenlős volt, hogy még egy bolti eladóval sem mert beszélni. Nagyon félt. Aggódtam miatta, miközben papsági jövőjéért imádkoztam. Elképzeltem őt a missziós mezőn – nem tűnt valami ígéretesnek. A Példabeszédekben egy szentírásra bukkantam: „Minden istentelen fut, ha senki nem üldözi is; az igazak pedig, mint az ifjú oroszlán, bátrak.”²

A lécekre egy nagy, ordító oroszlánfej ábrája alá azt véstem: „Bátor, mint az ifjú oroszlán”. A missziójában és az utána következő években betöltötte a faragásban kifejezésre juttatott reményeimet. Az egykor még szégyenlős fiam hatalmas meggyőződéssel prédikálta az evangéliumot, és bátran nézett szembe a veszélyekkel. Felmagasztalta az Úr képviselőjére kapott megbízását.

Ez az általatok vezetett fiatal férfiakal is megtörténhet. Erősítenetek kell

bennük annak hitét, hogy az Úr bátrabb szolgává változtathatja őket annál a félnék fiúnál, akinek most látszanak.

Tudjuk, hogy az Úr merésszé teszi a szolgálót. A kisfiú, Joseph, aki egy ligetben látta az Atyaistent és Fiát, Jézus Krisztust, lelki óriássá változott. Parley P. Pratt látta, amikor Joseph Smith próféta rendreutasította az őket fogva tartó hitvány öröket. Pratt elder feljegyzése szerint:

„Hirtelen talpra állt, és a mennydörgés hangján, avagy üvöltő oroszlánként szólalt meg, emlékezetem szerint a következőket mondva:

»*CSEND LEGYEN, pokol bugyrának ördögei! Jézus Krisztus nevében megdorgálom magukat, és azt parancsolom, hogy maradjanak csendben; nem fogok tovább élni egy percet sem, hogy ilyen beszédet hallgassak. Hagyják abba az ilyen beszédet, máskülönben vagy maguk vagy én meghalunk EBBEN A PILLANATBAN!*«

Pratt elder azt írta erről: „Csak egyszer láttam igazi méltóságot és magasztosságot, mégpedig éjjel, láncokban, Missouri egy jelentéktelen falujának börtönében.”³

Az Úr lehetőséget biztosít igazlelkű szolgálóinak arra, hogy amikor az Ő nevében szólnak és az Ő papságában tesznek tanúbizonyságot, merészek legyenek, akár az oroszlán.

Egy másik fiamat már kiskorában sok barát vette körül, akik gyakran keresték a társaságát. Könnyen alakított ki kapcsolatot az emberekkel. Amikor imádkoztam és megpróbáltam elképzelni, ő mivel gyarápíthatja Isten királyságát, úgy éreztem, hatalmában áll majd szeretetben egységbe vonni az embereket.

Ez a Tan és a szövetségek azon részéhez vezetett engem, ahol a Missouri állambeli Sion felépítésén igyekvő papsági elderekrol van szó, akiket üdvözölnek az erőfeszítéseiket

látó angyalok. Ehhez hatalmas áldozathozatalra volt szükség. A Tan és a szövetségekben található kinyilatkoztatás így szól: „Mindazonáltal áldottak vagytok, mert a bizonyosság, amit tettetek, fel lett jegyezve a mennyben, hogy reá tekintsenek az angyalok; és ők örvendeznek miattatok, és bűneitek megbocsáttattak nektek.”⁴

Fiam magasságmérő lécére azt vésstem: „Angyalok örvendeznek miattad

E fiú nagyszerű képessége, mellyel maga köré vonta az embereket és hatással volt rájuk, messze túlmutatott az iskolás évein. Papságviselő társaival együtt olyan cövekai tevékenységeket szervezett, amelyek hitet adtak a helyi fiataloknak a nehéz körülmények közötti kitartáshoz, sőt a győzelemhez. Miközben megerősítette e fiatal férfiak és nők hitét, Sion előőrseit állította fel Amerika városainak közepén. A faragás harsonát fújó angyalokat jelenített meg, ami talán nem pontos ábrázolása örvendezésüknek, de egy harsonát könnyebb lerajzolni, mint egy kiáltást.

Angyalok örvendeznek, amikor a papsági vezetők világszerte Siont építik az egyházközösségükben, a cövekükből és a missziójukban. És azon fiatal férfiak és nők felett is örvendeznek, akiknek ti segítetek Sion építésében, bárhol, bármilyen körülmények közepette is legyenek. Sion annak eredményeként jön létre, amikor szövetség és szeretet fűzi össze az embereket. Felhívást intéztek hozzátok, hogy segítetek a fiataloknak csatlakozni ehhez!

Az egyik fiam esetében azt a készletést kaptam, hogy véssek napot – mármint az égen lévő napot –, valamint a Szabadító közbenjáró imájának következő szavait: „Az pedig az örök élet”. Halandó szolgálatának vége felé a Szabadító így imádkozott az Atyjához:

„Az pedig az örök élet, hogy megjelenjen téged, az egyedül igaz Istent,

és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust.

Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bízta, hogy végezzem azt.”⁵

Ez a fiam három földrészben is végzett papsági szolgálatot, de ami a legfontosabb, otthon és a családja körében is. Köréjük építette fel az életét. Az otthona közelében dolgozik, és gyakran hazajár, hogy a feleségével és kisgyermekével ebédeljen. Családjával közel lakik Eyring nőtestvérhez és hozzám. Úgy gondolják a kertünket, mintha a sajátjuk lenne. Ez a fiú nemcsak úgy él, amivel kiérdemli az örök életet, hanem úgy is, hogy örökre hálás családtagok vesznek körül, akiket maga köré gyűjt.

Az örök élet azt jelenti, hogy egységben élünk, a családban, az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel. Az örök élet csakis Isten papságának kulcsai által lehetséges, amelyek Joseph Smith prófétán keresztül állítottak vissza. Ha ezt az örökkévaló célt állítjátok az általatos vezetett fiatalok elé, az a legnagyobb ajándék, melyet adhattok nekik. Elsősorban úgy tehetitek ezt meg, hogy példát mutattok saját családotok vonatkozásában. Lehet, hogy akiket vezettek, azoknak nincs családjuk az egyházban, de én azt a felhívást intézem hozzátok, hogy segítetek nekik érezni a fátyol mindkét oldalán lévő család szeretetét, és vágni arra.

A magasságmérő lécek, amelyekről szóltam, csak lehetséges módjai annak, ahogyan segíthetünk a fiataloknak meglátni a kiválóságot, amelyet

Isten lát bennük, a jövőjüket, valamint a különleges szolgálatot, amelynek elvégzésére felkészítette őket. Az Úr segíteni fog nektek, hogy tudjátok, mivel érhetitek el ezt saját gyermekeitek és az általatos vezetett fiatalok esetében. Ha ti magatok imádságos lélekkel igyekeztek bepillantani ebbe a jövőbe és a fiatal egyén elé tárni azt, akkor tudni fogjátok, hogy Isten minden gyermekét egyénekként szereti, és mindegyikükben nagyszerű és különleges ajándékokat lát.

Apaként abban az áldásban volt részem, hogy fiaim mellett leányaim számára is nagyszerű jövőt láttam Isten királyságában. Amikor imádságos lélekkel útmutatást kerestem, elém tárult, hogyan segíthetek leányaimnak felismerni, milyen bizalmat helyezett beléjük Isten, olyan szolgálóként, akik felépíthetik a királyságát.

Amikor a lányaim még kicsik voltak, láttam, hogy segíthetünk másoknak érezni a fátyol mögöttiek szeretetét nemzedékeken át. Tudtam, hogy ez a szeretet a szolgálatból ered, és az örök élet reményét sugallja.

Így hát kenyérvágó deszkákat faragtunk, saját készítésű kenyeret tettünk rájuk, és együtt elvittük ezeket családoknak, valamint megözvegyült férfiaknak és nőknek. A kenyérvágó deszkákra vésett felirat ez volt: „J'aime et J'espere”, ami franciául azt jelenti: „szeretek és reménykedem”. Különleges lelki ajándékaik nemcsak az általam kifaragott deszkákon jelentek meg, hanem akkor is, még hozzá még nyilvánvalóbban, amikor szétosztottuk ezeket azoknak, akiknek fájdalmuk vagy veszteségük közepette megerősítésre volt szükségük a Szabadító szeretetéről és arról, hogy engesztelése tökéletesen ragyogó reménységet eredményezhet. Ez pedig az örök élet a leányaim és mindannyiunk számára.

Nos, most talán arra gondoltok:

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai

2012. október

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Boyd K. Packter

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

Ronald A. Rosband

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

A HETVENEK ELSŐ KVÓRUMA (betűrendben)

Marcos A. Adickonits

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Arden

Mervyn B. Arnold

David S. Bacter

Sharpe M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Cobridge

Claudio K. M. Costa

Iñi. LeGrand R. Curtis

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

Larry Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gouveart

Robert C. Gory

Carlos A. Godoy

Ifi. Christifal Golden

Gerrit W. Gong

C. Scott Grov

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keenan

Paul E. Kealliker

Erich W. Kopischke

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Piro

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sianti

Steven E. Snow

Ulisses Soares

Michael John U. Teb

José A. Teixeira

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinas

W. Christopher Waddell

William R. Walker

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

A HETVENEK MÁSODIK KVÓRUMA (betűrendben)

Wilford W. Andersen

Kóichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Devin Cornish

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Marino

Joao Mazzagardi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

Gérard Goussé
első tanácsos

Gary E. Stevenson
elhökölő püspök

Dean M. Davies
második tanácsos

Hála a Thomas S. Monson elnök által is dicsért technikának, az utolsó napi szentek világszerte élvezhették az általános konferencia áldásait. A képeken egyhátagok és misszionáriusok láthatók a következő helyeken (az óramutató járásával egyező irányban): Mozambik, Quelimane; Észtország, Tallin; Lengyelország, Varsó; Mexikó, Mexikóváros; Skócia, Edinburgh; Tajvan, Tajpej; és Botswana, Gaborone

„Eyring testvér, azt mondod, hogy meg kellene tanulnom faragni?” Természetesen nem. Én is csak egy kedves és tehetséges mentor, az akkor még elder Boyd K. Packer segítségével tanultam meg. Ami kevés készséget elsajátítottam, az ő nagyszerű faragó tehetségének és tanári türelmének köszönhetem. Csak a menny gondoskodhat olyan mentorról, mint Packer elnök. De a gyermekek szívét sokféleképpen alakíthatjátok, nem kell hozzá fa- vagy magasságmérő léceket faragni nekik.

Az új kommunikációs technológiák például lehetővé teszik, hogy hittel és reménnyel telt üzeneteinket az egymástól elválasztó kilométereket átívelve azonnal, kevés költséggel vagy akár ingyenesen megoszthassuk. Ebben a feleségem segít nekem. Azzal kezdjük, hogy telefonon beszélünk azon unokáinkkal vagy gyermekeinkkel, akiket el tudunk érni. Megkérjük őket, hogy meséljenek a személyes sikereikről és az általuk végzett szolgálatról. Arra is megkérjük őket, hogy küldjenek képeket azokról a tevékenységeikről. Ezekkel a fényképekkel néhány szöveges bekezdést illusztrálunk, melyekhez hozzáillesztünk egy-két verset a Mormon könyvéből. Talán Nefire vagy Mormonra nem lenne túl nagy hatással a tartalom lelki minősége, vagy az ahhoz szükséges erőfeszítés kis mértéke, amellyel létrehozuk azt, amit így nevezünk: „Családi napló: a kislemezek.” Eyring nőtestvérré és rám azonban áldást hoz az erőfeszítés. Sugalmazást érzünk a szentírásrészek, a rövid üzenetek és az általunk leírt bizonyosság kiválasztásánál. És látjuk az életükben annak bizonyítékát, hogy szívük felénk, a Szabadító felé és felfelé fordul.

Más módokon is nyújthatunk segítő kezet, és ti ezekből már sokat gyakoroltok is. A családi ima és a szentírásolvasás szokása tartósabb

emlékeket és nagyobb szívbeli változást hoz létre annál, mint amit most felismertek. Még az olyan időlegesnek tűnő tevékenységek is formálhatják a gyermek szívét, mint egy sporteseményen való részvétel vagy egy film megnézése. Nem maga a tevékenység számít, hanem a közben átélt érzések. Rájöttem, hogyan szűrhetők ki jól azok a tevékenységek, amelyek igazán hatással lehetnek egy fiatal életére. Javasolják ők a tevékenységet, egy olyan érdeklődési körükből adódóan, amelyet érzéseik szerint Isten ajándékként kaptak. Saját tapasztalatból tudom, hogy ez lehetséges.

Amikor 12 évesen diakónus lettem, New Jerseyben laktunk, 80 kilométerre New York városától. Arról álmodoztam, hogy nagy baseballjátékos leszek. Édesapám beleegyezett, hogy elvisz megnézni egy meccset a Bronxban található régi, legendás Yankee Stadionban. Még mindig fel tudom idézni az ütő lengését, ahogyan Joe DiMaggio elüti a labdát, át a középső mezőn, miközben csapata befut, és édesapám ott ül mellettem, mert ez volt az egyetlen olyan alkalom, amikor együtt elmentünk egy nagy baseballmeccsre.

Egy másik nap azonban, amelyet édesapámmal töltöttem, örökre átformálta az életemet. New Jerseyből elvitt Salt Lake Citybe, egy elrendelt pátriárka házába, akit még soha nem láttam. Édesapám kitett az ajtónál. A pátriárka egy székre ültetett, fejemre tette a kezeit, és Isten ajándékként olyan áldást adott nekem, amely szavakba öntött valamit, amire leginkább vágyott a szívem.

Azt mondta, hogy azok közé tartozom, akiről azt mondják: „áldottak a békét teremtők”⁶. Annyira meglepődtem rajta, hogy egy idegen tudhatja, mi van a szívemben, hogy szememet kinyitva körbenéztem a szobában,

ahol ilyen csoda történik. A lehetőségeimről szóló ezen áldás később formálta az életemet, a házasságomat és a papsági szolgálatomat.

Ezen élmény és az utána következők alapján tanúsíthatom, hogy „mindenkinek nem adatik meg az összes ajándék; mert sok ajándék van, és minden embernek adatik ajándék Isten Lelke által”⁷.

Mivel az Úr kinyilatkoztatott nekem egy bizonyos ajándékot, én fel tudtam ismerni azt és fel tudtam készülni a lehetőségekre, melyek során használhattam azt azok megáldására, akiket szeretek és szolgálók.

Isten tudja, milyen ajándékaink vannak. Azt a kihívást intézem hozzátok és saját magamhoz, hogy ima által tudjuk meg, milyen ajándékokat kaptunk, hogyan fejleszthetjük ki őket, és ismerjük fel a mások szolgálatára kínáló lehetőségeket, amelyeket Isten a rendelkezésünkre bocsát. Leginkább azonban azért imádkozom, hogy sugalmazás által segíthessünk másoknak felfedezni a szolgálatot lehetővé tevő különleges ajándékaikat Istentől.

Megígérem nektek, hogy ha kéritek, akkor abban az áldásban lesz részetek, hogy segíthettek másoknak és felemelhetitek őket, hogy kiaknázhassák a bennük rejlő lehetőséget mindazok szolgálatában, akiket vezetnek és szeretnek. Tanúságomat teszem nektek arról, hogy Isten él; Jézus a Krisztus; Isten papsága az, melyet viselünk; és Isten különleges ajándékokkal ruházott fel minket, hogy legszebb reményeinket meghaladva tudjuk szolgálni Őt. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ésaías 40:29–31.
2. Példabeszédek 28:1.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 211.
4. Tan és a szövetségek 62:3.
5. János 17:3–4.
6. Máté 5:9.
7. Tan és a szövetségek 46:11.

Írta: Thomas S. Monson elnök

Olyannak lássunk másokat, amilyenekké válhatnak!

Ki kell fejlesztenünk a képességet, hogy ne úgy lássuk az embereket, amilyenek pillanatnyilag, hanem amilyenekké... válhatnak.

Kedves fivéreim! Évente kétszer e bámulatos Konferencia-központ színlíttig telik Isten papságával, amikor összegyűlünk, hogy meghallgassuk a sugalmazott üzeneteket. Csodás lelkiesség járja át az egyház általános papsági gyűlését. Ez a lelkiesség kiárad a Konferencia-központból, és betölt minden épületet, ahol Isten fiai összegyűlnek. Ma este is biztosan éreztük ezt.

Néhány évvel ezelőtt, mielőtt a gyönyörű Konferencia-központ megépült volna, egy Templom téri látogató részt vett az általános konferencián a Tabernákulumban. Meghallgatta a Fivérek üzeneteit. Figyelt az imákra. Hallotta a Tabernákulum Kórus gyönyörű zenéjét. Rácsodálkozott a Tabernákulum orgonájának lélegzetelállító pompájára. A gyűlés végén aztán úgy mondják, a következőket mondta: „Mindenemet odaadnám, ha megtudhatnám, hogy a mai felszólalók által elmondottak igazak.” Lényegében azt mondta: „Bárcsak lenne

bizonyosságom az evangéliumról.”

Egyáltalán nincsen semmi e világon, mely olyan megnyugvást és boldogságot hozna, mint az igazságról való bizonyosság. Úgy gondolom, minden itt jelenlévő férfinak és fiatal férfinak van bizonyossága, még ha változó erejű is. Ha úgy érzitek, hogy még nem olyan mély a bizonyosságotok, mint szeretnétek, akkor arra buzdítalak benneteket, hogy dolgozzatok a bizonyosságotokon. Ha már erős és mély, akkor dolgozzatok azon, hogy ilyen is maradjon. Mily áldottak is vagyunk, hogy ismerhetjük az igazságot!

Ma esti üzenetem, testvérek, az, hogy számtalan olyan egyén van, akinek pillanatnyilag kicsiny bizonyossága van vagy egyáltalán nincs, és aki meg tudna szerezni, és meg is szerezne egy ilyen bizonyosságot, ha mi hajlandóak lennénk megosztani a miénket, és segíteni neki a változásban. Néhány esetben *mi* biztosíthatjuk az ösztönzést a változáshoz. Először azokat említem, akik az egyház tagjai, de

jelenleg nem teljesen elkötelezettek az evangélium iránt.

Sok évvel ezelőtt a finnországi Helsinkiben rendezett területi konferencián hallottam egy igen erőteljes, emlékezetes és motiváló üzenetet az anyák és leányok gyűlésén. Nem felejtettem el ezt az üzenetet, pedig már majd' 40 év telt el azóta. Sok igazságról ejtett szót a beszélő, köztük arról, hogy egy nőnek szüksége van arra, hogy megmondják neki, hogy gyönyörű. Szüksége van arra, hogy megmondják neki, hogy méltányolják. Szüksége van arra, hogy megmondják neki, hogy nagyra becsülik.

Fivérek, tudom, hogy ebben a tekintetben a férfiak is nagyon hasonlóak a nőkhöz. Szükségünk van rá, hogy megmondják nekünk, hogy számítnak, hogy képesek vagyunk megtenni, amit csak kell, és hogy nagyra becsülnek minket. Szükségünk van a lehetőségre, hogy szolgáljunk. Imádságos lélekkel lehetőségeket kereshetünk arra, hogy elérjük azokat az egyháztagokat, akik elmaradtak vagy ódzkodnak az elköteleződéstől. Könnyen lehet, hogy éppen a szolgálatra szólító hívás az, amire szükségük van, hogy visszatérjenek a teljes aktivitásba. Olykor azonban a vezetők, akik ebben segíthetnének, vonakodnak ezt megtenni. Nem szabad elfelejtenünk, hogy az emberek képesek megváltozni. Le tudják győzni a rossz szokásaikat. Meg tudják bántani a vétkeiket. Érdemesen tudják viselni a papságot. És képesek szorgalmasan szolgálni az Urat. Néhány példát szeretnék hozni erre.

Amikor a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja lettem, alkalmam nyílt elkísérni N. Eldon Tanner elnököt, David O. McKay elnök tanácsosát, egy cövekkonferenciára a kanadai Albertába. A gyűlés során a cövekelnök négy férfitestvér nevét olvasta fel, akiket érdemesnek találtak az

elderré való elrendelésre. Tanner elnök ismerte mindegyiket, hiszen egy ideig azon a területen élt. Viszont úgy ismerte őket és úgy emlékezett rájuk, ahogyan régen éltek, és nem tudta, hogy az életük gyökeres fordulatot vett, és teljes mértékben érdemessé váltak arra, hogy elderek legyenek.

A cövekelnök felolvasta az első nevet, és megkérte a testvért, hogy álljon fel. Tanner elnök odasúgta nekem: „Nézd csak! Sose gondoltam volna, hogy eljut idáig.” A cövekelnök felolvasta a második nevet, és ő is felállt. Tanner elnök ismét hangot adott meglepettségének. És ez így ment mind a négy testvér esetében.

Tanner elnökkel együtt lehetőségem nyílt, hogy gratulálhassak e négy férfitestvérnek a gyűlés után. Megmutatták, hogy az ember igenis képes megváltozni.

Az 1940-es és 1950-es években Clinton Duffy, egy amerikai börtönigazgató, igen híres lett azon erőfeszítéseiről, amelyeket a fogvatartottak rehabilitációja érdekében tett. Egyik bírálója azt mondta: „Hát nem tudja, hogy a leopárd nem tudja lemosni a foltjait?”

Mire Duffy igazgató úr így válaszolt: „Tudnia kellene, hogy nem leopárdokkal foglalkozom. Emberekkel

dolgozom, akik naponta változnak.”¹

Sok évvel ezelőtt lehetőségem nyílt a Kanadai Misszió elnökeként szolgálni. Volt egy gyülekezetünk, ahol nagyon kis számú volt a papság. Mindig is misszionárius elnökölt a gyülekezet felett. Erős késztetést éreztem arra, hogy helyi egyháztagnak kell ott elnökölnie.

Egyetlen felnőtt egyháztagnak volt a gyülekezetben, aki diakónus volt az ároni papságban, de nem járt elég aktívan ahhoz, hogy továbblépjen a papságban. Sugalmazást éreztem arra, hogy elhívjam gyülekezeti elnöknek. Sohasem felejttem el a napot, amikor interjút készítettem vele. Elmondtam neki, hogy az Úr azt a sugalmazást adta nekem, hogy elhívjam gyülekezeti elnöknek. Ő nagyon tiltakozott, a felesége nagyon biztatta, majd végül a férfi jelezte, hogy szolgálni fog. Elrendeltem papnak.

Új nap virradt erre az emberre. Szélsébesen tette rendbe az életét, és biztosított afelől, hogy az elvárásoknak eleget téve a parancsolatok szerint fog élni. Néhány hónap múlva elrendelték elderré. Feleségével és családjával idővel eljutott a templomba, és összepecsételték őket. Gyermkeik missziós szolgálatot teljesítettek és az Úr házában kötöttek házasságot.

Olykor ha elmondjuk a testvéreknek, hogy szükség van rájuk és méltányoljuk őket, ez segíthet nekik megtenni a lépést az elkötelezettség és a teljes aktivitás felé. Ez kortól függetlenül igaz lehet a papságviselőkre. A mi feladatunk az, hogy lehetőséget adjunk nekik úgy élni, ahogyan kellene. Segíthetünk nekik leküzdeni a gyengeségeiket. Ki kell fejlesztenünk a képességet, hogy ne úgy lássuk az embereket, amilyenek pillanatnyilag, hanem amilyenekké akkor válhatnak, amikor bizonyosságot nyernek Krisztus evangéliumáról.

Egyszer a Colorado állambeli Leadville-ben jártam egy gyűlésen. Leadville több mint 3000 méteres magasságban fekszik. Nemcsak a magasság miatt emlékszem pont erre a gyűlésre, hanem az ott történtek miatt is. Csupán kevés számú papságviselő jelent meg. Éppúgy, mint a kanadai misszióbeli gyülekezet esetében, itt is mindig misszionárius elnökölt a gyülekezet felett.

Aznap este csodás gyűlésünk volt, a záróének alatt azonban sugalmazást kaptam, hogy helyi gyülekezeti elnököt kell elhívni. Odafordultam a misszióelnökhöz, és megkérdeztem: „Nincs valaki, aki elnökölhethetne – egy helyi férfi?”

Azt felelte: „Nem tudok róla.”

Az ének alatt alaposan végigpásztáztam a férfiakat az első három sorban. Egyikük megragadta a figyelmemet. Aztán ezt kérdeztem a misszióelnöktől: „Szolgálhatna az az ember gyülekezeti elnökként?”

Azt felelte: „Nem tudom. Talán igen.”

Mire én: „Átmegek veled a másik terembe egy interjúra. Te meg tartsd őket szóval, amíg vissza nem jövünk.”

Amikor ketten visszatértünk a terembe, a misszióelnök befejezte a bizonyosságát. Előterjesztettem a férfitestvért az új gyülekezeti elnökként. Attól a naptól fogva a coloradói Leadville gyülekezetét mindig helyi gyűléstaggal vezette.

Ugyanez az elv vonatkozik azokra is, testvérek, akik még nem egyháztagok. Ki kell fejlesztenünk a képességet, hogy ne olyanok lássuk az embereket, amilyenek, hanem amilyenekké akkor válhatnak, amikor az egyház tagjai lesznek, amikor bizonyosságot nyernek az evangéliumról, és amikor az életüket összhangba hozzák annak tanításaival.

Még 1961-ben rendeztek egy világméretű konferenciát a misszióelnököknek, amelyre az egyház összes misszióelnökét Salt Lake Citybe hívták. Én a torontói missziómból, Kanadából utaztam oda.

Az egyik gyűlésen N. Eldon Tanner beszélt, aki akkoriban a Tizenkettek Kvórumának asszisztense volt, és ilyen minőségében először elnökölt Nagy-Britannia és Európa missziói felett, ahonnan épp akkor érkezett haza. Beszélt egy misszionáriusról, aki a legsikeresebb misszionárius volt mindazok közül, akikkel találkozott az interjúk során. Elmesélte, hogy amikor interjút készített ezzel a misszionáriussal, azt mondta neki: „Gondolom, mindenki, akit megkereszteltél, valakinek az ajánlására érkezett.”

Az fiatalember azt válaszolta: „Nem. Mindegyiket mi találtuk kopogtatás során.”

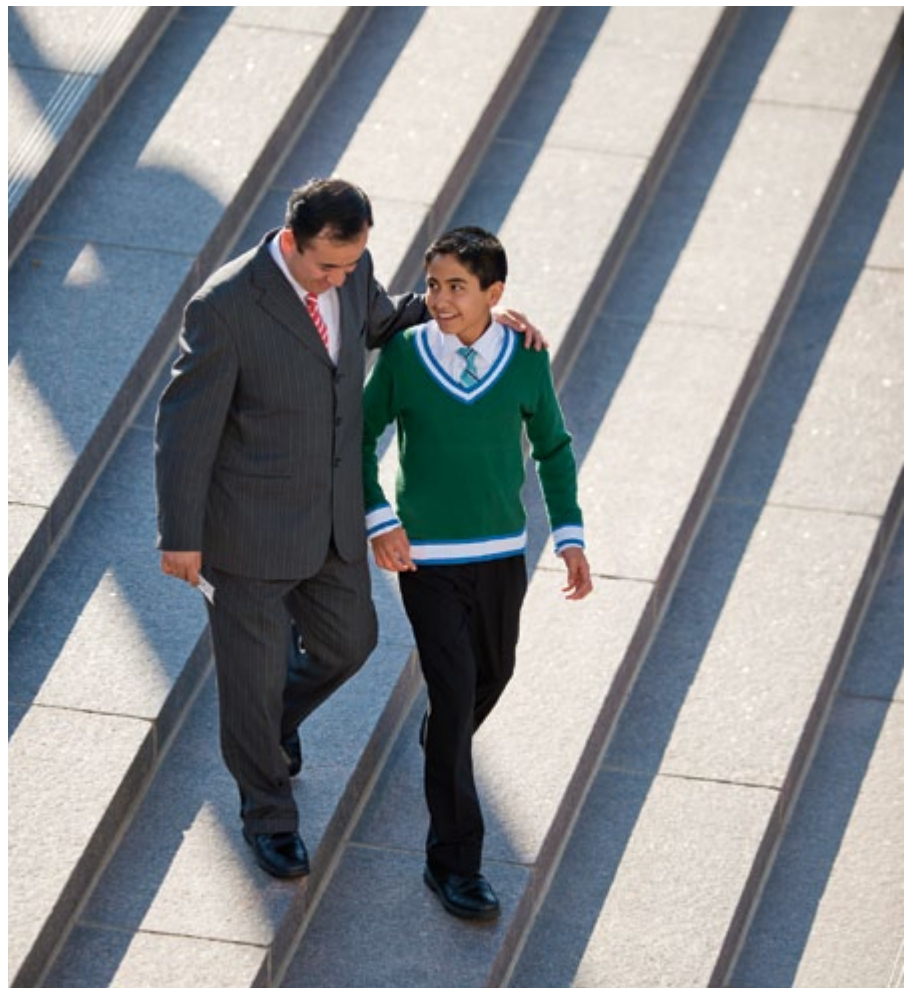
Tanner testvér megkérdezte, mit csinál másként – mitől van az, hogy ilyen elképesztően sikeres, míg mások küszködnek. A fiatalember elmondta, hogy igyekszik mindenkit megkeresztelni, akivel találkozik. Elmondta, hogy amikor egy ajtón bekopogtat, és egy cigarettázó, nem éppen jól öltözött alak nyit ajtót, akit látszólag semmi sem érdekel – nemhogy a vallás –, akkor megpróbálja elképzelni, hogyan nézhet ki ez a férfi teljesen más körülmények között. Elképzelem számára borotváltan, fehér ingben és fehér nadrágban. A misszionárius el tudta képzelni magát, ahogyan a kereszttel vízbe vezeti azt a férfit. Azt mondta: „Amikor így tekintek valakire, akkor

képes vagyok úgy biznyságot tenni neki, hogy megérintse a szívét.”

Miénk a felelősség, hogy így tekintünk a barátainkra, az ismerőseinkre és a szomszédainkra. Megismétlem, a mi feladatunk, hogy ne olyanok lássuk az egyéneket, amilyenek, hanem amilyenekké válhatnak. Szeretném, ha így gondolnátok rájuk.

Testvérek, az Úr mondott valamit arról, milyen fontos ez a papság, amit viselünk. Azt mondta nekünk, hogy esküvel és szövetséggel kell befogadnunk azt. Arra utasított minket, hogy hithűnek és igaznak kell lennünk mindenben, amit kapunk, és hogy a mi felelősségünk, hogy betartsuk ezt a szövetséget egészen a végsőkig. Akkor aztán mindaz, amivel az Atya rendelkezik, nekünk adatik.²

A bátorság az a szó, melyet meg

kell hallanunk és közel kell tartanunk a szívünkhöz – a bátorság, hogy hátat fordítsunk a kísértéseknek; a bátorság, hogy felemeljük a hangunkat biznysággként mindenkinek, akivel találkozunk, emlékezve arra, hogy mindenkinek lehetőséget kell kapnia az üzenet meghallgatására. Legtöbbször számunkra nem könnyű ezt megtenni. De hihetünk Pál Timótheushoz intézett szavainak:

„Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét.

Ne szégyenedj hát a mi Urunk biznyságtételét...”³

1974 májusában John H. Groberg testvérrel Tonga szigetein jártam. Látogatási időpontot kaptunk Tonga királyától, akivel hivatalos megbeszélésen találkoztunk. Megtettük a szokásos formákat. Azonban mielőtt a látogatást befejeztük volna, John Groberg valami szokatlant mondott a királynak: „Felségednek mormonnak kellene lennie és az alattvalóinak is, mert akkor az Ön problémái és népe gondjai is túlnyomó részben megoldódnának.”

A király szélesen elmosolyodott, és így felelt: „John Groberg, igaza lehet.”

Pál apostol jutott eszembe Agrippa előtt. Arra gondoltam, ahogyan Agrippa Pál biznyságára reagált: „Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek”⁴. Groberg testvérben megvolt a bátorság, hogy biznyságát tegye egy királynak.

Ma este több ezren vannak itt, akik teljes időben szolgálják az Urat misszionáriusként. Válaszként a hívásra maguk mögött hagyták az otthont, a családot, a barátokat és az iskolát, majd elindultak szolgálni. Akik nem értik ezt, azt kérdezik: „Miért reagálnak ilyen készségesen és adnak oly sokat önként?”

Misszionáriusaink akár Pál szavaival is felelhetnek, aki korának páratlan misszionáriusa volt: „Mert ha az

evangéliomot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis nekem, ha az evangéliomot nem hirdetem.”⁵

Nincs a szentírásokban időszerűbb nyilatkozat, kötelezőbb érvényű felelősség, közvetlenebb utasítás, mint a feltámadott Úr parancsa, amikor Galileában megjelent a tizenegy tanítványnak, és ezt mondta:

„Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.

Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvé őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében;

Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”⁶

Ez az isteni parancs, a hozzá kapcsolódó dicsőséges ígérettel, éppen úgy jelmondatunk ma, mint az idők delén volt. A misszionáriusi munka Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza meghatározó része. Mindig az volt, és az is marad. Ahogy Joseph Smith próféta kijelentette: „Mindazok után, ami elhangzott, a legnagyobb és legfontosabb munka az evangélium prédikálása”⁷.

Két éven belül a jelenleg Isten e királyi seregében szolgáló teljes idejű misszionáriusok mindegyike befejezi teljes idejű szolgálatát, és visszatér otthonába és szeretteihez. Akik a helyükre lépnek, azokat ma este az egyház ároni papságának soraiban találjuk. Fiatal férfiak, készen álltok? Hajlandóak vagytok dolgozni? Felkészültetek a szolgálatra?

John Taylor elnök így foglalta össze a követelményeket: „Azt akarjuk, hogy olyan emberek hirdessék ezt az evangéliumi üzenetet, akik hisznek Istenben; olyan emberek, akik hisznek a vallásukban; olyan emberek, akik tisztelik a papságukat... Olyan

embereket akarunk, akiket eltölt a Szentlélek és Isten ereje. ...legyenek becsületes, feddhetetlen, erényes és tiszta emberek.”⁸

Testvérek, a parancs Krisztus evangéliumának megosztására mindannyiunknak szól. Amikor az életünk összhangban áll Isten saját normáival, akkor a hatókörünkben lévők nem mondják majd sajnálkozva: „Elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg”⁹.

A lelkek tökéletes Pásztora, a misszionárius, aki megváltotta az emberiséget, isteni biztosítékát adta nekünk:

„És ha úgy leszen, hogy minden napotokon munkálkodtok, bünbánatot kiáltva e népnek, és csupán egy lelket hoztok énhozzám, mily nagy lesz a ti örömtökök övele Atyám királyságában!

És most, ha örömtökök nagy lesz egy lélek miatt, akit énhozzám hoztatok Atyám királyságába, mily nagy lesz az örömtökök, ha sok lelket hoztok énhozzám!”¹⁰

Róla teszem személyes tanúságot, aki e szavakat kijelentette. Ő Isten Fia, a mi Megváltónk és Szabadítónk.

Imádkozom, hogy legyen bátorságunk kinyújtani a barátság karját, legyen állhatatosságunk újra és újra próbálkozni, és meglegyen a szükséges alázat bennünk, hogy keressük az Atya irányítását, amint teljesítjük a parancsolatot az evangélium hirdetésére. Rajtunk nyugszik e felelősség, fivérek. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. In Bill Sands, *The Seventh Step* (1967), 9.
2. Lásd Tan és a szövetségek 84:33–39.
3. 2 Timótheus 1:7–8.
4. Cselekedetek 26:28.
5. 1 Korinthusbeliek 9:16.
6. Máté 28:18–20.
7. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 347.
8. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: John Taylor* (2001). 72–73.
9. Jeremiás 8:20.
10. Tan és a szövetségek 18:15–16.

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Hol van a sátor?

A sátor, mely látszólag az isteni segítség útjában áll, nem Istent fedi, hanem időnként minket. Isten soha nem rejtőzik, mi néha mégis azt tesszük.

A Liberty börtön gyötrelmei közepe Joseph Smith próféta így kiáltott fel: „Ó Isten! Hol vagy? És hol van a sátor, mely rejtkehelyedet fedi?”¹ Saját gyötrelmeink pillanataiban sokan érezzük úgy, hogy Isten messze van tőlünk. A sátor, mely látszólag az isteni segítség útjában áll, nem Istent fedi, hanem időnként minket. Isten soha nem rejtőzik, mi néha mégis azt tesszük, mert olyan motivációk sátra fed minket, amely elvon bennünket Istentől, aki ilyenkor távolinak és elérhetetlennek tűnik. A „legyen meg a te akaratod”² érzése helyére lépő saját vágyaink alakítják ki annak érzetét, hogy Istent sátor választja el tőlünk. Isten mindig lát minket és mindig szólhat hozzánk, de talán mi nem vagyunk hajlandók meghallgatni Őt, vagy alávetni magunkat az Ő akaratának és időzítésének.

Az Istentől való elszigeteltség érzése eltűnik akkor, ha gyermekibbé válunk Őelőtte. Ezt nem könnyű megtenni egy olyan világban, ahol más emberek véleménye oly nagy hatással lehet a motivációinkra, de segíteni fog nekünk a következő igazság felismerésében: Isten ott van a közelünkben, mindig érzékel minket,

és soha nem rejtőzik el hithű gyermekei elől.

Hároméves unokám jól szemléltette az ártatlanság és alázatosság erejét, amely Istenhez köt minket. Családjával elment a utahi Brigham City templom nyílt napjaira. Körülnézett e gyönyörű épület egyik termében, és azt kérdezte: „Anyu, hol van Jézus?” Édesanyja elmagyarázta, hogy Jézust nem fogja meglátni a templomban, de a szívében érezheti a hatását. Eliza alaposan átgondolta édesanyja válaszát, és úgy tűnt, hogy kielégítőnek találja, ezért levonta a következtetést: „Jézus elment, hogy segítsen valakinek.”

Eliza gondolatmenetét nem takarta sátor, és nem is homályosította el a valóságról való látását. Isten közel van hozzá, és ő is közel érzi magát Őhozzá. Tudja, hogy a templom az Úr háza, de azt is megérti, hogy a feltámadt és megdicsőült Jézus Krisztusnak teste van, és egyszerre csak egy helyen lehet.³ Ha épp nem a házában tartózkodik, akkor máshol kell lennie. A Szabadítóról alkotott ismeretei alapján pedig tudta, hogy valahol bizonyára épp valami jót tesz Atyja gyermekeiért. Nyilvánvaló volt, hogy nem azért remélte látni Jézust, hogy

ez a csoda megerősítse a létezését, hanem csak az Óíranta érzett szeretete miatt.

A Lélek ki tudta nyilatkoztatni gyermeki elméjének és szívének azt a vigaszt, amelyre mindannyiunknak szüksége van, és amire mindannyian vágyunk. Jézus Krisztus él, ismer minket, örködik felettünk és törődik velünk. A fájdalom, a magány vagy a zavarodottság perceiben nem kell látnunk Jézus Krisztust ahhoz, hogy tudjuk: tudatában van a körülményeinknek és az a küldetése, hogy megáldjon.

Saját tapasztalatból tudom, hogy Eliza élményét mi is megtapasztalhatjuk, bár már messze vagyunk a gyermekkortól. Szakmai karrierem első éveiben keményen dolgoztam azért, hogy nyugdíjig tartó professzori státuszt kapjak a Stanford Egyetemen. Úgy gondoltam, jó életet teremtettem magamnak és a családomnak. Közel laktunk a feleségem szüleivel, rendkívül kényelmes körülmények között. A világ normái szerint sikeres voltam. Ám az egyháztól lehetőséget kaptam rá, hogy elhagyjam Kaliforniát és a Ricks Főiskolára menjek, az idahói Rexburgbe. Az életutamra tervezett szakmai céljaim sátor is alkothattak volna, elválasztva engem szerető Atyámtól, aki jobban tudta nálam, hogy mit tartogathat még a jövőm. Abban az áldásban volt azonban részem, hogy tudtam: bármilyen sikert értem is el addig a karrieremben vagy a családi életemben, az Isten ajándéka. Így hát gyermekként imában letérdeltem, és megkérdeztem, mitévő legyek. Elmémben hallottam egy csendes hangot, mely azt mondta: „Az az én iskolám.” Nem volt Istentől elválasztó sátor. Hittel és alázattal alávettem akaratomat az Övének, és éreztem a gondoskodását és a közelségét.

A Ricks Főiskolán töltött éveim, melyek során Isten akaratának megismerésére és megtételére törekedtem, távol tartották tőlem a sátrat és azt, hogy ne vegyem észre Isten tevékeny szerepvállalását az életemben. Mivel az Ő munkáját igyekeztem végezni, közel éreztem magam Hozzá, és biztosan tudtam, hogy ismeri a helyzetemet és nagyon is törődik a boldogsággal. De akárcsak a Stanfordon, itt is kezdtek felbukkanni előttem a világi motivációk. Az egyik egy vonzó állásajánlat volt, éppen akkor, amikor ötödik évem végére értem a Ricks Főiskola rektoraként. Megfontoltam az ajánlatot, imádkoztam róla, még az Első Elnökséggel is megbeszéltem. Barátságosan és kicsit viccesen feleltek, de egyáltalán nem foglaltak egyértelműen állást. Spencer W. Kimball elnök meghallgatott, miközben elmeséltem, milyen ajánlatot kaptam egy nagyvállalattól, és azt mondta: „Nos, Hal, ez csodás lehetőségnek hangzik. És ha valamikor szükségünk van rád, tudni fogjuk, hol találunk.” Tudták volna, hol találjanak, de a szakmai sikerekre irányuló vágyam alkothatott volna olyan sátrat, amely megnehezítette volna számomra, hogy megtaláljam Istent, valamint hogy maghalljam és kövessem azt, amire kér.

Feleségem, aki érzekelte ezt, erősen úgy érezte, hogy nem szabad

elmennünk a Ricks Főiskoláról. Én pedig azt mondtam: „Ennyi nekem elég is.” Azonban bölcsen kitartott amellett, hogy nekem erről meg kell kapnom a saját kinyilatkoztatásomat. Így hát újra imádkoztam. Ez alkalommal kaptam útmutatást, egy hang szólt az elmémhez, mondván: „*Megengedem*, hogy még egy kicsit itt maradj a Ricks Főiskolán.” Személyes ambícióim homályba vonhatták volna a valóság képét, és megnehezíthették volna azt, hogy kinyilatkoztatást kapjak.

Harminc nappal azután, hogy megkaptam az állásajánlat elutasítására és a Ricks Főiskolán maradásra vezető sugalmazott döntés áldását, átszakadt a közeli Teton gát. Isten tudta, hogy a gát át fog szakadni, és hogy emberek százainak lesz szükségük segítségre. Engedte, hogy tanácsot kérjek és engedélyt kapjak Tőle, hogy a Ricks Főiskolán maradjak. Ő ismerte minden okát annak, amiért szolgáltam még értékes lehet az egyetemen és Rexburgben. Ott voltam tehát, hogy imában gyakran megkérjem Mennyei Atyámat, mondja meg, mit tegyek azokért, akiknek a javait vagy az életét károk érték. Másokkal együtt órákon át dolgoztam azon, hogy a házakat megtisztítsuk a sártól és a víztől. Azon vágyam, hogy megismerjem az Ő akaratát és meg is tegyem azt, lehetőséget adott arra, hogy növekedjek lélekben.

Ez az eset egy másik módját szemlélteti annak, ahogyan akadályt emelhetünk Isten akaratára megismerésének vagy irántunk érzett szeretete átérzésének útjába: nem ragaszkodhatunk *saját* időzítésünkhöz, amikor az Úrnak megvan az Ő időzítése. Azt hittem, elég időn át szolgáltam már Rexburgben, és sietve továbbléptem volna. Időnként, ha ragaszkodunk a saját időbeosztásunk szerinti cselekvéshez, az elhomályosíthatja ránk vonatkozó akaratát.

A Liberty börtönben Joseph Smith próféta azt kérte az Úrtól, hogy büntesse meg azokat, akik Missouriban üldözik az egyház tagjait. Biztos és gyors elégtételért imádkozott. Az Úr azonban azt felelte, hogy „nem sok év múlva”⁴ majd leszámol az egyház ezen ellenségeivel. A Tan és a szövetségek 24. és 25. versében ezt mondta:

„Íme, szemeim minden cselekedeteket látják és ismerik, és gyors ítéletet tartogatok számukra annak évadjában, mindannyiuk számára;

Mert minden ember számára van kijelölt idő, aszerint, hogy milyenek a cselekedetei.”⁵

Eltávolítjuk a sátrat, amikor így érzünk és imádkozunk: „legyen meg a te akaratod” és „a te időbeosztásod szerint”. Az Ő időbeosztásának elég hamar kell lennie számunkra, mert tudjuk, hogy csakis a legjobbat akarja.

Az egyik menyem éveken át úgy érezte, hogy Isten sátrat borított rá. Három gyermek fiatal édesanyja volt, és szeretett volna még több gyermeket. Két vetélés után könnyörgő imái egyre meggyötörtebbekké váltak. A meddő évek múlásával kísértést érzett a haragra. Amikor a legkisebb gyermek is iskolába ment, úgy tűnt, mintha otthona üressége gúnyolná azt, hogy ő az anyaságra összpontosít – és mintha ismerősei nem tervezett, sőt, nem kívánt terhességei is ezt

tették volna. Olyan elkötelezettnek és odaadónak érezte magát, akárcsak Mária, aki azt mondta: „Imhol az Úrnak szolgálója”⁶. De bár szívében elmondta ezeket a szavakat, válaszként semmit nem hallott.

A felvidításában reménykedve férje elhívta, hogy kísérelje el őt egy kaliforniai üzleti útra. Míg a férje gyűléseken vett részt, ő a csodaszép, üres partszakaszon sétálgatott. A szíve majdnem megszakadt, és hangosan imádkozni kezdett. Most először nem újabb gyermeket kért, hanem isteni küldetést. „Mennyei Atyám – imádkozott –, minden időmet Neked adom, mutasd meg, kérlek, mivel töltssem ki.” Kifejezésre juttatta, hogy készen áll oda vinni a családját, ahová csak menniük kell. Ez az ima a békeség váratlan érzését eredményezte. Biztosra áhító elméjét nem elégitette ki, de évek óta először megnyugtatta a szívét.

Az ima eltávolította a sátrat, és megnyitotta a mennyek ablakait. Két héten belül megtudta, hogy gyermeket vár. Ez a gyermek még csak egy éves volt, amikor a fiammal, a férjével misszionáriusi elhívást kaptak. Mivel megígérte, hogy bárhová elmegy és bármit megtesz, félretette a félelmeit, és az óceánon túlra vitte a gyermekeit. A missziós mezőn újabb gyermeke született – egy misszionáriusi csere napján.

A menny akaratának teljes mértékű elfogadása, ahogy azt ez a fiatal édesanya is tette, elkerülhetetlen azon lelki sátrak eltávolításához, amelyeket időnként a fejünk fölé emelünk. Azonban még ez sem garantál azonnali választ az imáinkra.

Úgy tűnik, Ábrahám szíve már jóval azelőtt helyén volt, hogy Sára megfogant volna Izsákkal és elnyerték volna a megígért földet. A mennynek először még más célokat kellett valóra válnia. E célok között nemcsak Ábrahám és Sára hitének megerősítése volt,

hanem olyan örök igazságok megtanítása is, amelyeket a számukra elkészített földre vezető hosszú és kerülővel járó úton megoszthattak másokkal. Időnként hosszúnak, akár egész életen át tartónak tűnik az Úr késlekedése, azonban mindig áldást eredményez. Nincs szükség magányos, bánatos vagy türelmetlen időszakokra.

Bár az Ő időzítése nem mindig egyezik a miénkkel, biztosak lehetünk abban, hogy az Úr betartja az ígéreteit. Azoknak köztöttek, akik most úgy érzik, hogy nehéz Őt elérni, bizonyosságot teszek, hogy el fog jönni a nap, amikor szemtől szembe látjuk majd Őt. Miként most nincs semmi, ami eltakarna minket Tőle, akkor nem lesz semmi, ami eltakarná Őt a szemünk elől. Mindannyian személyesen Őélé fogunk állni. Unokámhoz hasonlóan mi is szeretnénk már most látni Jézus Krisztust, azonban biztos találkozásunk Vele az ítélszéknél örömtelibb lesz, ha először azokat a dolgokat tesszük meg, amelyek épp oly ismertté teszik számunkra Őt, mint amilyenek mi vagyunk az Ő számára. Ha szolgáljuk Őt, hasonlóvá válunk Őhöz, és közelebb fogjuk magunkat érezni Hozzá azon nap közeledtével, amikor semmi nem takarja majd a látásunkat.

A közeledés Isten felé folyamatos is lehet. „Jertek, én Atyámnak áldottai,

örököljétek ez országot, a mely számotokra készített a világ megalapítása óta”⁷ – tanítja a Szabadító. Azután elmondja, hogyan:

„Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem;

Mezítelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.

Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna?

És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna?

Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?

És felelvén a király, azt mondja majd nekik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek egy-egy ez én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg.”⁸

Ha megtesszük az Atya gyermekeiért azt, amit elvár tőlünk, akkor az Úr ezt Neki tett kedvességgént értékeli, és szeretetét és jóváhagyását érzékelve közelebb fogjuk magunkat érezni Őhöz. Idővel olyanokká válunk, mint Ő, és örömteli várakozással tekintünk majd az ítélet napjára.

A sátor, amely látszólag elrejt beneteket Isten elől, lehet az emberek miatti félelem is, a mások szolgálatára irányuló vágy helyett. A Szabadítót csak az motiválta, hogy segítsen az embereknek. Hozzám hasonlóan bizonyára ti is sokan féltetek már olyan valakihez közelíteni, aki megbántott titeket vagy ártott nektek. Ám én időről időre láttam, amint az Úr meglágyítja a szíveket, a sajátomat is beleértve ebbe. Így hát kihívást intézek hozzátok, hogy félelmeiteket leküzdve, az Úr nevében menjetek oda valakihez, szeretetet és megbocsátást árasztva.

Megígérem nektek, hogy ha így tesztek, akkor érezni fogjátok a Szabadító iránta és irántatok érzett szeretetét, és ez nem fog messziről érkezőnek tűnni. Lehet, hogy ez a kihívás a családban vár rátok, vagy a közösségekben, vagy az ország másik felén.

Am ha az Úr nevében, mások megáldása céljából mentek, akkor Ő látni fogja és megjutalmazza erőfeszítéseket. Ha ezt elég gyakran és elég hosszú időn át megteszitek, akkor Jézus Krisztus engesztelése által változást észleltek majd a természetekben. Nemcsak közelebb érzitek majd magatokat Őhozá, de azt is érezni fogjátok, hogy egyre hasonlóbakká váltok Hozzá. És amikor meglátjátok Őt, amire mindannyiunk esetében sor kerül, olyan lesz ez számotokra, mint Moróninak, aki azt mondta: „És most, mindannyiutoknak búcsút intek! Nemsokára elmegyek, hogy Isten paradicsomában pihenjek, míg ismét újra nem egyesül lelkem és testem, és győzedelmesen elő nem hoznak a légen át, hogy a nagy Jehovának, az élők és halottak Örök Bírójának örömet adó ítélőszéke előtt találkozzam veletek. Ámen.”⁹

Bizonyoságot teszek arról, hogy ha hittel, alázattal, és Isten akarátának megtételére irányuló vágyakozással szolgálunk, akkor a nagy Jehova ítélőszéke örömet adó lesz. Látjuk majd szerető Atyánkat és az Ő Fiát, miként Ők látnak minket most – tökéletesen tisztán és tökéletes szeretettel. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 121:1.
2. Lásd Máté 6:10; Lukács 11:2; 3 Nefi 13:10; Ether 12:29; Tan és a szövetségek 109:44; Mózes 4:2.
3. Lásd Tan és a szövetségek 130:22.
4. Tan és a szövetségek 121:15.
5. Tan és a szövetségek 121:24–25.
6. Lukács 1:38.
7. Máté 25:34.
8. Máté 25:35–40.
9. Moróni 10:34.

Írta: **Boyd K. Packer elnök**
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

Az engesztelés

Bárhová mennek is tagjaink és misszionáriusaink, üzenetünk a Szabadítóba, Jézus Krisztusba vetett hitről és reménységről szól.

Mai beszédem azoknak szól, akik bűntudat, gyengeségek, kudarc, bánat vagy kétségbeesés miatt szenvednek és cipelnek terheket.

1971-ben cövekkonferenciákat látogattam Nyugat-Szamoán, mely során Upolu szigetén meg kellett szerveznem egy új cöveket. Az interjúk után egy kis gépre szállva Savaii szigetére indultunk, hogy ott cövekkonferenciát tartunk. A gép Faala egyik füves mezején landolt, és úgy volt, hogy másnap délután visszatér, hogy újra Upolu szigetére vigyen minket.

Azon a napon, amikor vissza kellett térnünk Savaiiról, esett az eső. Tudtuk, hogy a gép nem szállhat le nedves talajra, ezért a sziget nyugati végébe hajtottunk, ahol egy korallzátonyon volt valami kifutópálya-szerűség. Sötétedésig vártunk, a gép azonban nem jött. Végül rádión keresztül megtudtuk, hogy vihar miatt nem tudott felszállni. Visszaüzentünk, hogy hajóval is mehetünk. Úgy volt, hogy Mulifanuában valaki majd fogad minket.

Savaii kikötőjéből elindulva a 12 méteres hajó kapitánya megkérdezte a misszióelnököt, hogy van-e zseblámpája. Szerencsére volt, és oda is ajándékoztuk neki. Az Upolu szigettől elválasztó 21 kilométert igencsak

háborgó vizeken tettük meg. Egyikünk sem vette észre, hogy vad trópusi vihar tombol a szigeten, és mi egyenesen belehajózunk.

Megérkeztünk Mulifanua kikötőjéhez, melyben szűk átjáró vezetett el a szirt mellett. Az átjárót a part fölötti dombon, valamint egy alacsonyabban elhelyezett lámpa fénye jelezte. Ha a hajót úgy kormányozták, hogy a két fénysugár egymás fölé essen, akkor biztonságosan át tudott haladni az átjárót övező veszélyes sziklák között.

Aznap éjjel azonban csak egy lámpa világított. A kikötőnél várt minket két elder, de az átkelés sokkal tovább tartott, mint rendes körülmények között. Órákig figyelték, hogy látják-e jelét a hajónknak, de aztán elfáradtak és elaludtak, és nem gyújtották meg a második, az alacsonyabban lévő fényforrást. Ennek eredményeként nem volt egyértelmű, hol van a szirtnek közti átjáró.

A kapitány, amennyire csak tudta, a felső parti fény felé kormányozta a hajót, miközben a legénység egyik tagja a kölcsönvett zseblámpát a hajó orránál feltartva sziklákat keresett. Hallottuk, amint a felcsapódó hullámok megtörnek a szirten. Ha elég közel mentünk hozzájuk ahhoz, hogy a zseblámpa fényénél is lássuk őket, a

kapitány eszeveszetten hátramenetet kiáltott, és visszatolatott, hogy aztán újra megpróbáljon rátalálni az átjáróra.

Jó néhány próbálkozás után tudta, hogy ez így nem fog menni. Nem volt más hátra, mint hogy megpróbáljuk elérni a 64 kilométerre lévő Apia kikötőjét. A természeti elemek vad erejével szemben tehetetlenek voltunk. Nem emlékszem, hogy azelőtt láttam volna már ily sűrű sötétséget.

Az első órában semmit nem haladtunk, bár a motor teljes gőzzel pörgött. A hajó felküzdötte magát egy-egy hatalmas hullámhegyre, majd pedig kifulladásra megállt a peremén, ahol a hajócsavarok ki is emelkedtek a vízből. A hajócsavarok rezgése majdnem darabokra rázta a hajót, mielőtt az a másik oldalon lesiklott volna.

Mi karjainkat kitérve feküdtünk a raktér ponyváján, egyik oldalon a kezünkkel kapaszkodva, a másikon a lábunkkal támaszkodva, hogy le ne sodorjanak a fedélzetről a hullámok. Mark Littleford testvér elvesztette a fogást, és nekicsapódott az alacsony vaskorlátnak. A fejét felhasította, de a korlátnak köszönhetően legalább nem sodródott el.

Végül sikerült továbbhaladnunk, és a hajnal közeledtével befutottunk Apia kikötőjébe. A hajók biztonsági okokból egymáshoz voltak kötve.

Mélyen benyúltak a mólónál és elállták az utat. Így hát átmásztunk rajtuk, és közben megpróbáltuk nem megzavarni a fedélzeten alvókat. Eljutottunk Pesegába, megszártottuk a ruháinkat, és elindultunk Vailuutaiba, hogy megszervezzük az új cöveket.

Nem tudom, kik vártak ránk Mulifanua partjainál. Nem engedtem, hogy elmondják nekem. De ami igaz, az igaz: a kikötő alacsonyabban fekvő fényének hiánya miatt mindannyian odaveszthetünk volna.

Van a himnuszos könyvünkben egy nagyon régi, alig énekelt himnusz, amely nagyon különleges jelentéssel bír számomra.

*Jelzőtűz Atyánk kegyelme
Életünk vad tengerén,
De minket bízott meg azzal,
Gyűjtsunk fényt a part mentén.
Égjen lámpád a sötétben,
Küldj reményt a tengerre.
Egy szegény, megfáradt hajóst
Fényed talán megmenthet.*

*Tajtéko, bős hullámok közt,
A sötét fogságában,
Oly sokan keresnek buzgón
Egy kis fényt a távolban.*

*Lámpásod gyűjtsd meg, testvérem,
Bajban van sok tengerész;*

*Fény nélkül egy sem ér révbe,
A viharban mind elvész.¹*

Azokhoz szólok ma, akik talán elvesztek és azt a bizonyos alacsonyabban elhelyezett fényt keresik, amely segít nekik megtalálni a visszavezető utat.

Kezdetől fogva tudtuk, hogy a halandóságban nem leszünk tökéletesek. Nem is várták, hogy életünk során egyetlen törvényt sem fogunk megszegni.

„Mert a természetes ember ellensége Istennek; az volt Ádám bukása óta, és az is lesz örökkön-örökké, ha csak nem enged a Szent Lélek hívásainak, és nem vetkőzi le a természetes embert és válik szentté az Úr, Krisztus engesztelése által”².

A Nagyértékű gyöngyből tudjuk, hogy „semmi tisztátalan dolog nem lakhat [Isten királyságában]”³, így hát mód adatott arra, hogy akik bűnt követnek el, bűnbánatot tarthassanak és újra érdemessé válhassanak Atyánk jelenlétére a mennyben.

Ki lett választva egy Közbenjáró, egy Megváltó, aki tökéletes életet fog élni, nem követ el bűnt, és „áldozatként felajánlja magát a bűnért, hogy beteljesítse a törvényt, mindazokért, akiknek megtört a szívük és töredelmes a lelkük; és senki

másért nem teljesíthető be a törvény”⁴.

Az engesztelés fontosságáról ezt tanuljuk Alma könyvében: „Mert szükséges, hogy legyen engesztelés; ...különb az egész emberiségnek elkerülhetetlenül el kell vesznie”⁵.

Ha nem követtetek el hibákat, akkor nincs szükségetek az engesztelésre. Ha azonban követtetek el hibákat – és ezzel mind így vagyunk –, akár aprókat, akár komolyakat, akkor viszont nagyon is utána kell járnotok, hogyan törölhető el ezek, hogy ne maradjatok sötétségben.

„[Jézus Krisztus] a világ világossága és élete”⁶. Ha tanításaira szegezzük a tekintetünket, akkor megtaláljuk a lelki biztonság kikötőjébe vezető utat.

A harmadik hittételben az áll: „Hisszük, hogy Krisztus Engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmessé válnak az Evangélium törvényeinek és szertartásainak.”⁷

Joseph F. Smith elnök ezt tanította: „Az emberek nem bocsáthatják meg saját bűneiket; nem tisztíthatják meg magukat bűneik következményeitől. Az emberek felhagyhatnak a bűnökkel és tehetnek jót a jövőben, és [ha] ezen cselekedeteiket az Úr el is fogadja, [akkor] figyelemre méltatja majd. De ki fogja kijavítani a rosszat, amelyet maguk és mások ellen tettek, amelyet úgy tűnik, saját maguktól lehetetlen helyrehozni? Jézus Krisztus engesztelése által a bűnbánók vétkei eltöröltenek; és bár azok karmazsinvörösek voltak, olyan fehérré lesznek, mint a gyapjú [lásd Ésaías 1:18]. Ez az ígélet adatott meg nektek.”⁸

Nem tudjuk pontosan, hogyan vitte véghez az Úr az engesztelést. Azt azonban tudjuk, hogy a keresztre feszítés kegyetlen kínzása csupán részét képezte annak a retentő fájdalomnak, amely a Gecsemánéban kezdődött – a szenvedés szent helyszínén – és a Golgotán ért véget.

Lukács feljegyzése szerint: „És ő eltávozik tőlök mintegy kőhajításnyira; és térdre esvén, imádkozék,

Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazonáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!

És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt.

És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.”⁹

Tudtommal csak egyetlen olyan beszámoló van, melyben a Szabadító saját szavaival írja le, mit állt ki a Gecsemáné kertjében. A kinyilatkoztatás így hangzik:

„Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek;

De ha nem hajlandók bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem;

Amely szenvedés nyomán még én, Isten, mindenek közt a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem”¹⁰.

Életetek során lehetnek olyan alkalmak, amikor azon veszitek észre magatokat, hogy olyan helyekre mentek, ahová soha nem kellett volna,

és olyan dolgokat tettetek, melyeket soha nem kellett volna. Ha elfordultok a bűntől, akkor egy nap megismerhetitek a teljes bűnbánat útjának követéséből eredő békességet.

Nem számít, mik voltak a vétkeink, nem számít, hogy másoknak talán mekkora fájdalmat okoztak a tetteink, a bűntudat teljes mértékben eltörölthetők. Számomra talán az a legszebb mondat a szentírásokban, amikor az Úr azt mondja: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.”¹¹

Ez a célja Jézus Krisztus evangéliumának és engesztelésének: bárkit, aki jön és hajlandó részt venni ebben, olyan tapasztalatokban részesít, melyek révén élete végén úgy haladhat át a fátyolon, hogy megbánta a bűneit és Krisztus vére által tisztává tétetett.¹²

Ebben van részük az utolsó napi szenteknek szerte a világon. Ezt a Világosságot ajánljuk fel azoknak, akik sötétségben vannak és eltévedtek. Bárhová mennek is tagjaink és misszionáriusaink, üzenetünk a Szabadítóba, Jézus Krisztusba vetett hitről és reménységről szól.

Joseph Fielding Smith elnök írta a „Vajon hosszúnak tűnik az út?” című himnusz szövegét. Nagyon kedves

barátom volt. A dal azokat biztatja, akik a Szabadító tanításait igyekeznek követni, és tesz nekik egy ígéretet is:

*Hosszúnak tűnik az út,
Rögösnek és meredeknek?
Vadrózsa és tüskebokrok szegélyezik?
Éles kövek hasítják lábatok,
Míg felküzditek magatokat a
hegytetőkre
A tűző nap melegében?*

*Szomorúan alél el szívetek,
És fárad el a lelketek,
Míg gondjaitok terhével vesződtök?
Vajon nehéznek tűnik a súly,
Melyet emelni kényszerültök?
Nincs, aki vinné terhetek?*

*Ne csüggedjen a szívetek,
Ráléptetek az útra,
És valaki ott elől nektek integet,
Nézzetek fel rá, ragyogjon fel arcotok,
És ragadjátok meg a kezét!
Új magasságokba vezet titeket,*

*Szent és tiszta földre,
Ahol minden gond véget ér,
És életetek minden bűntől mentes lesz.
Ott nem hullnak könnyek,
Mert nem marad addigra bánat.
Fogjátok meg a kezét, és lépjete
be vele!¹³*

Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jelzőtűz Atyánk kegyelme. *Himnuszok*, 206. sz.
2. Móziás 3:19.
3. Mózes 6:57.
4. 2 Nefi 2:7.
5. Alma 34:9.
6. Móziás 16:9.
7. Hittételek 1:3.
8. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith (1999)*. 99.
9. Lukács 22:41–44.
10. Tan és a szövetségek 19:16–18.
11. Tan és a szövetségek 58:42.
12. Lásd Jelenések 1:5.
13. "Does the Journey Seem Long?" *Hymns*, no. 127.

Írta: Linda K. Burton
a Segítőegylet általános elnöke

Először figyelj, aztán szolgálj!

Némi gyakorlással mindannyian hasonlóbbá válhatunk a Szabadítóhoz, amint szolgáljuk Isten gyermekeit.

Egyik legnagyobb bizonyítéka annak, hogy Thomas S. Monson elnök az Úr választott szolgálója az, hogy megtanulta követni a Szabadító példáját – egyenként szolgálni az embert. Mi, akik beléptünk a keresztelvízbe, szövetségben fogadtuk, hogy ugyanezt tesszük. Szövetségben fogadtuk meg, hogy „mindenkor emlékez[ünk a Szabadítóra], és parancsolatait betart[juk]”¹, Ő pedig azt mondta, hogy „ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképpen én szerettelek titeket”².

Érdemes megfigyelni, hogy Monson elnök következő szavai ugyanezt a felhívást tartalmazzák: „[K]örülvesznek bennünket olyanok, akiknek szükségük van a figyelmünkre, biztatásunkra, támogatásunkra, vigaszunkra és kedvességünkre... Mi testesítjük meg az Úr karját itt a földön, és ezért az a feladatunk, hogy szolgáljuk és felemljük az Ő gyermekeit. Ő tőlünk függ.”³

Hallottátok a felhívást, hogy szeressük egymást? Vannak néhányan, akik számára az egyén szolgálata, a Szabadító példájának követése nem megy könnyen. Némi gyakorlással azonban mindannyian hasonlóbbá válhatunk a Szabadítóhoz, amint szolgáljuk Isten

gyermekeit. Szeretnék a figyelmetekbe ajánlani négy szót, melyek segítenek jobban szeretni a másikat: „Először figyelj, aztán szolgálj!”

Majd' 40 évvel ezelőtt a férjemmel a péntek esti randevúnkon a templomba mentünk. Friss házások voltunk, és elég ideges voltam, mert ez csupán a második ilyen alkalom volt ifjú feleségként. A mellettem ülő nőtestvér valószínűleg észrevette nyugtalanságomat. Odahajolt hozzám, és csendesen azt súgta: „Ne aggódj! Segíték.” Lecsendesedtek a félelmeim, és képes voltam a templomi szertartás hátralévő részét élvezni. E hölgy először figyelte, majd szolgált.

Mindannyiunknak szól a felhívás, hogy kövessük Jézus tanításait, és szolgáljunk másokat. Ez nem csupán az anyagi nőtestvérekre korlátozódik. Amint most megosztok veletek néhány hétköznapi példát olyan egyháztagokról, akik megtanultak először figyelni és aztán szolgálni, figyeljétek Jézus tanításainak példáját.

Egy hatéves elemis azt mondta: „Amikor segítőnek kértek fel az osztályban, választhattam egy barátot, hogy velem dolgozzon. [Azt a fiút választottam, aki csúfolt], mert őt soha

senki más nem választja. Szerettem volna, ha örül.”⁴

Mit figyelt meg ez a gyermek? Észrevette, hogy az osztály bajkeverőjét soha senki sem választja. Mit tett, hogy szolgáljon? Őt választotta, hogy a barátjaként segítsen neki az osztályban. Jézus azt tanította: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék”⁵.

Az egyik egyházközösségben az áronipapság-viselők először figyeltek, most pedig komoly szolgálatot nyújtanak. A fiatal férfiak minden héten korán érkeznek, és a gyülekezeti ház kapujában állnak esőben, hóban vagy tűző melegben, és várják az egyházközösségben élő nagyszámú idős testvér érkezését. Kiveszik a tolószéket vagy a járókeretet az autóból, biztos kezet nyújtanak kapaszkodóként, és türelmesen bekísérik ezüsthajú, idősödő testvéreiket az épületbe. Valóban teljesítik Isten iránti kötelességüket. Miközben figyelnek, majd pedig szolgálnak, élő példái a Szabadító tanításának: „[A] mennyiben megcselekedtétek egygyel ez én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg.”⁶ Amikor az új ifjúsági tananyagot bevezetik, ezek a fiatal férfiak egész biztosan nyitottak lesznek a krisztusi szolgálat újabb lehetőségeire.

A figyelem és a szolgálat olykor hatalmas erőfeszítést kíván. Egy sugalmazott fiatal nő, akit Alexandriának hívnak, észrevette, hogy unokatestvére, Madison, nem képes befejezni a Személyes fejlődés program feladatait súlyos autizmusa miatt. Alexandria összehívta a fiatal nőket az egyházközösségben, tanácskozott a vezetőivel, és elhatározta, hogy megteszik Maddy helyett, amire ő nem képes. Mindegyik fiatal nő önként elvégezte a Személyes fejlődés program egy-egy feladatát

Maddy helyett, hogy ő is megkaphassa a medált.⁷

Ezek a fiatal nők kiválóan felnőnek majd az anyaság és a segítőegyleti nőtestvériség feladataihoz, mert megtanultak először figyelni, majd szeretetteljesen szolgálni.

Monson elnök emlékeztetett minket, hogy a jószívűség, „Krisztus tiszta szeretete”⁸ – más szóval a figyelem és a szolgálat – mutatkozik meg, „amikor nem feledkeznek meg egy idős özvegyasszonyról, és elviszik az egyházközösségi és segítőegyleti tevékenységekre” vagy „amikor a segítőegyleti gyűlésen odafordulnak az egyik magányosan üldögélő nőtestvérhez, és azt mondják: »Gyere, ülj ide mellém!»”⁹ Itt kiválóan alkalmazható az arany szabály: „Tehát minden olyan dolgot, amiről azt szeretnétek, hogy az emberek megtegyék nektek, tegyétek meg éppen úgy nekik”¹⁰.

Egy figyelmes férj kétféle fontos szolgálatot is végzett. Azt mondta:

„Épp segítettem a feleségemnek az Elemi osztályában, amely tele volt igen eleven hétvésekkel. Amikor elkezdtek a közös foglalkozást, észrevettem,

hogy az egyik gyerek a székén kuporog. Látszott, hogy nem érzi jól magát. A Lélek azt súgta, hogy vigaszra van szüksége, így odaültem mellé, és csendben megkérdeztem, mi a gond. Nem válaszolt..., úgyhogy halkán énekelni kezdtem neki.

Egy új éneket tanultunk éppen, és amikor azt énekeltek, hogy »ha szívemmel is figyelek, hallom az Ő hangját«, elképesztő fény és melegség töltötte el a lelkem. [...] Személyes bizonyosságot kaptam arról, hogy a Szabadító mennyire szereti őt... és engem is. [...] Rájöttem, hogy valóban a Szabadító kezei vagyunk, amikor az egyént szolgáljuk.”¹¹

Ez a krisztusi testvér nem csupán azt vette észre, hogy a feleségének segítség kell az eleven hétvésekkel, hanem egyéni szolgálatot is nyújtott a szükséglet látó gyermeknek. A Szabadítót követte, aki azt tanította, hogy „mert azokat a cselekedeteket, melyeket engem tenni láttatok, nektek is azokat kell megtennetek”¹².

A közelmúltbeli árvíz számos lehetőséget nyújtott Jézus Krisztus tanítványai számára, hogy először

figyeljenek, aztán szolgáljanak. Férfiak, nők, fiatalok és gyermekek voltak tanúi, ahogyan üzletek és otthonok pusztulnak el, és mindent félretéve indultak segíteni a takarításban és a helyreállításban. Néhányan megtapasztalták, mekkora terhet jelent a mosás, és ebben látták a segítség szükségességét. Mások fájdalmas szívvel törölgették le a fényképeket, iratokat, leveleket és egyéb fontos dokumentumokat, majd gondosan kiakasztották azokat száradni, hogy mentsék, ami menthető. Figyelni, majd szolgálni, nem mindig kényelmes vagy alkalmas időben érkező kihívás.

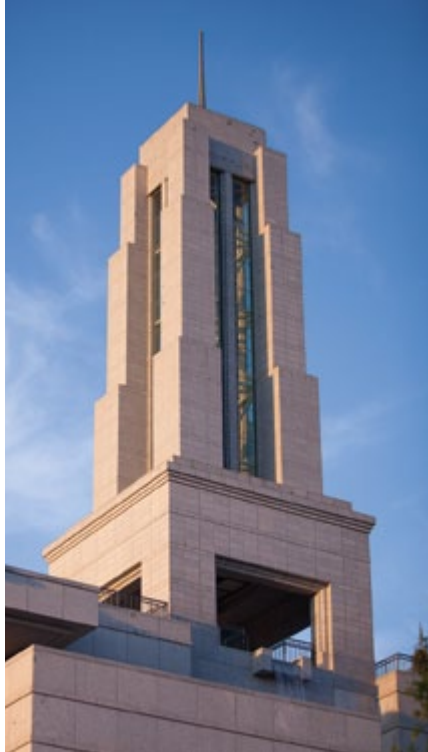
Nincs is jobb alkalom arra, hogy először figyeljünk, majd szolgáljunk, mint otthon. Jól szemlélteti ezt egy példa Richard G. Scott elder életéből:

„Az egyik éjjel a kisfiunk, Richard, aki szívproblémával küszködött, sírva ébredt fel. [...] Általában... a feleségem kelt fel, hogy gondoskodjon a síró gyermekről. Ezúttal viszont ezt mondtam: »Majd én megyek, és megnézem.«

A betegsége miatt, amikor elkezdett sírni, a kicsi szíve nagyon gyorsan kezdett verni. Ilyenkor általában hányt is, összepiszkolva az ágycát. Azon az éjszakán szorosan magamhoz öleltem, hogy megpróbáljam lecsillapítani hevesen verő szívét, és elállítani a sírását, miközben kicseréltem a ruháját és új ágyceműt húztam fel. Mindaddig a karomban tartottam, amíg el nem aludt. Akkor még nem tudtam, hogy néhány hónappal később meg fog halni. Soha nem fogom elfelejteni, ahogy az éjszaka közepén a karomban tartottam.«¹³

Jézus azt mondta: „...a ki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok”¹⁴.

Előfordul, hogy kísértést érzünk arra, hogy a saját szájizünk szerint szolgáljunk, ne pedig úgy, amire szükség lenne az adott pillanatban. Amikor Robert D. Hales elder az előrelátó

életmód alapelvéről tanított, azt a példát hozta, amikor a feleségének ajándékot vett. A felesége azt kérdezte: „Ezt most nekem vagy magadnak veszed?”¹⁵ Ha ezt a kérdést magunkra vonatkoztatjuk, és a szolgálatunk során megkérdezzük: „Ezt most a Szabadítóért teszem vagy magamért?”, akkor a szolgálatunk sokkal jobban fog hasonlítani a Szabadítóéra. A Szabadító azt kérdezte, és nekünk is fel kell tennünk ezt a kérdést: „Mit akartok, hogy cselekedjem veletek?”¹⁶

Néhány hete össze-vissza rohangáltam, mert túl sok elintéznivalóm gyűlt össze. Úgy terveztem, hogy aznap elmegyek a templomba, de egyszerűen úgy éreztem, túl sok a dolgom. Amint átvillant a gondolat a fejemben, hogy túl elfoglalt vagyok a templomi szolgálathoz, azonnal megértettem, mi a legfontosabb teendőm. Átmentem az irodámból a Salt Lake templomba, és közben azon járt az agyam, hogy hogyan hozom majd be az elvesztegetett időt. Hála az égnek, az Úr türelmes és kegyes, így gyönyörű leckét tanított nekem azon a napon.

Amint leültem a szertartásteremben, egy fiatal nőtestvér a következőket súgta oda nekem: „Nagyon ideges vagyok. Most vagyok másodszor a templomban. Tudnál, kérlek, segíteni nekem?” Honnan is tudhatta volna, hogy éppen ezeket a szavakat kellett

hallanom? Nem tudta, de Mennyei Atyánk tudta. Láta, mire van leginkább szükségem. Szolgálnom kellett. Ezt az alázatos fiatal nőtestvért arra indította, hogy épp azzal szolgáljon engem, hogy szolgálatra kér. Biztosíthatlak benneteket, hogy én nyertem ebből a legtöbbet.

Szeretném kifejezni mély hálámat azért a sok krisztusi emberért, akik szolgálták a családunkat az évek során. A férjemnek és a családomnak is nagyon hálás vagyok, akik önzetlenül és hatalmas szeretettel szolgálnak.

Törekedjünk mindannyian arra, hogy először figyeljünk, aztán szolgáljunk. Ha így teszünk, akkor betartjuk a szövetségeket, és szolgálhatunk – éppúgy, mint Monson elnöké – tanítványi mivoltunk bizonyítéka lesz. Tudom, hogy a Szabadító él. Engesztelése képessé tesz bennünket arra, hogy tanításai szerint éljünk. Tudom, hogy Monson elnök a mai prófétánk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 20:77.
2. János 15:12.
3. Thomas S. Monson: Mit tettem ma valaki másért? *Liahóna*, 2009. nov. 86.
4. Canyon H., „A Good Choice,” *Friend*, Jan. 2012, 31.
5. Máté 5:44.
6. Máté 25:40.
7. Lásd „For Madison,” lds.org/youth/video/for-madison.
8. Moróni 7:47.
9. Thomas S. Monson: A jószívűség soha el nem múlik. *Liahóna*, 2010. nov. 124.; lásd még *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 109.
10. 3 Nefi 14:12.
11. Al VanLeeuwen, „Serving the One,” *Liahóna*, Aug. 2012, 19; lásd még Sally DeFord: Ha szívemmel is figyelek. *A közös foglalkozás 2011-es vázlatja*. 28.
12. 3 Nefi 27:21.
13. Richard G. Scott: A házasság örökkévaló áldása. *Liahóna*, 2011. máj. 96.
14. Máté 20:26.
15. Robert D. Hales: Előrelátóan gondoskodni a fizikai és lelki szükségletekről. *Liahóna*, 2009. máj. 9.
16. Máté 20:32.

Írta: **Walter F. González** elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

A szívünkkel tanulni

A Krisztushoz térés egyik módja az, hogy törekszünk a szívünkkel megtanulni az alapvető igazságokat.

„**J**öjjetek hozzám, hogy érezhesetek és láthassatok...”¹ Ezt a parancsolatot adta a Szabadító az ősi Amerika lakosainak. Ők aztán érezték a kezükkel és látták a szemükkel, hogy Jézus a Krisztus. Ez a parancsolat épp olyan fontos számunkra napjainkban, mint számukra volt az ő idejükben. Amikor Krisztushoz térünk, érezhetjük és „biztosan tud[hatjuk]”² – nem a kezünkkel és a szemünkkel, hanem teljes szívünkkel és elménkkel –, hogy Jézus a Krisztus.

A Krisztushoz térés egyik módja az, hogy törekszünk a szívünkkel megtanulni az alapvető igazságokat. Amikor így teszünk, az Istentől eredő benyomások olyan tudást adnak, amelyet semmilyen más módon nem tudnánk elnyerni. Péter apostol biztos tudással tudta, hogy Jézus a Krisztus, az élő Istennek Fia. A Szabadító elmondta, hogy Péter tudásának forrása „nem test és vér”, hanem a Mennyei Atya.³

Abinádi próféta elmagyarázta, mi a szerepe ezeknek az Istentől eredő, szívünkben támadó érzéseknek. Azt tanította, hogy nem tudjuk teljes mértékben megérteni a szentírásokat, hacsak nem törekszünk a szívünkkel is érteni őket.⁴

Ezt az igazságot gyönyörűen megfogalmazza Antoine de Saint-Exupéry

könyve, *A kis herceg*. A mesében a kis herceg összebarátkozik a rókával. Amikor el kell búcsúzniuk egymástól, a róka megoszt egy titkot a kis herceggel. Ezt mondja: „Tessék, itt a titkom...: jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”⁵

A nyolcvannyolc esztendő Thomas Coelho testvér jó példa egy olyan emberre, aki a szívével látja az igazán lényeges dolgokat. Hithű tagja volt a főtanácsunknak az uruguayi Paysandúban. Mielőtt csatlakozott az egyházhoz, motorbalesetet szenvedett. Amikor ott feküdt a földön, és nem tudott felállni, két misszionáriusunk lábra segítette és hazatámogatta. Elmondta, hogy valami különlegeset érzett, amikor a misszionáriusok a segítségére siettek. Később ismét erőteljes érzéseket élt át a misszionáriusok tanításai során. Érzései olyan hatással voltak rá, hogy csupán pár nap leforgása alatt elejétől a végéig elolvasta a Mormon könyvét. Megkezdte, és attól a naptól fogva fáradhatatlanul szolgált. Emlékszem rá, ahogy még a hűvös, esős téli időben is fel-le motorozott a városunkban, hogy másokat elhozzon az istentiszteletre, hogy hozzá hasonlóan ők is érezhessenek, láthassanak és bizonyosan tudhassanak.

Napjainkban, amikor oly sok információ vesz minket körül, felmerülhet az emberben, hogy milliónyi weboldal átböngészése minden szükséges ismeretet a rendelkezésünkre bocsát. Az interneten található jó és rossz információk egyaránt, de maga az információ nem elegendő. Isten biztosított számunkra egy másik forrást, mellyel nagyobb tudásra tehetünk szert,⁶ méghozzá a mennyből küldött tudásra. Mennyei Atyánk akkor tudja átadni nekünk ezeket az ismereteket, amikor a celesztális hálót böngésszük a szívünkben és az elménkben. Joseph Smith próféta ezt mondta: „Megvan nekem a világ legrégebb könyve... a szívemben..., mégpedig a Szentlélek ajándéka...”⁷

Akkor lesz hozzáférésünk ehhez a celesztális forráshoz, amikor megtesszük az olyan dolgokat, mint a szentírások olvasása, az élő próféta szavainak megfogadása, illetve az imádkozás. Az is fontos, hogy időt szakítsunk az elcsendesedésre⁸ és a mennyei sugalmazások megérzésére és követésére. Amikor így teszünk, akkor olyan dolgokat fogunk „érezni és látni”, amelyeket a modern technológia segítségével nem lehet megismerni. Amint némi tapasztalatra teszünk szert az e celesztális hálón való navigálásban, akkor képesek leszünk meglátni az igazságot még a világi történelem vagy más témakörök olvasása során is. Az igazság őszinte keresői „a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően [megtudhatják] az igazat”⁹.

A celesztális hálóhoz való hozzáférést korlátozhatja a véték és az, ha megfélemlünk az Úrról. Nefi elmondta fivéreinek, hogy azért nem tudták átérteni az Úr szavait, mert „[g]yorsak... a gonosz cselekedetekben, de lassúak abban, hogy az Úrra... emlékezze[n]ek”¹⁰. A gonosz cselekedetek gátolják azon képességünket,

Spanyolország, Barcelona

hogy lássunk, érezzünk és szeressünk másokat. Ha gyorsak vagyunk abban, hogy az Úrra emlékezzünk azáltal, hogy „szív[ünk] minden erejével”¹¹ imádkozunk és felidézzük lelki élményeinket, az tágítja a Krisztus dolgainak meglátására és átérésére való képességünket. Azt kérдем tehát tőletek:

- Emlékeztek-e a békességre, amelyet akkor éreztetek, amikor sok gyötrelem után buzgó imában fohászoktatok az Atyához?
- Emlékeztek-e olyan pillanatra, amikor módosítottátok teendőitek listáját egy szívetekben érzett sugalmazás alapján?

A Mormon könyvebeli nagyszerű emberek szintén azzal nyitottak utat a még nagyobb tudás előtt, hogy emlékeztükbe idézték kulcsfontosságú lelki élményeiket. Alma azzal szilárdította és erősítette meg gyermekeit, hogy emlékeztette őket megtérésének élményére.¹² Hélamán emlékezésre tanította Nefit és Lehit – arra, hogy ne feledjék, hogy Krisztus sziklájára kell építeniük az alapjukat ahhoz, hogy az ördögnek ne legyen hatalma felettük.¹³ Nekünk is így kell tennünk. Az Istenre való emlékezés segít éreznünk és élnünk. Mindez pedig mélyebb értelmet kölcsönöz Benjámin király szavainak, aki ezt mondta: „És most, Ó ember, emlékezz, és el ne vessz!”¹⁴

Az egyik legszentebb emlék, melyet szívemben őrzök, az az érzés, amikor megtudtam, hogy a Mormon könyve Isten szava. Megtudtam, hogy lehetséges olyan örömet érezni, melyet lehetetlen

szavakkal kifejezni. Azon a napon térdem állva éreztem és biztosan tudtam olyan dolgokat, melyek semmilyen más módon nem jutottak volna tudomásomra. Ez az emlék örök hálára indít, és megerősít a nehézségek közepette.

Azok, akiknek tudásuk forrása nem test és vér, hanem Mennyei Atyánk, bizonyossággal tudják, hogy Jézus a Krisztus, és ez az Ó egyháza. Ez a tudás pedig erőt ad mindazon szükséges változások előidézéséhez, melyek által Krisztushoz tudunk térni. Ezért aztán minden lélekhez szól e hívó szavunk: kereszteljedjete meg, bánjátok meg bűneiteket, és térjete Krisztushoz még ma!¹⁵

Krisztushoz térve minden lélek láthatja, érezheti és tudhatja, hogy Krisztus szenvedett és engesztelést hozott a bűneinkért, hogy nekünk örök életünk lehessen. Ha bünbánatot tartunk, nem kell szükségtelenül szenvednünk.¹⁶ Neki köszönhetően a megsebzett lelkek és az összetört szívek begyógyulhatnak. Nincs olyan teher, amelyet az Úr ne tudna könnyebbé tenni vagy elvenni. Ő ismeri gyengeségeinket és betegségeinket. Ígérem nektek, és bizonyosságot teszek arról, hogy amikor úgy tűnik, minden ajtó zárva van, amikor úgy tűnik, minden más kudarcot vall, az Úr akkor sem hagy cserben benneteket. Krisztus a segítségetekre fog sietni, és Ő jelenti a kiutat, küzdjete akár függőséggel, akár depresszióval vagy bármi mással. Ő tudja, „hogyan segítse meg népét”¹⁷. A bármi okból küszködő házasságok és családok – küzdjenek akár anyagi nehézségekkel,

a média rossz hatásával vagy családi problémákkal – nyugalmat árasztó hatást fognak érezni a mennyből. Vigaszt nyújt azt „érezni és látni”, hogy az Úr feltámadt a halálból, „gyógyulással a szárnyaiban”¹⁸, és hogy Ómiatta újra láthatjuk és átöllehetjük majd azokat a szereteteinket, akik már elhunytak. Bizonyos, hogy a Hozzá való megtérésünk jutalma a gyógyulásunk.¹⁹

Én biztosan tudom, hogy mindez igaz. Ezért aztán csatlakozom az ősi Amerika lakosaihoz, akik így kiáltottak fel: „Hozsánna! Legyen áldott a Magasságos Isten neve!”²⁰ Ő az, aki szabadulást ad nekünk. Tanúságot teszek arról, hogy Jézus a Krisztus, a szent Messiás. Ő a Seregek Ura, a mi Szabadítónk és Megváltónk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 3 Nefi 18:25.
2. 3 Nefi 11:15.
3. Lásd Máté 16:16–17.
4. Lásd Móziás 12:27.
5. Antoine de Saint-Exupéry: *A kis herceg*. Fordította: Rónay György (2000), 75.
6. Lásd Ether 4:13.
7. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 137.
8. Lásd Tan és a szövetségek 101:16.
9. Lásd Moróni 10:3–5.
10. 1 Nefi 17:45.
11. Moróni 7:48.
12. Lásd Alma 36:5–24; 38:6–9.
13. Lásd Hélamán 5:12.
14. Móziás 4:30.
15. Lásd 3 Nefi 9:13.
16. Lásd Tan és a szövetségek 19:16.
17. Alma 7:12.
18. 2 Nefi 25:13; lásd még 3 Nefi 25:2.
19. Lásd 2 Nefi 16:10; 3 Nefi 9:13.
20. Lásd 3 Nefi 11:15–17.

Írta: Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az első nagy parancsolat

Ott áll előttünk az odaadó tanítványi mivolttal töltött élet, hogy kimutassuk az Úr iránti szeretetünket.

Az emberiség történelmében szinte nincs is még egy csoport, mely iránt nagyobb együttérzéssel vagyok, mint a fennmaradó tizenegy apostol iránt közvetlenül a világ Szabadítója halálát követően. Úgy vélem, néha megfeledkezünk róla, milyen tapasztalatlanok voltak még mindig, és hogy mindaddig szükségszerűen teljes mértékben Jézusra támaszkodtak, aki ezt a kérdést intézte hozzájuk: „Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismert[etek] meg engem...?”¹

Számukra az együtt töltött idő természetesen közel sem volt elég hosszú. Három esztendő nem nagy idő a Tizenkét Apostol Kvórumának teljes elhívásához egy maroknyi új megtértekből és ahhoz, hogy az Úr kigyomlálja belőlük a régi szokások téveszméit, megtanítsa nekik Jézus Krisztus evangéliumának csodáit, majd pedig magukra hagyja őket a munka folytatásával, mígnem őket magukat is elveszejtik. Meglehetősen döbbenetes kilátások egy csoportnyi újonnan elrendelt elder számára!

Különösen az a része, hogy magukra lesznek hagyatva. Jézus újra és újra megpróbálta elmondani nekik, hogy *nem* marad mindig velük fizikailag, ők

azonban vagy nem tudtak, vagy nem akartak felfogni egy efféle fájdalmas gondolatot. Márk ezt írja:

„Mert tanítja vala tanítványait, és ezt mondja vala nékik: Az embernek Fia az emberek kezébe adatik, és megölik őt; de ha megölték, harmadnapra föltámad.

De ők nem értik vala e mondást, és féltek őt megkérdezni.”²

Majd miután ily kevés idejük volt tanulni, felkészülni pedig még kevesebb, bekövetkezett az elképzelhetetlen, valóra vált a hihetetlen. Urukát és Mesterüket, Tanácsosukat és Királyukat keresztre feszítették. Halandó szolgálata véget ért, és úgy tűnt, a küszködő kicsinyke egyház, amelyet megalapított, arra ítéltetett, hogy gúny tárgyává váljon és elenyésszen. Apostolai tanúi voltak az Úrnak feltámadt állapotában, ám ez csak még jobban összezavarta őket. Miközben bizonyára ekként tűnődtek: „Most mihez kezdjünk?”, Péterhez, a rangidős apostolhoz fordultak válaszáért.

Elnézéseketek kérem, miközben a szentírásoktól némileg elrugaskodva mesélem el, szerintem hogy is zajlott ez a jelenet. Péter lényegében így szólt a társaihoz: „Fivéreim, csodás volt ez a

három év. Egyikünk se gondolta volna pár rövidke hónappal ezelőtt, milyen csodáknak leszünk tanúi, és milyen isteni társaságot élvezhetünk! Megadatott nekünk, hogy együtt beszélgettünk, imádkoztunk és munkálkodtunk magával Isten Fiával! Együtt jártunk-keltünk Vele, együtt könnyeztünk, és annak a borzalmas végnek az előestjén senki se zokogott keservesebben, mint én. De ennek már vége. Bevégezte munkáját és feltámadt a sírból. Kimunkálta a saját szabadulását és a miénket is. Azt kérditek, most mihez kezdjünk? Nem tudom, mi mást mondhatnék, mint hogy térjete vissza korábbi élethez és örvendeztetek. Én halászni szándékozom.” A többi tíz apostol közül legalább hatan egyetértésüket fejezték ki: „Mi is veled tartunk!” János, aki egy volt közülük, így írt: „Elmenek és azonnal a hajóba szállának”³.

De lám, a halászat nem volt vajmi sikeres. A tavon töltött első éjjelen nem fogtak semmit – egyetlen árva halat sem. A hajnal első pirkadásával csalódottan fordultak a part irányába, ahol megláttak egy alakot, aki így kiáltott nekik: „Fiaim! Fogtatok-e valamit?” Ezek az apostolból ismét halásszá lett férfiak komoran adták meg azt a feleletet, amelyet egyetlen halász sem szeret adni. „Nem fogtunk semmit” – mormolták. Ráadásul a fájdalmat tovább tetézte, hogy fiaknak, gyermekeknek nevezték őket.⁴

„Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok”⁵ – kiáltotta nekik az idegen. Ezeket az egyszerű szavakat hallva derengeni kezdett előttük a felismerés. Csupán három éve történt, hogy ugyanezek a férfiak ugyanebben a tóban halásztak. Akkor is „az egész éjszaka fáradt[ak], még sem fogt[ak] semmit”⁶, ahogy a szentírás írja. De állt a parton egy galileai földijük, aki odakiáltott nekik, hogy engedjék le a hálójukat, mire aztán

„halaknak nagy sokaságát keríték be [és] szakadoz vala pedig az ő hálójuk”⁷, a fogás pedig két hajót is megtöltött, olyannyira, hogy már-már elsüllyedtek.

Most pedig ugyanez történt! Ezek a „fiak”, ahogyan helyénvalóan szólították, buzgón levetették hálójukat, és „kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt”⁸. János kimondta a nyilvánvalót: „Az Úr van ott!”⁹ A hitelen természetű Péter pedig a vízbe ugrott a hajóból.

A feltámadt Jézussal való örömteli viszontlátást követően Péternek olyan beszélgetése volt a Szabadítóval, amelyet én fordulópontnak tekintek az apostoli szolgálatban általában, Péter életében pedig bizonyosan személy szerint is az volt, az odaadó szolgálatnak és vezetésnek szentelt fenséges élet irányába lendítve e nagyszerű kőszikla-embert. Megviselt kicsiny hajóikra, szakadt hálóikra és a vagy 153 halból álló elképesztő kupacra tekintve Jézus ezt kérdezte rangidős apostolától: „Péter, jobban szeretsz-e engem, mint mindezt?” Péter pedig így felelt: „Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged!”¹⁰

A Szabadító reagál a válasza, de továbbra is tanítványa szemébe nézve újra csak megkérdi: „Péter, szeretsz engem?” Kétségtelenül némiképp összezavarodva a kérdés megismétlése miatt a nagyszerű halász másodszer is így felel: „Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged.”¹¹

A Szabadító ismét ad egy rövid választ, de kérlelhetetlen vizsgálódással megint csak felteszi a kérdést: „Péter, szeretsz engem?” Mostanra Péter bizonyára igazán kényelmetlenül érzi magát. Talán ott él szívében a csupán néhány nappal ezelőtti történés emléke, amikor egy másfajta kérdést tettek fel neki háromszor, ő pedig hasonló magabiztossággal

felelt – akkor nemlegesen. Vagy talán felmerült benne, hogy esetleg félreérti a Tanítómaster kérdését. Esetleg lehet, hogy szíve mélyébe tekintett, őszinte megerősítést kutatva a válasza, melyet oly könnyen, szinte automatikusan adott. De bármit érzett is, Péter harmadszor is így felelt: „Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged.”¹²

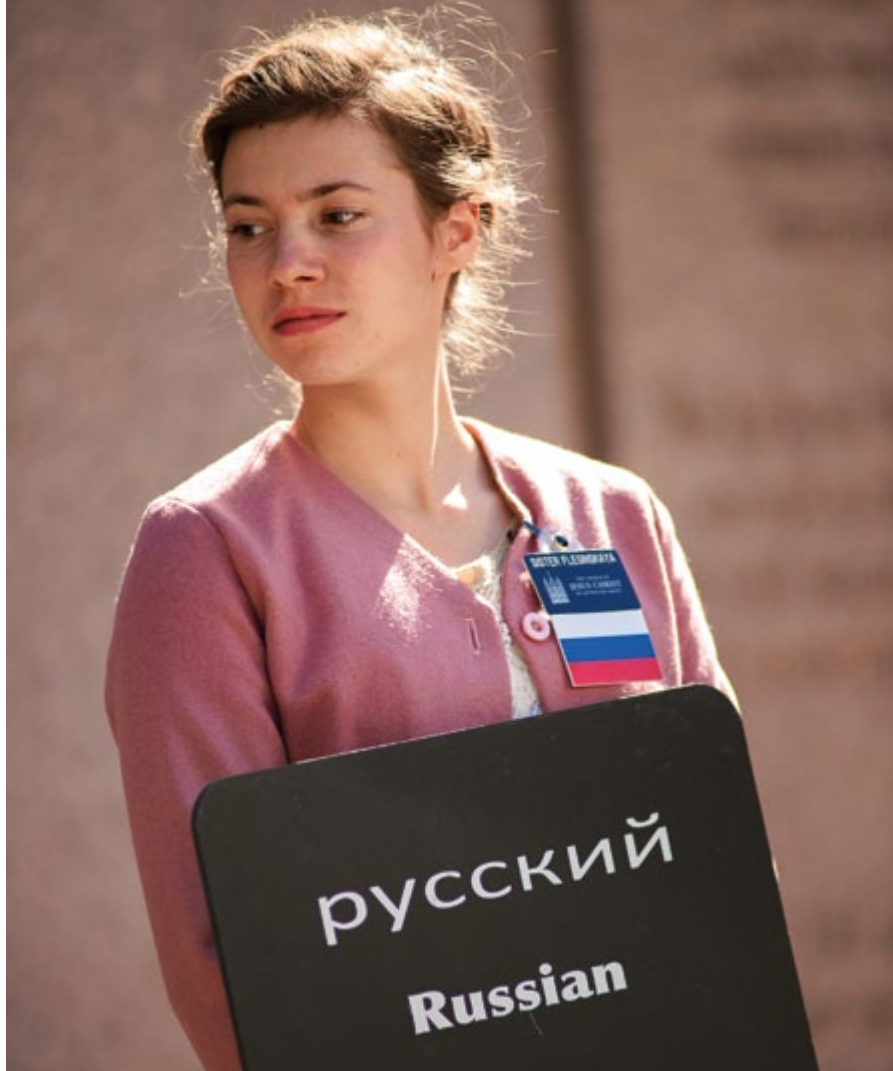
Amire Jézus talán valami ehhez hasonlót válaszolt (és itt ismét elismerem, hogy kicsit kiszínezem a szentírásbeli történetet): „Akkor hát miért vagy itt, Péter? Miért vagyunk itt megint ugyanezen a parton, ugyanezen hálók mellett, ugyanarról beszélgetve? Hát nem volt egyértelmű akkor, és nem egyértelmű most, hogy ha halat akarok, akkor tudok szerezni magamnak? Nekem tanítványokra van szükségem, Péter – méghozzá mindörökre. Szükségem van valakire, aki legelteti a juhaimat és megóvja a bárányaimat. Szükségem van valakire, aki hirdeti az evangéliumot és megvédi a hitemet. Szükségem van valakire, aki szeret engem, aki igazán szeret engem, és szereti azt, amivel Mennyei Atyánk megbízott engem. Üzenetünk nem erőtlen üzenet. Feladatunk nem mulandó feladat. Se

nem szerencsétlen, se nem reménytelen, és nem is arra rendeltetett, hogy porlepte történelemmé váljon. A Mindenható munkája ez, amely meg fogja változtatni a világot. Így hát másodszor és vélhetően utolsó alkalommal arra kérlek, Péter, hogy hagyd magad mögött mindezt, és menj utadra, tégy bizonyosságot, munkálkodj és szolgálj hűen addig a napig, amíg veled is pontosan ugyanazt teszik majd, amit velem tettek.”

Majd pedig az összes apostolhoz fordulva talán valami ilyesmit mondott: „Ti is oly oktalan voltatok tán, mint az írástudók és a farizeusok, mint Heródes és Pilátus? Hozzájuk hasonlóan ti is azt gondoltátok, hogy ez a munka megbukhat egyszerűen azzal, hogy engem elveszejtenek? Ti is azt gondoltátok-e tán, mint ők, hogy a kereszt és a szögek és a sírkamra mindennek a végét jelenti, aztán majd mindannyian jó szívvel vissza tudtok térni az addigi életetekhez? Fiaim, hát nem érintett meg titeket ennél mélyebben az életem és a szeretetem?”

Szeretett fivéreim és nővéreim, nem tudom biztosan, mi fog történni az ítélet napján, de nagyon meglepődnék, ha ama beszélgetés egy pontján Isten ne tenné fel nekünk pontosan ugyanazt a kérdést, melyet Krisztus feltett Péternek: „Szeretted engem?” Szerintem tudni szeretné majd, hogy a mi nagyon halandó és néha gyermeki felfogóképességünkkel megértettünk-e legalább *egyetlen* parancsolatot – az elsőt és a legnagyobbat minden parancsolat között: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből”¹³. És ha egy ilyen pillanatban képesek leszünk elhanyagolni a választ: „Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged”, akkor majd emlékeztet minket, hogy a szeretet mindent betetőző jellemvonása mindig is a hűség.

aki valaha is ott állt a keresztlő-medencében, derékszögben tartott karral, e szavakat mondva: „Jézus Krisztus megbízatásából...”¹⁶ Ennek a megbízatásnak örökre meg kellett változtatnia a megtért érdeklődőket, de titeket is bizonyosan örökre meg kellett változtatnia. Az egyház templomra, misszióra és házasságra készülő fiataljaihoz így szólunk: „Szeressétek Istent, és maradjatok tiszták e nemzedék véreitől és bűneitől! Nagyszabású munkát kell elvégeznetek, melyet még jobban hangsúlyoz Thomas S. Monson elnök tegnap délelőtt tett csodálatos bejelentése. Mennyei Atyátok számít szeretetetekre és hűségetekre, életek minden szakaszában.”

Mindazokhoz, akik hallják hango-
mat, Krisztus hangja visszhangzik az idő csarnokain át, mindannyiunkhoz e kérdést intézve, amíg még van időnk választ adni: „Szeretsz engem?” Mindannyiunk nevében teljes tisztelettel és lelkem mélyéből így felelek: „Igen, Uram, mi szeretünk téged!” És miután „az eke szarvára [vetettük kezünket]”¹⁷, nem fogunk hátratekinteni, míg a munka véget nem ér, és az Isten és a felebarát iránti igaz szeretet uralja a világot. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. János 14:9.
2. Márk 9:31–32.
3. János 21:3.
4. Lásd János 21:5.
5. János 21:6.
6. Lukács 5:5.
7. Lukács 5:6.
8. János 21:6.
9. János 21:7.
10. János 21:15.
11. János 21:16.
12. János 21:17.
13. Lukács 10:27; lásd még Máté 22:37–38.
14. János 14:15.
15. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* (1994), 656; ez újonnan megszervezett egyház nehéz helyzetét illetően további információért lásd a 62. fejezetet.
16. Tan és a szövetségek 20:73.
17. Lukács 9:62.

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”¹⁴ – mondotta Jézus. Vannak szomszédaink, akiket meg kell áldanunk, gyermekeink, akiket meg kell óvnunk, szegények, akiket fel kell emelnünk, és ott az igazság, amelyet meg kell védelmeznünk. Vannak tévedéseink, melyeket helyre kell hoznunk, igazságok, melyeket meg kell osztanunk, és van jó, amit el kell végeznünk. Egyszerűen ott áll előttünk az odaadó tanítványi mivolttal töltött élet, hogy kimutassuk az Úr iránti szeretetünket. Nem adhatjuk fel és nem léphetünk vissza. Az élő Isten élő Fiával való találkozás után semmi sem lesz ugyanaz, mint azelőtt. Jézus Krisztus keresztre feszítése, engesztelése és feltámadása a keresztény élet kezdetét jelzik, nem pedig a végét. Ez az igazság, ez a valóság tette lehetővé egy maroknyi galileai halászból ismét apostollá lett férfinak, hogy „egyetlen zsinagóga vagy kard nélkül”¹⁵ másodjára is hátrahagyják a hálójukat, és

tovább formálják annak a világnak a történelmét, amelyben most élünk.

Teljes szívemből, lelkem minden erejével biznyságomat teszem mindazoknak, akik hallják a hango-
mat, hogy ezek az apostoli kulcsok visszaállították a földre, és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában találhatók. Azokhoz, akik még nem csatlakoztak hozzánk Krisztus eme nagyszerű, végső ügyében, ezt mondjuk: „Kérjük, jöjjenek.” Azokhoz, akik egykoron velünk tartottak, de visszavonultak, mert bár szívesen belekóstoltak a visszaállítás svédasztalán kínált néhány kulturális előételbe, a lakoma további részéről eltávoztak, hozzájuk így szólok: „Attól tartok, sok hosszú éjszaka és üres háló vár rátok.” Arra kérünk benneteket, hogy gyertek vissza, maradjatok hűek, szeressétek Istent, és nyújtsatok segítő kezét. Ebbe a változhatatlan hithűségre szólító kérdésbe beleértem az összes visszatért misszionáriust,

Írta: Thomas S. Monson elnök

Vegyétek észre az áldásokat!

Mennyei Atyánk ismeri a szükségleteinket, és segíteni fog nekünk, ha a támogatását kérjük.

Szeretett fivéreim és nővéreim! Ezen a konferencián van 49 éve annak, hogy 1963. október 4-én támogattak a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként. Negyvenkilenc év hosszú idő. Sok tekintetben azonban szinte tegnap történt, amikor a Tabernákulum pulpitususa mögött állva elmondtam a legelső általános konferenciai beszédemet.

Sok minden megváltozott 1963. október 4-e óta. Páratlan időköt élünk a világ történelmében. Oly sok áldásban van részünk. Mégis néha nehéz úgy tekintenünk a minket körülvevő problémákra és engedékenységre, hogy közben ne keseredjünk el. Rájöttem, hogy ha a negatív körülményeken való rágódás helyett megállunk egy pillanatra és átgondoljuk az életünkben lévő áldásokat, beleértve a látszólag apró, néha észrevétlenül maradt áldásokat is, akkor hatalmas boldogságra lelünk.

Miközben újra végigpörgettem magamban az elmúlt 49 évet, felfedeztem néhány érdekességet. Az egyik az, hogy a számtalan élményt, melyben részem volt, nem feltétlenül találják mások különlegesnek. Sőt, amikor sor került rájuk, leginkább érdektelen

és hétköznapi eseményeknek tűntek. Mégis, visszatekintve, ezek életeket gazdagítottak és áldottak meg – többek között a sajátomat is. Javaslom, hogy ti is ugyanezt tegyétek: készítsétek számvetést az életekről, és keressétek kifejezetten az áldásokat benne, nagyokat és kicsiket egyaránt.

Saját éveim megvizsgálása folyamatosan megerősítette bennem azt a tudást, hogy az imáinkat hallják és megválaszolják. Ismerősen cseng a 2 Nefiben található igazság a Mormon könyvében: „...az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen.”¹ Tanúságomat teszem, hogy eme öröm nagy része abból fakad, hogy felismerjük: imán keresztül kommunikálhatunk Mennyei Atyánkkal, aki hallja és megválaszolja azokat az imákat – talán nem úgy és akkor, ahogyan és amikor várjuk, de *fogunk* választ kapni rájuk, méghozzá egy Mennyei Atyától, aki tökéletesen ismer és szeret bennünket, és aki vágyik a boldogságunkra. Vajon nem ígérte-e meg nekünk: „Legyél alázatos; és az Úr, a te Istened kezdednél fogva vezet majd téged, és választ ad néked az imáidra.”²

A következő néhány percben, ami megadatott nekem, szeretnék

megosztani párat azon élmények közül, melyek során az imák figyelő fülekre és válaszra találtak, és amelyek – visszatekintve látom – áldásokat hoztak az életembe és mások életébe is. A naplóm, melyet ezen évek során naponta vezettem, olyan konkrétumokkal szolgál, melyeket nagy valószínűséggel nem tudnék másképp felidézni.

1965 elején megbíztak, hogy a Dél-csendes-óceáni Területen cövek-konferenciákon és egyéb gyűléseken vegyek részt. Először látogattam el a világnak arra a részére, és soha nem fogom elfelejteni az ott töltött időt. A lelki természetű élmények nagy része megbízásom végzése során adódott, amikor vezetőkkel, egyháztagokkal és misszionáriusokkal találkoztam.

A február 20–21-i hétvégén az ausztráliai Brisbane-ben voltunk, hogy megtartsuk a Brisbane Cövek szokásos konferenciai üléseit. A szombati gyűlések alatt bemutattak egy szomszédos terület kerületi elnökének. Amikor kezét fogtunk, erős sugalmazást éreztem arra, hogy beszélnem kell velem és tanácsot kell adnom neki, így hát megkértem, hogy kíséren el másnap a vasárnap délelőtti ülésre is, hogy ezt meg tudjuk ejteni.

A vasárnapi ülés után lehetőségünk adódott rá, hogy beszélgessünk. Szóba került a kerületi elnökként végzett számos feladata. A beszélgetés során úgy éreztem, konkrét javaslatokat kell adnom neki a misszionáriusi munkára és arra vonatkozóan, hogy ő és az egyháztagok hogyan segíthetnek a teljes idejű misszionáriusoknak a területükön végzett munkában. Később megtudtam, hogy ez a férfi korábban útmutatásért imádkozott ez ügyben. Számára a beszélgetésünk különleges tanúbizonyosság volt arról, hogy imáit hallották és megválaszolták. Ez a gyűlés látszólag jelentéktelen volt,

de meggyőződésem, hogy a Lélek irányította, és változást hozott annak a kerületi elnöknek az életébe és szolgálatába, az egyháztagjai életébe, valamint az ott szolgáló misszionáriusok munkájának sikerességébe.

Fivéreim és nővéreim, az Úr céljai gyakran akkor valósulnak meg, amikor követjük a Lélek útmutatásait. Hiszem, hogy minél gyakrabban cselekszünk a kapott sugalmazások és benyomások szerint, az Úr annál több küldetést bíz ránk.

Ahogy már a korábbi üzeneteimben is említettem, megtanultam, hogy soha ne halogassam a cselekvést, ha sugalmazás érkezik. Sok évvel ezelőtt

éppen a Salt Lake City-i régi Deseret Sportcsarnokban úsztam néhány hosszt, amikor az az érzésem támadt, hogy látogassam meg egy jó barátomat az Egyetemi Kórházban, aki nemrég deréktől lefelé lebénult egy rosszindulatú daganat és az azt követő műtét miatt. Azonnal kimásztam a medencéből, felöltöztem, és már úton is voltam, hogy meglátogassam ezt a jó embert.

Amikor a kórteremhez értem, üresen találtam. Kérdésemre elmondták, hogy barátomat valószínűleg a kórház fizioterápiás részlegének medencéjénél fogom megtalálni. Így is volt. Kerekesszékével elgurította

magát az uszodáig, ahol teljesen egyedül volt. A medence távoli szélén ült, ott, ahol a legmélyebb a víz. Oda kiáltottam neki, mire ő elindult felém a kerekesszékével, hogy üdvözljön. Kellemes beszélgetésünk után visszakísértem a kórtermébe, ahol adtam neki egy áldást.

Később megtudtam a barátomtól, hogy aznap szörnyen elkeseredett volt, és az öngyilkosságot fontolgatta. Megnyugvásért imádkozott, de kezdte úgy érezni, imái nem találnak válaszra. Azzal a szándékkal ment a medencéhez, hogy véget vet szenvedésének – belegördíti kerekesszékét a mély vízbe. A döntő pillanatban értem oda, annak köszönhetően, hogy reagáltam arra a sugalmazásra, melyről tudom, hogy fentről érkezett.

A barátom még sok évig élt, még hozzá boldog és hálával teli életet. Mily hálás vagyok, hogy eszköz lehettem az Úr kezében azon a kritikus napon a medencénél!

Egy másik alkalommal Monson nőtestvér és én néhány baráti látogatás után éppen hazafelé tartottunk, amikor úgy éreztem, be kell mennünk a városba – amely jó pár kilométerre volt –, hogy meglátogassunk egy idős özvegyet, aki egykor az egyházközségünkben élt. Zella Thomasnak hívták. Akkoriban egy idősek otthonában lakott. Aznap kora délután, mikor rátaláltunk, oly törekenynek tűnt, ám békésen pihent az ágyában.

Zella már régóta elvesztette a látását, de azonnal felismerte a hangunkat. Megkérdezte, adnék-e neki egy áldást, majd hozzátette, hogy ő készen áll meghalni, ha az Úr azt akarja, hogy hazatérjen Hozzá. Édes, békés érzés töltötte be szobát, és mindannyian tudtuk, hogy Zella halandóságban töltött ideje rövid lesz. Megfogta a kezemet és azt mondta, hogy buzgón imádkozott azért, hogy eljőjék

meglátogatni és áldást adjak neki. Elmondtam, hogy Mennyei Atyánktól érkezett határozott sugalmazás által vezérelve jöttünk. Megcsókoltam a homlokát, tudván, hogy talán most látom őt utoljára a halandóságban. És így is történt, mivel másnap elhunyt. Áldást jelentett számomra és a drága Zella számára is, hogy némi vigaszt és békét nyújthattam neki.

A lehetőség, hogy áldást jelentsünk valaki életében, gyakran váratlanul érkezik. 1983–84 telének egy rendkívül hideg szombat éjszakáján Monson nőtestvér és én jó pár kilométert utaztunk autóval a Midway völgybe Utahban, ahol van egy házunk. Aznap éjjel mínusz 31°C fokot mutatott a hőmérő higanyszála, és meg akartunk győződni róla, hogy minden rendben van a házunk körül. Miután mindent rendben találtunk, visszaindultunk Salt Lake Citybe. Alig tettük meg az autópályáig vezető néhány kilométert, amikor a kocsink lerobbant. Teljesen elakadtunk. Nem hiszem, hogy valaha is fáztam annyira, mint azon az estén.

Vonakodva bár, de elindultunk gyalog a legközelebbi város felé, miközben több autó is elszárguldott mellettünk. Végül egy fiatalember megállt és felajánlotta a segítségét. Kiderült, hogy a gázolaj beledermedt a tankba a hideg miatt, lehetetlenné téve az autó működését. Ez a kedves fiatalember visszavitt minket a midway-i házunkba. Szerettem volna megtéríteni a szolgálatát, de ő nagylelkűen visszautasította. Elmondda, hogy cserkész, és szeretett volna valami jót tenni. Bemutakoztam neki, mire ő háláját fejezte ki azért a kiváltságért, hogy segítségünkre lehetett. Mivel misszionárius korúnak tűnt, megkérdeztem, hogy tervezi-e, hogy missziót fog szolgálni. Beismerte, hogy nem biztos benne, mit akar tenni.

A következő hétfő reggel írtam egy levelet ennek a fiatalembernek és megköszöntem a kedvességét. A levélben arra biztattam, hogy szolgáljon teljes idejű missziót. Mellékeltem egy példányt az egyik könyvemből, amelyben aláhúztam a misszionáriusi szolgálatról szóló fejezeteket.

Körülbelül egy héttel később telefonhívást kaptam a fiatalember édesanyjától, aki elmondta, hogy a fia kiváló ember, de bizonyos hatások következtében régi vágya, hogy missziót szolgáljon, elhalványodott. Beszámolt róla, hogy ő és a férje bőjtöltek és imádkoztak, hogy megváltozzon a fiuk szíve. Felírták a nevét a Utahi Provo templom imalistájára. Remélték, hogy valahogyan, valamilyen módon szíve meglágyul, és visszatér azon vágya, hogy misszióba menjen és hithűen szolgálja az Urat. Az édesanya szerette volna, ha tudom, hogy ő úgy tekint annak a hideg éjszakának az eseményeire mint a fiáért mondott imáira érkező válaszokra. Azt válaszoltam, hogy egyetértek vele.

Pár hónappal később és a fiatalemberrel folytatott további beszélgetések után Monson nőtestvér és én hatalmas örömmel vettünk részt a misszionáriusi búcsúztatóján, mielőtt elindult volna a Kanadai Vancouver Misszióba.

Vajon véletlen volt, hogy azon a hideg decemberi estén útjaink keresztezték egymást? Egy pillanattig sem hiszem. Inkább azt hiszem, hogy találkozásunk egy édesanya és egy édesapa szívből jövő imáira volt válasz, melyeket szeretett fiukért mondtak.

Megismétlem, fivéreim és nővéreim, hogy Mennyei Atyánk ismeri a szükségleteinket, és segíteni fog nekünk, ha a támogatását kérjük. Hiszem, hogy egyetlen aggodalmunk sem túl apró vagy jelentéktelen. Az Úr életünk részleteivel is törődik.

Végezetül egy nemrég történt eseményt szeretnék elmesélni, amely százakra volt hatással. A Kansas City templom kulturális ünnepségén történt, csupán öt hónappal ezelőtt. Életünk oly sok eseményéhez hasonlóan ez is pont olyan élménynek tűnt, ahol minden tökéletesen megoldódott magától. Amikor azonban megismertem a templom felszentelése előtti estén tartott kulturális ünnepség körülményeit, rájöttem, hogy az aznap esti előadás nem volt szokványos. Sőt, nagyon is rendkívüli volt.

A templomfelszentelésekkel járó kulturális eseményekhez híven a Missouri Kansas City templomi kerület fiataljai külön csoportokban gyakorolták az előadást a saját területükön. Az volt a terv, hogy az előadás szombatjának reggelén mindannyian összegyűljenek a kibérelt városcsarnokban, hogy megtanulják, mikor és hol lépjenek színpadra, hová álljanak, mennyi hely legyen köztük és a mellettük álló között, hogyan vonuljanak le a színpadról, stb. Sok részletet kellett a nap során megjegyezniük, miközben a műsor rendezői összerakták a különböző jeleneteket, hogy a végső előadás zökkenőmentes és professzionális legyen.

Csupán egyetlen probléma adódott. Az egész műsor előre felvett filmjelenetekre épült, melyeket egy Jumbotron nevű hatalmas kivetítőn mutattak volna be. E felvett jelenetek létfontosságú részét képezték az előadásnak. Nem csupán ez fogta össze az egészet, hanem az egyes jelenetek mutatták be a soron következő produkciót is. A videoszergmensek jelentették az egész műsor vázát. A Jumbotron azonban nem működött.

A technikusok eszeveszetten próbálták megoldani a problémát, miközben a több száz fiatal csak várt, és értékes időt veszített a próbából. A helyzet már-már megoldhatatlannak tűnt.

Az ünnepség forgatókönyvírója és rendezője, Susan Cooper, később így magyarázta: „Miközben az A tervről áttértünk a B-re, majd a Z-re, tudtuk, hogy nem fog sikerülni. [...] Ránéz-tünk a beosztásra, és tudtuk, hogy nem leszünk képesek tartani az időt, de azt is tudtuk, hogy az alattunk lévő szinten ott van az egyik legnagyobb erő, ami létezik: háromezer fiatal. Le kellett mennünk hozzájuk, hogy elmondjuk, mi történik, és a hitüket kellett kérnünk.”³

Mindössze egy órával azelőtt, hogy a közönség elkezdte volna megtölteni a nézőteret, e 3000 fiatal letérdelt a

füldre, és együtt imádkozott. Azért imádkoztak, hogy a Jumbotronon dolgozó emberek sugalmazást kapjanak és tudják, hogyan javítsák meg; arra kérték Mennyei Atyjukat, hogy pótolja ki azon hiányosságait, melyeket az idő rövidsége miatt szereztek.

Egyikőjük később ezt írta: „Olyan ima volt ez, amit a fiatalok soha nem fognak elfelejteni. Nem azért, mert kemény volt a padló, hanem azért, mert a Lélek a csontjukig hatolt.”⁴

Nem sokkal ezután az egyik technikus tájékoztatta őket, hogy megtalálták és kijavították a hibát. Ő a szerencsének tulajdonította a sikert, de a fiatalok

tudták, hogy másnak köszönhető.

Amikor aznap este beléptünk a városcsarnokba, fogalmunk sem volt a korábbi bonyodalmakról. Csupán később jutott tudomásunkra. A műsor azonban, amelynek tanúi lehettünk, gyönyörű, gördülékeny előadás volt – az egyik legjobb, amit valaha láttam. A fiatalok csodás, erőteljes lelket sugároztak, melyet minden jelenlévő érezhetett. Úgy tűnt, pontosan tudják, mikor lépjenek be, hová álljanak, és hogyan igazodjanak a körülöttük lévő előadókhöz. Amikor megtudtam, hogy a próbájukat rövidre kellett szabniuk, és sok műsorszámot nem is tudott összegyakorolni az egész csoport, nagyon meglepődtem. Senki meg nem mondta volna. Az Úr valóban kárpótolta őket a hiányosságokért.

Mindig elámulok azon, hogy az Úr hogyan képes mozgatni és irányítani királysága minden egyes részét, és közben időt találni arra, hogy sugalmazást adjon egyetlen személy, vagy egyetlen kulturális ünnepség vagy egyetlen Jumbotron érdekében. A tény, hogy Ő erre képes, és meg is teszi, bizonyosság számomra.

Fivéremeim és nővéremeim, az Úr ott van mindannyiunk életében. Szeret bennünket. Meg akar áldani minket. Azt akarja, hogy kérjük a segítségét. Miközben vezet és irányít minket, és miközben meghallgatja és megválaszolja az imáinkat, rátalálunk arra a boldogságra itt és most, melyet szeretne, hogy megtapasztaljunk. Vegyük észre áldásait az életünkben, ezért imádkozom Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk nevében, ámen.

JEGYZETEK

1. 2 Nefi 2:25.
2. Tan és a szövetségek 112:10.
3. Susan Cooper, in Maurine Proctor, “Nothing’s Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration,” *Meridian Magazine*, May 9, 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, May 9, 2012.

Írta: Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Keresztényibb keresztényeknek lenni

*Ez a felhívás napjainkban is érvényes minden keresztényre:
„Legeltesd az én bárányaimat! [...] Legeltesd az én juhaimat!”*

Mit jelent kereszténynek lenni? Egy keresztény hisz Jézus Krisztusban, hogy Ő szó szerint Isten Fia, akit az Atya azért küldött, hogy a számunkra engesztelésként ismert, szeretetteljes cselekedete által szenvedjen a mi bűneinkért.

Egy keresztény hiszi, hogy az Atyaisten, valamint Fia, Jézus Krisztus kegyelme által megbánhatjuk bűneinket, megbocsáthatunk másoknak, betarthatjuk a parancsolatokat és elnyerhetjük az örök életet.

A *keresztény* szó azt jelzi, hogy magunkra vesszük Krisztus nevét. Ezt azáltal tesszük, hogy megkeresztelkedünk, majd az Ő papságát viselők felhatalmazása révén kézrátétel által elnyerjük a Szentlélek ajándékát.

Egy keresztény tudja, hogy Isten prófétái a történelem során mindig bizonyosságot tettek Jézus Krisztusról. Mennyei Atyánk kíséretében ugyanez a Jézus jelent meg Joseph Smith prófétának is 1820-ban, és állította vissza evangéliumát és eredeti egyházának szervezetét.

A szentírásokból és Joseph Smith

tanúsága által tudjuk, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk megdicsőült, húsból és csontból való tökéletes testtel rendelkezik. Jézus Krisztus az Ő Egyszülött Fia a test szerint. A Szentlélek egy lélek-személy, akinek az a feladata, hogy bizonyosságot tegyen az Atyáról és a Fiúról. Az Istenség három, különálló személyből áll, akiknek a céljuk egy.

Hitünk ezen alapvető tanait tekintve lehet-e bármilyen kétség afelől, hogy mi, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai, keresztények vagyunk-e? Mégis minden keresztény előtt ott van a kérdés: milyen keresztények vagyunk? Vagy más szavakkal, hogyan teljesítjük azon törekvésünket, hogy Krisztust követjük?

Kérlek, tekintsétek most át velem két keresztény tanítvány példáját:

„Mikor... a galileai tenger mellett jár vala Jézus, láta két testvért, Simont, a kit Péternek neveznek, és Andrászt az ő testvérét, a mint a tengerbe hálót vetnek vala; mert halászok valának.

És monda nékik: Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok.

Azok pedig azonnal otthagyták a hálókat, követték őt.”¹

Napjainkban keresztényekként nekünk is lehetőségünk van azonnal és határozottan cselekedni, mint Péter és András, akik „otthagyták a hálókat, követték őt”². Minket is elhívtak, hogy hagyjuk ott hálónkat, és utasítsuk magunk mögé a világi szokásokat és hagyományokat. Arra is felszólítottak, hogy hagyjuk el bűneinket. „A sokaságot pedig... magához szólítván, [Jézus] monda nékik: Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.”³ A bűnbánat kezdete az, amikor megtagadunk magunktól minden istentelen viselkedést, ami pedig elhozza majd a hatalmas szívbeli változást, amíg „már nincs hajlandóságunk arra, hogy gonosz dolgot tegyünk”⁴.

Ez a változás, melyet megtérésnek hívunk, csakis a Szabadítón keresztül lehetséges. Jézus azt ígérte: „És ha hozzám jönnek az emberek, akkor megmutatom nekik a gyengeségüket...; és kegyelmem elegendő minden olyan embernek, aki megalázkodik előttem; mert ha megalázkodik előttem és hisznek bennem, akkor *erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat*.”⁵ Miközben *megújulunk* Krisztusban, a természetünk is megváltozik, és már nem akarunk visszatérni a régi dolgokhoz.

Ennek ellenére a hithű keresztények is részesülnek abban az áldásban, hogy nehézségeket és csalódásokat tapasztaljanak meg. Amikor ezekkel a pallérozó kihívásokkal szembesülünk, kísértést érezhetünk arra, hogy visszatérjünk a régi útjainkra. A Szabadító a keresztre feszítése után megjelent az asszonyoknak és azt mondta nekik, hogy a fivérek majd Galileában fogják megtalálni őt. Amikor Péter, a rangidős apostol visszatért

Galileába, ő is visszatért mindahhoz, amit korábban ismert – vagyis, aminek megtételét kényelmesnek találta. „Elmegyek halászni”⁶ – mondta, és számos tanítványt is magával vitt.

Sőt, Péter a többiekkel együtt egész éjjel halászott, de semmit sem fogtak. Másnap reggel Jézus megjelent a parton, és odakiáltott nekik: „Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől.” A hajón maradt tanítványok követték Jézus utasítását, és hamarosan arra lettek figyelmesek, hogy a hálóik csodálatos módon zsúfolásig megteltek halakkal. János azonnal felismerte a Szabadító hangját, Péter pedig azonnal beugrott a vízbe és kiúszott a partra.⁷

Azokhoz a keresztyényekhez szólván, akik visszatértek régi, kevésbé hithű életükhöz, annyit mondom, hogy gondolkozzatok el Péter hithű példáján. Ne késlekedjétek! Gyertek, halljátok meg és ismerjétek fel a Mester hívó hangját! Majd pedig azonnal térjétek vissza hozzá, és újra nyerjétek el az Ő bőséges áldásait!

Amikor a fivérek visszatértek a partra, hal- és kenyérlakoma fogadta őket. „Jertek, ebédeljétek”⁸ – hívta őket a Szabadító. Enni adott nekik, majd háromszor is megkérdezte Pétertől: „Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem?” Amikor Péter kinyilvánította szeretetét, a Szabadító így szólt hozzá: „Legeltesd az én bárányaimat! [...] Legeltesd az én juhaimat!”⁹

Ez a felhívás napjainkban is érvényes minden keresztyényre: „Legeltesd az én bárányaimat! [...] Legeltesd az én juhaimat!” – oszd meg az evangéliumomat minden fiatallal és időssel, felemelve, megáldva, vigasztalva, biztatva és felépítve őket, különösen azokat, akik másként gondolkodnak és hisznek, mint mi. Otthon azzal legeltetjük a bárányait, hogy az evangélium szerint élünk, betartjuk a parancsolatokat, imádkozunk, tanulmányozzuk

a szentírásokat és az Ő szeretetét tükrözzük. Az Ő juhait legeltetjük az egyházban is, miközben a papsági kvórumokban és a segédszervezetekben szolgálunk. Világszerte pedig azáltal legeltetjük az Ő bárányait, hogy jó keresztyény szomszédok vagyunk, akik tiszta vallást gyakorolnak, és meglátogatják és szolgálják az özvegyeket, az árvákat, a szegényeket és mindenkit, aki segítséget szenved.

Sokak számára a keresztyényi mivolt túlságosan megerőltetőnek tűnhet. De nincs okunk rá, hogy féljünk, vagy úgy érezzük, nem tudunk megfelelni. A Szabadító megígérte, hogy képessé tesz bennünket arra, hogy el tudjuk végezni az Ő munkáját. „Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok”¹⁰ – mondta. Miközben követjük Őt, ajándékokkal, tehetségekkel és erővel fog megáldani bennünket, hogy az Ő akaratát tudjuk cselekedni, lehetővé téve azt, hogy kilépjünk a komfortzónánkból, és olyan dolgokat is megtegyünk, melyekről soha nem gondoltuk, hogy képesek vagyunk megtenni. Ez lehet, hogy azzal jár majd, hogy megosztjuk az evangéliumot a szomszédainkkal, megmentjük a lelkiileg elveszetteket, teljes idejű missziót szolgálunk, tempolmi szolgálatot végzünk, felnevelünk egy különleges szükségletekkel rendelkező gyermeket, szeretjük a tékozlót, szolgálunk egy gyengélkedő családtagot, eltűrjük a félreértéseket vagy a személyes csapásokat. Azt

jelenti, hogy felkészítjük magunkat az Ő hívására azáltal, hogy kijelentjük: megyek, ahová Te vezetsz; azt mondom és teszem, amit Te akarsz; mit te kívánsz, én az leszek.¹¹

Hogy azzá váljunk, akivé Mennyei Atyánk szeretné, Jézus Krisztust kell követnünk. Bizonyosságom teszem arról, hogy Ő folyamatosan hív bennünket, hogy kövessük Őt. Ha csak most ismerkedsz az utolsó napi szentek keresztyényi elkötelezettségével, vagy nem vettél részt teljes mértékben az egyház életében, és újra követni akarod Őt, ne félj! Az Úr első tanítványai mind új egyháztagok voltak, akik újonnan tértek meg az Ő evangéliumához. Jézus türelmesen tanította mindegyikőjüket. Segített nekik eleget tenni a kötelelességeiknek. A barátainak nevezte őket, és az életét adta értük. Mindezt pedig már értetek és értem is megtette.

Bizonyúságot teszem arról, hogy az ő végtelen szeretete és kegyelme által mindannyian keresztyényebb keresztyénnyé válhatunk. Gondolkozzatok el a következő keresztyényi tulajdonságokon. Mennyire sikerül ezeket megerősíteni magunkban?

Keresztyényi szeretet. A Szabadító mindenkit értékel. Mivel mindenkiel kedves és könyörületes, otthagya a kilencvenkilencet, hogy azt az egyet megtalálja,¹² mert Ő még a fejünk hajszálait is mind számon tartja.¹³

Keresztyényi hit. A Szabadító a kísértések, megpróbáltatások

és üldöztetések ellenére is bízott Mennyei Atyánkban, és azt választotta, hogy hű és engedelmes lesz az Ő parancsolatai iránt.

Keresztényi áldozathozatal. A Szabadító egész életében az idejét, energiáját, végül pedig az engesztelés által saját magát adta értünk, hogy Isten minden gyermeke feltámadhasson és lehetősége legyen elnyerni az örök életet.

Keresztényi gondoskodás. A jó szamaritánushoz hasonlóan a Szabadító állandóan arra törekedett, hogy megmentse, szeresse és táplálja a körülötte lévőket, kultúrától, származástól és körülményektől függetlenül.

Keresztényi szolgálat. Akár vizet húzott a kútból, akár halvacsorát készített, vagy akár poros lábakat mosott meg, a Szabadító napjai a szolgálatról, a megfáradtak

felemeléséről és a gyengék megerősítéséről szóltak.

Keresztényi türelem. A Szabadító még a saját fájdalmai és szenvedései közepette is az Ő Atyjára várt. Mivel irántunk is türelemmel viseltetik, várni fog ránk, hogy magunkhoz térjünk és hazajöjjünk Őhozzá.

Keresztényi béke. Szolgálata során mindig a megértést és a békét szorgalmazta. Különösen a tanítványai között azt tanította, hogy a keresztények nem vitatkozhatnak más keresztényekkel, akármilyen különbségekről is legyen szó.

Keresztényi megbocsátás. Arra tanított bennünket, hogy áldjuk azokat, akik bennünket átkoznak. Példát is mutatott erre, amikor azokért imádkozott, akik keresztre feszítették őt, hogy megbocsátást nyerhessenek.

Keresztényi megtérés. Péterhez és

Andráshoz hasonlóan sokan szintén felismerik az evangélium igazságát, amikor meghallják azt. Ők szinte azonnal megtérnek. Másoknak kicsit több időre van szükségük. Egy Joseph Smithen keresztül adott kinyilatkoztatásban a Szabadító ezt tanította: „Ami Istentől való, az világosság; és aki világosságot fogad be, és megmarad Istenben, még több világosságot kap; és ez a világosság mind fényesebbé és fényesebbé válik, a tökéletes napig”¹⁴ – megtérésünk tökéletes napjáig. Jézus Krisztus a „világ világossága és Megváltója; az igazság Lelke”¹⁵.

Keresztényi mindvégig kitartás.

A Szabadító élete minden napján szüntelenül Atyja akaratát cselekedte, és halandó élete végéig kitartott az igazlelkűségben, jóságban, irgalomban és igazságban.

Ez néhány jellemvonása azoknak, akik meghallják és engedelmeskednek a Szabadító hangjának. Egyik különleges földi tanújaként keresztényi bizonyosságomat teszem arról, hogy Ő ma is így hív bennünket: „Jer, kövess engem”¹⁶. Gyertek, és járjatok az örök boldogsághoz, örömhöz és a mi Mennyei Atyánk királyságában való örök élethez vezető ösvényen! Jézus Krisztus, a mi Szabadítónk és Megváltónk nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 4:18–20.
2. Márk 1:18.
3. Márk 8:34.
4. Móziás 5:2.
5. Ether 12:27; kiemelés hozzáadva.
6. János 21:3.
7. Lásd János 21:3–8.
8. János 21:12.
9. Lásd János 21:15–17.
10. Máté 4:19; kiemelés hozzáadva.
11. Lásd Megyek, ahová Te vezetsz.
12. *Himnuszok*, 173. sz.
13. Lásd Máté 18:12–14.
14. Lukács 12:7.
15. Tan és a szövetségek 50:24.
16. Tan és a szövetségek 93:9.
17. Lukács 18:22.

Írta: **Richard G. Scott** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A halottak megváltásának öröme

„... a gyermekek szívébe ülteti az atyáknak tett ígéreteket,
és a gyermekek szíve atyáikhoz fordul.”

Az Úr kinyilatkoztatta Joseph Smithnek a keresztelés szent szertartásának magasztos tanát. Ezt akkor tette, amikor más keresztény egyházak azt tanították, hogy a lélek sorsát visszavonhatatlanul, örökre meghatározza az, hogy a halál idején milyen volt. Azt tanították, hogy a megkereszteket végtelen öröm várja, míg mindenki más örök gyötrellemmel néz szembe, a megváltás reménye nélkül.

Az Úr kinyilatkoztatta, hogy megfelelő papsági felhatalmazás által a keresztelés helyettes által is elvégezhető a halottakért, és ez jogossá teszi kijelentését, mely szerint: „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.”¹ A helyettes által végzett keresztelkedés irgalmasan rendelkezésre bocsátja ezt a nélkülözhetetlen szertartást minden arra érdemes embernek, aki a halandóságban ebben nem részesült.

Ez a dicső tan egy másik tanúbizonyossága Jézus Krisztus engesztelése tökéletes hatókörének. Ő minden bűnbánó lélek számára rendelkezésre bocsátotta a szabadítást. Engesztelése legyőzte a halált, Ő pedig megengedi, hogy az elhunytak helyettes által a szabadulás minden szertartásában részesüljenek.

Joseph Smith ezt mondta egy több mint 150 évvel ezelőtt írt levélben: „A szenteknek kiváltságuk van megkereszteledni azon elhunyt rokonaikért, akik... a lélekben elfogadták az evangéliumot azoknak a segítségével, akiket megbíztak, hogy... hirdessék nekik.”² Később hozzátette: „Amely szentek elhunyt rokonaik vonatkozásában elhanyagolják ezt, saját szabadulásukat teszik kockára.”³

Illés próféta a Kirtland templomban átadta Joseph Smithnek a helyettes által végzett munka kulcsait,⁴ hogy beteljesítse az Úr ígését, mely szerint „ő a gyermekek szívébe ülteti az atyáknak tett ígéreteket, és a gyermekek szíve atyáikhoz fordul”⁵.

A Joseph Smithnek és az őt követő prófétáknak adott további kinyilatkoztatás által egyre világosabbá és kézzelfoghatóbbá vált a templomi munka és az azt támogató családtörténeti erőfeszítés. Joseph Smith óta minden próféta hangsúlyozza, mily sürgető szükség van arra, hogy minden szertartásról gondoskodjunk magunk és elhunyt őseink számára.

A templomi és a családtörténeti munka ugyanazon munka két része. Kapcsolódnak egymáshoz, akár csak

a keresztelkedés és a Szentlélek ajándékának szertartása. Lehetnek olyan egyháztagnak, akik egészségügyi okok vagy a templomok távolsága miatt nem tudják mindkettőt végezni.

Howard W. Hunter elnök azt tanította:

„El kell végeznünk a felmagasztosulásunkhoz szükséges papsági templomi szertartások munkáját; aztán pedig el kell végeznünk a szükséges munkát azokért is, akiknek életükben nem volt lehetőségük az evangélium elfogadására. A másokért végzett munka két lépésből áll: először családtörténeti kutatás által meghatározzuk, kik az őseink, azután a templomi szertartások elvégzése által biztosítjuk számukra az élők rendelkezésére álló lehetőségeket.

Sok egyháztagnak viszont csak nagyon nehezen tud eljutni a templomokba. Megtesznek minden tőlük telhetőt. Ők családtörténeti kutatást végeznek, a templomi szertartások munkáját pedig másokra bízzák. Ezzel szemben vannak olyan egyháztagnak, akik ugyan részt vesznek a templomi munkában, saját családi vonalaikon azonban nem végeznek családtörténeti kutatást. Bár másokat segítve isteni szolgálatot végeznek, áldást veszítenek el azzal, hogy nem keresik meg saját elhunyt rokonaikat, amint azt az utolsó napi próféták által Isten parancsba adta. [...]

Én azt tapasztaltam, hogy akik családtörténeti kutatást végeznek, majd elvégzik a templomi szertartások munkáját is azokért, akiknek neveire rátaláltak, kétszer annyi örömben van részük, mivel az áldás mindkét felét megkapják.”⁶

Mennyei Atyánk azt szeretné, ha mindannyian részesülnénk e nélkülözhetetlen, helyettes általi munka áldásainak mindkét felében. Másoknak már utat mutatott, hogy felfedhessék előttünk, hogyan érdemelhetjük ki ezt. Az, hogy ezen áldásokra igényt

tartunk-e, már csak tőlünk függ.

A templomban végzett bármilyen munka hasznos időtöltés, de ha saját őseinkért részesülünk helyettesként a szertartásokban, akkor az még szentebbé teszi a templomban töltött időt, és még nagyobb áldásokat hoz. Az Első Elnökség azt mondta: „Mindenek előtt álló kötelességünk *saját* őseink felkutatása és beazonosítása”⁷.

Fiatalok, szeretnétek biztos receptet arra, hogy életetekből kizárjátok az ellenség hatását? MerüljeteK bele őseitek kutatásába, készítsétek elő neveiket a templomban rendelkezésre álló helyettes általi szent szertartásokra, majd menjeteK el a templomba, és helyettesként részesüljeteK a keresztelkedés és a Szentlélek ajándékának szertartásaiban. Idősebb korotokban majd a többi szertartás elnyerésében is részt veheteK. Nem ismerek ennél nagyobb védelmet az ellenség hatása ellen az életetekben.

Az Oroszországi Rosztov-na-Donu Misszióban felhívást intéztek a fiatalokhoz, hogy végezzék el fejenként 2000 név indexelését, majd saját családjukból legalább egy nevet készítsenek elő a templomi szertartásokra. Akik elérték ezt a célt, azokat meghívták, hogy vegyeneK részt az új Ukrajnai Kijev templomba induló hosszú utazáson. Az egyik fiatal férfi ezt mesélte erről az élményről: „Korábban sok időt töltöttem számítógépes játékokkal. Amikor elkezdtem az indexelést, nem volt időm játékokat játszani. Először azt gondoltam: »Jaj, ne! Ez borzalmas lesz!« Mire azonban végeztem a projekttel, már nem érdekelték a játékok. [...] A genealógiai munka olyan valami, amit el tudunk végezni itt a földön, de a mennyben is nyoma marad.”

Sok hithű szent végzi családi vonalái kutatásának munkáját, és használja a FamilySearch lefoglalási funkcióját arra, hogy saját családtagjai számára tartsa fenn ezeket a szertartásokat, hogy ők

szolgálhassanak majd helyettesként.

A nevek lefoglalásának az a célja, hogy az egyének ésszerű időn belül maguk végezhessék el őseikért és hozzájuk kapcsolódó ágakért a szertartásokat. Jelenleg 12 millió név, és több millió hozzájuk tartozó szertartás van ilyen módon lefoglalva. Sok név már évek óta ilyen állapotban van. A megtalált őseket minden bizonnyal izgatottsággal és várakozással tölti el az, amikor nevüket jóváhagyják a szertartásokra. Annak viszont valószínűleg nem nagyon örülnek, amikor még tovább kell várniuk a szertartások elvégzésére.

Arra biztatjuk azokat, akik sok nevet tartanak fenn, hogy osszák meg ezeket, és a tágabb családjuk tagjai, vagy az egyházközösség és a cövek is segíthessen nekik e munka elvégzésében. Ezt úgy is megtehetitek, hogy a templomi kártyákat szétosztjátok az egyházközösség vagy cövek segítőkész

tagjai között, vagy a FamilySearch számítógépes rendszerén keresztül közvetlenül a templomhoz külditek a neveket. Ezt a második megoldást választja már évek óta Cindy Blevins is a Wyoming állambeli Casperből.

Blevins nőtestvér tizenéves korában keresztelkedett, és a családjából csak ő csatlakozott az egyházhoz. Rengeteg genealógiai munkát végzett már el. Azonban sokkal több neve van már annál, mint amit ő és közvetlen családjá fel tudna dolgozni. Ezért Blevins nőtestvér a templomhoz, általában az otthonához legközelebb eső két templom valamelyikéhez küldi a neveket, ahol elmondása szerint gyakran néhány hét alatt sor is kerül rájuk. Azt mondja, szereti azt gondolni, hogy saját egyházközösségében és cövekében lakó barátai és szomszédai is azok között lehetnek, akik segítenek elvégezni a munkát az őseiért. Nagyra értékeli, hogy ezt teszik.

Drága feleségem, Jeanene, nagyon szeretett családtörténeti kutatást végezni. Amikor a gyerekeink még kicsik voltak, a barátaival megszervezték, hogy felváltva vigyáznak rájuk, hogy így lehessen néhány hetente pár órája a családtörténeti vonalaink kutatására. Amikor a legkisebb gyermekünk is elköltözött otthonról, azt írta a naplójába: „Most döntöttem el valamit, amit legszívesebben szétkürtölnék, úgy örülök neki. Mike régi hálószobája lesz a genealógiai dolgozószobám. Elég jól felszerelt ahhoz, hogy ott rendezzem a feljegyzéseket és dolgozzak. Életem középpontjában mostantól az oly lényeges család kutatás, valamint a nevek templomba küldése áll majd. Alig várom, hogy hozzálassak!”⁸

Egy másik naplőbejegyzésben ez áll: „Csodaként éltem meg Mel Olsen családtörténeti irodájában azt, amikor átadta nekem a genealógiai társaságnak elküldött Ancestral File frissítéseiből készített számítógépes feljegyzések kinyomtatott változatát, amelyen az általam ismert őseim minden leszármazási táblázata szerepelt. Az adatok zöme az egyház jó néhány évvel ezelőtt meghirdetett négy generációs programjának feljegyzéseiről származott. Korábban megrémített annak az előttem álló hatalmas feladatnak a gondolata, hogy a családi szervezetektől minden őszám kutatási feljegyzését begyűjtve felvigyem azokat a számítógépre az Ancestral File nevű rendszer első nagy számítógépes elterjedésekor. Mindez pedig most csodaszép, rendezett, kinyomtatott változatban hevert előttem az íróasztalon. Annyira izgatott voltam és úgy örültem, hogy egy darabig döbbenetesen ültem, majd könnyekre fakadtam. [...] Egy olyan ember számára, aki harminc éven keresztül kitartóan és lelkiismeretesen kutatott, e feljegyzések számítógépre vitele borzasztóan izgalmas. Nagy lelkesedéssel tölt el az is, amikor

azon emberek százezreire gondolok, akik hamarosan népszámlálások és privát kutatási anyagok feljegyzéseinek hatalmas anyagát számítógépre viszik [...] Annyira izgatott vagyok! Ez tényleg az Úr munkája, és Ő irányítja azt.”⁹

Megízleltem már annyira e magasztos munka gyümölcseit, hogy tudhassam: Illés Joseph Smithnek visszaállított kulcsai lehetővé teszik szívünk kötődését és mindannyiunk hozzákapcsolását azokhoz az őseinkhez, akik a segítségünkre várnak. A Szabadítótól kapott felhatalmazás által a szent diplomákban végzett erőfeszítéseink révén őseink megkapják azokat a szabadító szertartásokat, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy örök boldogságot élvezzenek.

A múltban a munka szent voltárról alkotott mély meggyőződés által motiválva az emberek olyan hatalmas kihívást jelentő feladatnak láttak neki, mint amilyen Nebraska állam minden gabonájának pusztá kézzel való learatása lenne. Mostanra hatalmas aratógépek sokasága állt munkába. Együtt el tudjuk és el is fogjuk végezni a szükséges munkát.

Bizonyágot teszek róla, hogy Illés lelke Atyánk sok gyermekének a szívét megérinti világszerte, és ennek köszönhetően eddig soha nem látott léptékben halad előre a halottakért végzett munka.

Na de mi a helyzet veletek? Imádkoztatok már a saját őseitekért végzett munkárol? Tegyétek félre az életetekben mindazt, ami valójában nem is számí!

Határozzátok el, hogy olyan valamit tesztek, aminek örök következményei vannak! Talán már éreztetek késztetést ősök keresésére, de úgy érzitek, nem vagytok családfakutatók. Lássátok be, hogy nem is kell annak lennetek! Mindez a szeretettel és azzal az őszinte vágygal kezdődik, hogy segíteni szeretnétek a fátzol túloldalán lévőeknek, akik saját erejükből már nem lennének képesek magukon segíteni. Nézzetek körül! Lesz valaki a közeletekben, aki segíthet nektek, hogy sikerrel járjatok.

Ez lelki természetű munka, amely a fátzol mindkét oldalán hatalmas közös erőfeszítést igényel, és amelyhez mindkét oldalról érkezik segítség. Bárhol legyetek is a világon, imával, hittel, eltökéltséggel, szorgalommal és némi áldozathozattal jelentős hozzájárulást tehetnek. Lássátok hozzá most! Megígérem, hogy az Úr segíteni fog nektek megtalálni a módját, és csodálatos érzéseitek lesznek közben. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. János 3:5.
2. *History of the Church*, 4:231.
3. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 496.
4. Lásd Tan és a szövetségek 110:13–16.
5. Tan és a szövetségek 2:2; kiemelés hozzáadva.
6. Howard W. Hunter, “A Temple-Motivated People,” *Liahona*, May 1995, 5–6.
7. Első elnökségi levél, 2012. febr. 29, kiemelés hozzáadva.
8. Jeanene Watkins Scott személyes naplója, 1988. április.
9. Jeanene Watkins Scott személyes naplója, 1989. szeptember 23.

Írta: **Russell T. Osguthorpe**
a Vasárnapi Iskola általános elnöke

Egy lépéssel közelebb a Szabadítóhoz

Az evangéliumi tanulás és tanítás célja mindig a megtérés. A megtérés nem egyszeri esemény. Egész életen át tartó törekvés arra, hogy hasonlóbakká váljunk a Szabadítóhoz.

Múlt nyáron megjelent a *Liahóna* és az *Ensign* folyóiratban egy rövid cikkem. A fiam e-mailen azt írta nekem: „Apa, máskor szólhatnak, ha megjelenik egy cikked.” Ezt válaszoltam: „Csak látni akartam, vajon olvassátok-e az egyházi folyóiratokat.” Válaszul ezt írta a 10 éves kislányával kapcsolatban: „Átment a vizsgán. Kivette a postaládából az *Ensign*-t, bejött a házba és elolvasta. Aztán feljött a szobánkba és megmutatta nekünk a cikkedet.”

Unokám azért olvasta el az *Ensign*-t, mert tanulni szeretett volna. Önrendelkezését gyakorolva magától cselekedett. Az Első Elnökség nemrég új tanulási forrásanyagokat hagyott jóvá a fiatalok számára, amelyek segíteni fognak kielégíteni a fiataloknak az evangélium megismerésére, átélésére és megosztására irányuló természetes vágyakozását. Ezek az új forrásanyagok már megtekinthetők az interneten, és januártól elkezdjük alkalmazni azokat az osztályterekben. (További információért a fiataloknak szóló új tanulási forrásanyagokkal kapcsolatban lásd az lds.org/youth/learn oldalt.)

A Szabadító mindig előtérbe

helyezte a tanulók önrendelkezését, amikor tanított. Nemcsak azt mutatta meg nekünk, hogy mit tanítsunk, hanem azt is, hogyan tegyünk ezt. A tanulók szükségleteire összpontosított. Segített, hogy ők maguk fedezzék fel az igazságot.¹ Mindig meghallgatta a kérdéseiket.²

Ezek az új tanulási forrásanyagok segíteni fognak nekünk a Szabadító módján tanulni és tanítani otthon és az osztályteremben.³ Így majd válaszolni fogunk a hívására: „Jer, kövess engem”⁴, ahogyan Robert D. Hales elder is gyönyörűen tanította. Az új forrásanyagok összeállításakor a segédszervezetek és az ifjúsági hitoktatás vezetői és tanítói tanácskoztak a szülőkkel, hogy minél inkább ki tudják elégíteni a tanulók szükségleteit. Látom, amint a fiatal nők az osztályaikban, a fiatal férfiak az ároni papsági kvórumaikban, és a fiatalok együtt a Vasárnapi Iskolán megtanulják használni az önrendelkezésüket és önmaguktól cselekedni.

A Vasárnapi Iskola fiatalokból álló osztályának egyik tanára elgondolkodott rajta, hogyan segíthetne két autista fiatal férfinak önmagától cselekedni. Amikor arra kérte az osztály tagjait,

hogy osszák meg, mit tanultak, attól félt, hogy ez a két fiatal férfi nem lesz hajlandó erre. Tévedett. Egyikük felállt, hogy tanítson arról, amit megtanult, majd megkérte autista osztálytársát, hogy segítsen neki. Amikor az egyikük elvesztette a fonalat, a másik a fülébe súgta a folytatást, hogy ne érezzen kudarcot. Mindketten tanítottak valamit aznap. Nemcsak azt tanították, amit a Szabadító tanított, hanem úgy is tanítottak, ahogyan a Szabadító tanított. Amikor a Szabadító tanított, az általa tanítottak iránti szeretetéből tette ezt, pontosan úgy, ahogyan ez az osztálytárs is tette a barátjáért.⁵

Ha az Ő módján tanuljuk és tanítjuk szavát, akkor megtesszük, amire kér: „Jer, kövess engem”. Lépésenként követjük Őt. Minden lépéssel közelebb kerülünk a Szabadítóhoz. Változunk. Az Úr tudta, hogy a lelki fejlődés nem egyszerre történik. Fokozatosan kerül rá sor. Ha megtesszük, amire kér, és úgy döntünk, hogy követjük, akkor előre haladunk a teljes megtéréshez vezető úton.

Az evangéliumi tanulás és tanítás célja mindig a megtérés. A megtérés nem egyszeri esemény. Egész életen át tartó törekvés arra, hogy hasonlóbakká váljunk a Szabadítóhoz. Dallin H. Oaks elder emlékeztetett minket arra, hogy nem elég csupán „tudni”. A megtérés „megköveteli tőlünk, hogy tegyünk valamit és váljunk valakivé”⁶. Így hát amikor a megtérés céljával tanulunk, az a tudás, a tett és a valakivé válás állandó folyamata. Ehhez hasonlóan a megtérés céljával történő tanításhoz kulcsfontosságú tanokra, cselekvésre szólító felhívásra és megígért áldásokra van szükség.⁷ Amikor igaz tant tanítunk, akkor a tudás elsajátításában segítünk a tanulóknak. Amikor tettekre szólítunk fel másokat, akkor abban segítünk nekik, hogy cselekedjenek, vagyis hogy a tan

szerint éljenek. Amikor pedig megérkeznek az Úr által ígért áldások, akkor megváltozunk. Almához hasonlóan új teremtményekké válunk.⁸

A fiataloknak készített új tanulási forrásanyagoknak egy központi célja van: segíteni a fiataloknak megtérni Jézus Krisztus evangéliumához. Nemrég láttam, amint egy ifjúsági vasárnapi iskolai osztályban az egyik fiatal férfi felfedezi magának ezt az igazságot. Amikor észrevettem, hogy a saját életéből nem jut eszébe az engeszteléshez kapcsolódó élmény, megkérdeztem tőle, megesett-e már vele, hogy valaki megbocsátott neki. Így felelt: „Igen, például amikor focizás közben betörtem az egyik srác orrát. Nagyon sajnáltam. Nem tudtam, mit tegyek, hogy jobban érezzem magam. Így hát elmentem hozzá, és megkértem, hogy bocsásson meg nekem, de tudtam, hogy még ennél is többet kell tennem, ezért imádkoztam, és akkor éreztem, hogy Mennyei Atyám is megbocsátott nekem. Ezt jelenti számomra az engesztelés.”

Amikor ezen a napon elmesélte az osztálynak ezt az élményét, felolvasott egy részt a János 3:16-ból: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egy-szülött Fiát adta” – majd biznyságot tett az engesztelés hatalmáról. Ennek a fiatal férfinak nem volt többé elvont fogalom ez a tan. Élete részévé vált, mert feltette a saját kérdéseit, majd pedig önrendelkezését használva cselekedett.⁹

Megtérése magasabb szintre lépett, miként az osztálytársaié is. Egy bizonyos kulcsfontosságú tanra összpontosítottak, a szentírások tanulmányozása által. A szent szavakat saját életükre vonatkoztatták, majd biznyságot tettek róla, milyen áldások érték őket a tan átélésének eredményeként. Amikor Jézus Krisztus evangéliumát tanítjuk, a szentírásokra és a mai próféták szavaira összpontosítunk. Szent szövegekből merítve segítünk megerősíteni a hitet,

felépíteni a biznyságot, és mindenkit hozzásegíteni a teljes megtéréshez. A fiatalok számára készített új tanulási forrásanyagok mindenkinek, akik csak használják azokat, segíteni fognak Isten szavának megértésében és átélésében.

Amikor Costa Ricán tanítottam a szenteket, felemeltem a *Tanítás, nincs nagyobb elhívás* című könyv egy példányát, és megkérdeztem: „Nos, kinek van meg közületek ez a kézikönyv?” Majdnem mindenki felemelte a kezét. Mosolyogva azt mondtam: „És fogadok, hogy minden áldott nap olvasgatjátok.” Meglepetésemre egy nőtestvér az első sorban felemelte a kezét, jelezve, hogy ő mindennap olvas belőle. Megkértem, hogy jöjjön fel az emelvényre és meséljen erről. Így felelt: „Minden reggel olvasom a Mormon könyvét. Azután olvasok valamit a *Tanítás, nincs nagyobb elhívás* című könyvből, hogy a gyermekeimnek a lehető legjobban meg tudjam tanítani azt, amit én magam épp megtanultam.”

A Szabadító módján akarta tanulni és tanítani az igét, tehát tanulmányozta szavait a szentírásokban, majd megnézte, hogyan tanítsa azokat oly módon, hogy gyermekei is tökéletesen megtérhessenek. Az evangéliumi tanulás és tanítás általa követett módja nem hiszem, hogy egyik pillanatról

a másikra valósult meg. Először is döntést hozott arra vonatkozóan, hogy tesz valamit. Azután minél inkább azt tette, amiről tudta, hogy tennie kell, annál jobban megerősítette őt az Úr abban, hogy az Ő útján járhasson.

Időnként hosszú és nehéz a megtéréshez vezető út. A sógorom 50 éven át csak kevésbé volt tevékeny az egyházban. Már a 60-as éveiben járt, amikor elkezdte elfogadni a Szabadítótól érkező hívást, hogy térjen vissza. Menet közben sokan segítettek neki. Az egyik házitanítója 22 éven keresztül minden hónapban küldött neki egy képeslapot. De neki kellett a visszatérés mellett döntenie. Gyakorolnia kellett az önrendelkezését. Meg kellett tennie azt az első lépést – majd még egyet, és még egyet. Mostanra a feleségével egymáshoz pecsételték őket, ő pedig a püspökségben szolgál.

Nemrég megmutattuk nekik azokat a rövidfilmeket, amelyek azzal a szándékkal készültek, hogy segítsenek a vezetőknek és a tanítóknak az új tanulási forrásanyagok alkalmazásában. A kisfilmek megtekintése után sógorom hátradólt a székében és valamelyest elérzékenyülve azt mondta: „Talán ha fiatalkoromban meglett volna mindez, nem távolodtam volna el.”

Jó néhány héttel ezelőtt találkoztam

Görögország, Athén

egy küszködő fiatalemberrel. Megkérdeztem tőle, hogy tagja-e az egyháznak. Elmondta, hogy ő maga nem igazán hisz Isten létezésében, de korábban már találkozott az egyházzal. Amikor elmondtam neki, milyen elhívást töltök be a Vasárnapi Iskolában, és hogy az általános konferencián beszélni fogok, azt mondta: „Hé, ha beszédet mondasz, azt az ülést megnézem.” Remélem, hogy figyel minket ma. És tudom, hogy ha figyel, akkor tanult is valamit. Ez a Konferencia-központ a megtérésre vezető tanulás és tanítás különleges helyszíne.

Ha az azok által tanított tantételek szerint élünk, akiket prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatunk, a Szabadító módján tanulunk.¹⁰ Egy lépéssel közelebb kerülünk Őhozzá. E konferencia végéhez közeledtével arra kérek mindenkit,

aki hall engem, hogy tegye meg ezt a lépést. Az ősi nefitákhoz hasonlóan mi is megtehetjük, hogy visszatérve otthonainkba elgondolkozunk a halottakon,¹¹ és kérjük az Atyát Krisztus nevében, hogy megérthessük azokat.

Azt akarjuk, hogy minden fiatal értse. Azt akarjuk, hogy mindennap tanulják, tanítsák és éljék át Jézus Krisztus evangéliumát. Ezt kívánja az Úr minden gyermeke számára. Legyél bár gyermek, fiatal vagy felnőtt, hívlak téged, hogy jöjj és kövesd az Ő nyomdokait! Bizonyosságot teszek arról, hogy az Úr minden általunk megtett lépésben megerősít bennünket. Segít nekünk végigmenni az úton. Ha pedig akadályok bukkannak fel, továbbmegyünk. Ha kétség üti fel a fejét, továbbmegyünk. Soha nem fordulunk vissza. Soha nem térünk le.

Bizonyosságot teszek arról, hogy az Atyaisten és az Ő Fia, Jézus Krisztus

él. Tanúbizonyosságomat teszem, hogy a Szabadító éppen úgy hív minket, ahogyan azt az ősi időkben is tette, hogy jöjjünk Őhozzá. Mindannyian eleget tehetünk a kérésének. Mindannyian tanulhatunk, taníthatunk és minden tekintetben az Ő igéje szerint élhetünk azáltal, hogy megteszünk egy lépést a Szabadító felé. Ha így teszünk, valóban megtérünk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd János 3:1–7. A Szabadító itt a Nikodémus által feltett kérdésre válaszol. Az ő szükségleteire szabta a tanítást. Engedte, hogy Nikodémus az önrendelkezését gyakorolva tanuljon. Segített neki, hogy maga jöjjön rá a válaszra.
2. Lásd János 3:4; Joseph Smith története 1:18.
3. Lásd "Teaching the Gospel in the Savior's Way," lds.org/youth/learn/guidebook/teaching.
4. Lásd Lukács 18:18–22.
5. Lásd 1 János 4:19.
6. Dallin H. Oaks: A kihívás, hogy váljunk valakivé. *Liahóna*, „Tanúbizonyosságot tenni annyit tesz, mint tudni és kijelenteni. Az evangélium azt a kihívást tárja elénk, hogy »térjünk meg«, mely megköveteli tőlünk, hogy tegyünk valamit és váljunk valakivé. Ha bármelyikünk csak tudására és evangéliumi bizonyosságára támaszkodik, ugyanabban a helyzetben van, mint az áldott, de még befejezetlen apostol, akihez azt a felhívást intézte Jézus, hogy »térj meg«. Mindannyian ismerünk valakit, akinek erős bizonyossága van, de nem cselekszik a szerint, hogy megtérhessen.”
7. Lásd Ábrahám 2:11.
8. Lásd Móziás 27:24–26; 2 Korinthusbeliek 5:17.
9. Lásd David A. Bednar: Vigyázzán minden állhatatossággal. *Liahóna*, 2010. máj. 43. „Ti és én vajon segítünk-e a gyermekeinknek cselekvőkké válni, segítünk-e nekik, hogy törekedjenek a tanulásra tanulmányozás és hit által is, vagy arra tanítottuk őket, hogy várjanak, amíg tanítják őket, és majd velük cselekednek? Szülőkként elsődlegesen egyfajta lelki halat adunk-e gyermekeinknek, vagy pedig következetesen segítünk-e nekik abban, hogy cselekedjenek, saját maguk tanuljanak, és állhatatosan és szilárdan álljanak? Vajon segítünk-e gyermekeinknek abban, hogy buzgón kérdezzenek, kutassanak és kopogtassanak?”
10. Lásd Dennis B. Neuenschwander: Élő próféták, látnokok és kinyilatkoztatók. *Liahóna*, 2001. jan. 49–51.
11. Lásd 3 Nefi 17:3.

Írta: **Marcus B. Nash** elder
a Hetvenektől

Hit által teljesedik be minden dolog

A hit segít nekünk biztonságban megmászni az evangéliumi ösvényt, legyőzni a halandóság kihívásait, és visszatérni Mennyei Atyánk fenséges színe elé.

Nemrég családom jó néhány tagjával megmáztuk a Huayna Picchut (a fiatal hegyet), a Peru hegyvidékén található Machu Picchu (az öreg hegy) ősi inka romjai mellett magasba szökő csúcst. Hirtelen esésű szakadékok mentén nagyon meredeken kellett mászni, de a kilátás lélegzetelállító volt. Sajnos a szűk és meredek ösvényről estek már le kirándulók és veszítették el az életüket. Ennek megelőzésére a hegy oldalában erős sodronyköteleket rögzítettek a sziklatalajhoz. Mászás közben ezekbe a sodronykötelekbe kapaszkodtunk, melyek lehetővé tették számunkra, hogy biztonságban felérjünk a csúcusra, ahol a kilátás fenséges volt!

Ehhez a hegyi ösvényhez hasonlóan halandó utunk is meredek és nehéz; Mennyei Atyánk segítségére van szükség ahhoz, hogy sikerrel megmásszuk. Ezért rendelkezésünkre bocsátotta az evangélium tantételeit és szertartásait, amelyek a Szabadítóhoz és szabadító hatalmához vezetnek minket.¹ Az első ilyen tantétel az Úr Jézus Krisztusba vetett hit,² amely hasonlít a hegyi sodronykötélhez: ha erős, és biztonságosan hozzá van

rögzítve „Megváltónk sziklájához”³, segít nekünk biztonságban megmászni az evangéliumi ösvényt, legyőzni a halandóság kihívásait,⁴ és visszatérni Mennyei Atyánk fenséges színe elé. Minden dolog hit által teljesedik be.⁵

A hit a cselekvés és a hatalom tantétele is.⁶ A hit „nem a dolgok tökéletes ismerete; tehát ha hit[ünk] van, akkor olyan dolgokat remél[ünk], melyek nem láthatók, de igazak”⁷. Olyan tanulás által nyert bizonyosság⁸, mely cselekvésre⁹ ösztönöz, hogy kövessük a Szabadító példáját és imádságos lélekkel az áldozathozatal és a próbatétel idején is tartsuk be a parancsolatait.¹⁰ A hit hozza el nekünk az Úr hatalmát, amely – többek között – az eljövendő jó dolgokba vetett reménységben nyilvánul meg,¹¹ hitet megerősítő csodákat eredményez,¹² valamint lelki és fizikai vonatkozású isteni védelmet.¹³

Ann Rowley, az egyház korai napjaiban élő pionír nő élete jól példázza, hogyan viszi jó irányba életünket a hit gyakorlása. Angliából érkező özvegyasszonyként Rowley nőtestvér hitet gyakorolva válaszolt a próféta Sionba szólító hívására. A Willie kézikocsis

társaság tagja volt, akiknek 1856 őszén komoly hóviharban kellett folytatniuk az útjukat. Elérték azt a pontot, amikor mind a hét gyermeke szó szerint éhezett. Így írt erről: „Fájt, hogy éhezni látom a gyermekeimet. [...] Beesteledtem, és nem volt vacsorának valónk. Mint mindig, most is Isten segítségét kértem. Térdre ereszkedtem, és eszembe jutott, hogy a hajóútról maradt két kekszünk. Nem voltak nagyok, viszont olyan kemények, hogy el sem lehetett törni őket. Nem lesz elég 8 embernek, de hát 5 kenyér és 2 hal sem lett volna elegendő az 5000 embernek, csodálatos módon Jézus mégis jóllakatta őket. Isten segítségével tehát semmi sem lehetetlen. Megkerestem a kekszeket, betettem őket egy öntöttvas lábasba, felöntöttem vízzel, és Isten áldását kértem. Azután rátettem a fedőt és feltettem a tűzre. Amikor nem sokkal később leemeltem a fedőt, a lábas tele volt étellel. A családommal letérdeltünk és megköszöntük Isten jóságát. Aznap eleget evett a családom.”¹⁴

Ann Rowley hatalmas személyes áldozatok árán élt az evangélium szerint. Segítségére volt szüksége, amit imában kért. Hite miatt remény töltötte el, és csodálatos módon ételt tudott adni a családjának. Az Úr annak örök jelentőségű képességével is megáldotta őt, hogy hittel mindvégig ki tudott tartani.¹⁵ A bizonytalan jövő ellenére nem akarta tudni, másnap mit ad majd enni a gyermekeinek, ehelyett türelmesen várt az Úrra,¹⁶ és reménykedve haladt előre, amint azt egyik csodálatos himnuszunk is kifejezésre juttatja:

*Vezess, kis fény! Oly sűrű a sötét,
Vezess tovább!
Otthonom messze még, és zord az éj.
Vezess tovább!
Nem kérem azt, hogy beragyogj
mindent,
Annyi fényt adj, hogy egyet léphessek.¹⁷*

süllyedni kezdett a viharos tengeren.²⁸ Ha nem félt volna, továbbmehetett volna! Ahelyett, hogy életünk háborgó szeleire és hullámaira összpontosítanánk és azoktól félnénk, az Úr erre kér minket: „Minden gondolatban reám tekintetek; ne kételkedjétek, ne féljétek!”²⁹

Harmadszor, a bűn elúzi életünk-ből a Lélek jelenlétét, és a Szentlélek nélkül nincs elegendő lelki életerőnk a hit gyakorlásához és a kitartáshoz. Legjobb, ha hitünket gyakorolva nem érintjük „a gonosz ajándékot és a tisztátalan dolgot”³⁰, és szorgalmasak vagyunk minden parancsolat betartásában, hogy ne hagyjon el bennünket a hitünk és ellenségeink ne győzedelmeskedjenek felettünk.³¹ Ha bűn szennyezi az életeteket, akkor arra kérlek benneteket, hogy gyakoroljátok „bűnbánathoz vezető hit[et]”³², és akkor engesztelése által a Szabadító megtisztítja és meggyógyítja az életeteket.

Testvéreim, az Úr hitünk szerint eleget fog tenni az ígéreteinek, és minden kihívás legyőzésében segíteni fog nekünk.³³ Ezt tette Ann Rowley esetében, és mindig ezt teszi népével, minden nemzetben, korban vagy nemzedékben. Mivel Ő „a csodák Istene”, aki „nem változik”, mindannyiunkat hittel, védelemmel és hatalommal áld meg, az Óbelé vetett hitünk szerint.³⁴ Az Úr Jézus Krisztusba vetett állhatatos hit – a hegyi ösvény sodronykötéléhez hasonlóan – „Meváltónk sziklájá[hoz]”³⁵, valamint páratlan szabadító hatalmához horgonyoz titeket és szeretteiteket.

Thomas S. Monson elnök azt mondta: „A jövőtök olyan fényes, mint a hitetek.”³⁶ Bizonyosságot teszek erről a magasztos, reményteljes igazságról, és mindannyiunkat arra kérem, hogy haladjunk állhatatosan előre, az Úrba vetett hittel, „semmit sem kételkedvén”³⁷.

Mi is gyakorolhatunk ilyen hitet az Úrban, híve és bízva abban, hogy kedves és állandó Istenünk¹⁸ a Neki tetsző időben meg fog minket áldani helyzetünkre szabott csodás hatalmával. Ha ezt tesszük, akkor látni fogjuk életünkben Isten kezének megnyilvánulását.

Az Úr azt parancsolja nekünk, hogy ragadjuk meg „a hit pajzsát, amellyel a gonosz minden tüzes nyilát ki tudj[uk] majd oltani”¹⁹. A Sátán kétely, félelem vagy bűn által kísért minket, hogy hagyjunk fel a hittel és veszítsük el a hit által biztosított védelmet. Vegyük sorra ezeket a hitre leselkedő veszélyeket, hogy felismerhessük az ellenség kísértéseit és ne engedjünk azoknak.²⁰

Először is, ha nem hiszünk az Úrban vagy az Ő evangéliumában, akkor ellenállunk az Úr Lelkének.²¹ Az Úr kételyre adott ellenszere igen egyszerű. Benjámin király szavai szerint: „Higgyetek Istenben; higgyétek el, hogy ő van, és hogy ő teremtett minden dolgot, a mennyben is és a földön is; higgyétek el, hogy minden bölcsesség és minden hatalom birtokában van, a mennyben és a földön is; higgyétek el, hogy az ember nem fogja fel mindazon dolgokat, melyeket az Úr felfogni képes.”²²

Ha hitetlenség vagy kétely ingatja meg a hiteteket, akkor jusson eszetekbe, hogy még az ősi apostolok is

így fohászokdtak az Úrhoz: „Növeljed a mi hitünket!”²³ Tartsátok szem előtt, hogy a hit és a józan ész kéz a kézben járnak, miközben átgondoljátok a következő hasonlatot: A hit és a józan ész egy repülő két szárnyához hasonlítanak. A repüléshez mindkét szárnyra szükség van. Ha úgy látjátok, hogy a józan ész ellentmond a hitnek, akkor álljatok meg egy pillanatra, és emlékezzetek rá, hogy a mi látószögünk rendkívül korlátozott az Úr látószögéhez képest.²⁴ Ne hagyjátok el a hitet, ahogyan a repülőről sem vágnátok le menet közben az egyik szárnyát. Inkább tápláljátok azt a cseppnyi hitet, és engedjétek, hogy az abból eredő reménység lelketek és józan eszetek horgonyává váljon.²⁵ Ezért parancsolták meg nekünk: „...törekedjétek a tanulásra, még hozzá tanulmányozás és hit által is.”²⁶ Ne felejtsetek el, hogy a hit olyan csodákat előz meg és vált ki, amelyeket saját tapasztalataink alapján nem tudunk azonnal megmagyarázni. Ilyen, amikor két kis keksz-ből annyi étel lesz, hogy megtölt egy lábast, vagy amikor a körülmények ellenére kitarunk.²⁷

Másodszor, a félelem is elvon minket a Szabadítóba vetett hittől, és aláássa azt. Péter apostol egy viharos éjjelen az Úrra tekintve a vízen járt, mignem elfordította a tekintetét, „látva a nagy szelet, megrémüle”, és

Tudom, hogy a Szabadító él, Ő „hit[ünk] szerzője és beteljesítője”³⁸, aki „megjutalmazza azokat, a kik őt [szorgalmasan] keresik”³⁹. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 84:19–21.
2. Lásd Hittételek 1:4.
3. Hélamán 5:12.
4. Lásd Tan és a szövetségek 76:53.
5. Lásd Ether 12:3.
6. Lásd *Lectures on Faith* (1985), 3; lásd még Jákób 4:6; Ether 12:7–22; Zsidók 11:4–40.
7. Alma 32:21.
8. Lásd Válogatások Joseph Smith Bibliafordításából: Zsidók 11:1. Kalauz a szentírásokhoz, 243.
9. Lásd 2 Nefi 25:23; Alma 34:15–17; Ether 12:6; Jakab 2:17–26.
10. Lásd Ether 12:4–6; *Lectures on Faith*, 69.
11. Lásd Moróni 7:40–42.
12. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: hit; lásd még Mormon 9:8–21; Moróni 7:33–37.
13. Lásd Tan és a szövetségek 27:17; Alma 57:19–27; 58:10–13.
14. Ann Rowley, in Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 113.
15. Lásd Tan és a szövetségek 20:25.
16. Lásd Ésaías 40:31.
17. Vezess, kis fény, *Himnuszok*, 49. sz.
18. Lásd Jákób 4:10; Mormon 9:9.
19. Tan és a szövetségek 27:17; kiemelés hozzáadva.
20. Lásd 1 Nefi 8:33–34; Alma 37:33; Tan és a szövetségek 20:22.
21. Lásd Alma 32:28.
22. Móziás 4:9.
23. Lukács 17:5.
24. Lásd Móziás 4:9–10; Példabszéddek 3:5–7; Ésaías 55:8–9.
25. Lásd Ether 12:4.
26. Tan és a szövetségek 88:118; kiemelés hozzáadva.
27. Lásd Moróni 7:33–38; Ether 12:19.
28. Lásd Máté 14:25–31.
29. Tan és a szövetségek 6:36.
30. Moróni 10:30.
31. Lásd Tan és a szövetségek 136:42.
32. Lásd Alma 34:15–17; lásd még Ether 12:3.
33. Lásd Ether 12:29; Alma 7:27.
34. Lásd Mormon 9:18–21; lásd még Moróni 7:33–38; Alma 37:16–17.
35. Hélamán 5:12.
36. Thomas S. Monson: Legyetek jó reménységben! *Liahóna*, 2009. máj. 92.
37. Lásd Jakab 1:6–8.
38. Moróni 6:4; lásd még Zsidók 12:2.
39. Zsidók 11:6; lásd még Ether 12:41.

Írta: **Daniel L. Johnson** elder
a Hetvenektől

Igaz tanítvánnyá válni

Amikor betartjuk a parancsolatokat és szolgáljuk felebarátainkat, akkor Jézus Krisztus jobb tanítványivá válunk.

Mi, akik beléptünk a keresztelővízbe és elnyertük a Szentlélek ajándékát, szövetségben fogadtuk, hogy hajlandók leszünk magukra venni Jézus Krisztus nevét, más szóval, kinyilvánítottuk, hogy az Úr tanítványai vagyunk. Hetente megújítjuk ezt a szövetséget, amikor veszünk az úrvacsorából, és életmódunkkal példázunk, mit jelent tanítványnak lenni. E tanítványságot gyönyörűen láthattuk a közelmúltbeli mexikói események során.

Gyönyörű tavasz volt az észak-mexikói gyümölcsstermesztő közösségekben. A gyümölcsfák teljes pompájukban virágoztak, és bőséges szüretre volt kilátás. Már megvoltak a terveik a hitelek végtörlesztésére, a szükséges berendezések cseréjére, a gyümölcsösök fiatalítására és személyes kötelezettségeik teljesítésére is, mint például a családtagok tandíjának befizetése. Még a családi nyaralások is szóba kerültek. Általánosan bizakodó hangulat uralkodott mindenütt. Aztán március végén egy hétfő délután vihar kerekedett és havazni kezdett. Hajnali háromig szakadt a hó. Aztán, ahogy kiderült az ég, a hőmérséklet hirtelen lezuhant. Az éjszaka folyamán, egészen hajnalig, mindent megmozgattak, hogy a gyümölcsstermesztés legalább egy részét megmentsék. De hiába. Túl

hideg volt, a termés pedig teljesen elfagyott. Idén nem lesz szüret és nem lesz mit eladni. Felvirradt a kedd, az előző nap minden csodás terve, vára-kozása és álma fájdalmas és lehangoló veszteségével.

John Hatch, a Chihuahua Colonia Juárez templom akkori első tanácsosának felesége, Sandra Hatch írt nekem erről a szörnyű kedd hajnalról e-mailben. Részleteket idézek az üzenetéből: „John korán, 6:30 körül kelt, hogy átszaladjon a templomba, hogy töröljünk-e a délelőtti szertartásokat. Azzal ért vissza, hogy az út és a parkoló tiszta, úgyhogy mehet minden tovább. Úgy gondoltuk, talán azok a templomi munkások eljönnek, akiknek nincsenek gyümölcsösei, és akkor elegendő leszünk a szertartáshoz. [...] Felemelő volt látni az egymás után érkező embereket. Eljöttek, pedig egész éjjel talpon voltak, és tudták, hogy minden termésük odalett. [...] Figyeltem őket a felkészítő gyűlésen, és nagyon nehezen tudtak csak ébren maradni. Ahelyett azonban, hogy kihasználták volna a remek kifogást, hogy ne jöjjenek, mind ott voltak. A szertartásra végül 38-an jöttek el (meg is telt a terem)! Felemelő reggel volt ez nekünk, és hálát adtunk Mennyei Atyánknak ezekért a jó emberekért, akik megtették a köteleességüket, bármi történt is. Különleges lelkiiséget

éreztem ott ma reggel. Biztos vagyok abban, hogy az Úr nagyon örült, hogy szeretjük a házát, és úgy érezzük, hogy ez a megfelelő hely, ahol egy ilyen nehéz reggel elindulhat.”

A történet azonban itt nem ért véget, sőt még mindig tart.

A legtöbben, akik elvesztették a gyümölcsösüket, gazdálkodtak más földeken is, ahová egyéb terményeket vethettek, például csilipaprikát vagy babot. Ezek a termények legalább addig valahogyan életben tudják őket tartani, míg a következő gyümölcszezon elérkezik. Van azonban egy fiatal családos, jólelkű testvér, akinek akkor semmilyen egyéb földje nem volt, így teljesen bevétel nélküli év elé nézett. A közösség többi tagja, látván, milyen reménytelen helyzetben van ez a testvér, saját költségen és kezdeményezésre szerzett egy darabka földet, előkészítették a talajt a saját gépeikkel, és ellátták csilipalántákkal is, melyeket elültethetett.

Ismerem a férfiakat, akikről az imént beszéltem. És mivel ismerem őket, nem lepott meg, amit tettek. Ha azonban valaki nem ismeri őket,

valószínűleg két kérdés merül fel benne, melyek mindegyike a *miért* szóval kezdődik. Miért jöttek el a templomhoz, hogy elvégezzék a kötelességüket, mikor egész éjjel fent voltak, és tudták, hogy az éves bevételük túlnyomó része odalett? Miért használták amúgy is szűkös és igen értékes forrásaikat, hogy egy óriási szükségletben szenvedőn segítsenek, mikor maguk is hasonlóan reménytelen anyagi helyzetben voltak?

Ha megértjük, mit jelent Jézus Krisztus tanítványának lenni, akkor tudjuk a választ e két kérdésre.

A szövetség, hogy Krisztus tanítványai leszünk, egy életre szóló folyamat kezdete, az ösvény pedig nem mindig könnyű. Amikor megbánjuk bűneinket, igyekszünk azt tenni, amit Ő elvár tőlünk, és szolgáljuk felebarátainkat, ahogyan Ő szolgálná őket, akkor elkerülhetetlenül hasonlóbbá válunk Hozzá. Az, hogy Hozzá hasonlóvá váljunk és egyek legyünk Vele, a végső cél – és tulajdonképpen az igazi tanítványság értelme.

A Szabadító megkérdezte tanítványait, amikor az amerikai kontinensen

járt: „Milyen embereknek kell hát lennetek?” Majd azt mondta válaszként a saját kérdésére: „Bizony mondom nektek, hogy éppen olyannak, amilyen én vagyok” (3 Nefi 27:27).

Olyanná válni, mint a Szabadító, nem könnyű feladat, különösen a mai világban. Életünk minden egyes napján akadályokkal és megpróbáltatásokkal nézünk szembe. Ennek oka van. Az ok pedig a halandó lét egyik legfőbb célja. Ahogyan Ábrahám 3:25-ben olvassuk: „És próbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik”.

E próbák és megpróbáltatások természetükben és intenzitásukban igen változatosak. De senki sem távozhat el e halandó létből anélkül, hogy végig ne haladna rajtuk. Leginkább úgy képzeljük el ezeket a próbatételeket, mint a termés vagy a munka elvesztését, egy szerettünk halálát, betegséget, fizikai, szellemi vagy érzelmi korlátozottságot, szegénységet vagy a barátok elvesztését. Azonban még a látszólag érdemes célok elérése is az egészségtelen büszkeség veszélyeivel jár, amikor jobban számít nekünk az emberek dicsérete, mint a menny jóváhagyása. Ide tartozhat a világi népszerűség, a nyilvános elismerés, a fizikai teljesítmény, művészeti vagy sportbeli tehetség, gazdagság és vagyon. Ez utóbbiak kapcsán néhányan talán hasonló érzéseket táplálnak, mint Tevje a *Hegedűs a háztetőn* című darabban: „Ha a vagyon átok, sújts le rám, Nagy Isten, és sohase vedd le rólam!”¹

Mégis, a megpróbáltatások ez utóbbi fajtái sokkal félelmetesebbek, veszélyesebbek és nehezebben legyőzhetők lehetnek, mint az előzőek. Tanítványságunkat nem a megpróbáltatások fajtája fejleszti ki és bizonyítja, hanem az, ahogyan keresztülme gyünk ezeken. Ahogyan Henry B. Eyring

elnök is tanított minket: „Tehát az élet legnagyobb próbája az, hogy figyelünk-e Isten parancsolataira és engedelmeskedünk-e azoknak az élet viharai közepette. Nem arról szól, hogy kiálljuk-e a vihart, hanem arról, hogy a jót választjuk-e míg az tóbol. Az élet tragédiája pedig az, hogy elbukunk a próbán, és így nem vagyunk érdemesek arra, hogy dicsőségben visszatérjünk mennyei otthonunkba” (Lelki felkészültség: Kezdd el korán és légy kitartó! *Liahóna*, 2005. nov. 38.).

23 unoka büszke nagypapája vagyok. Mindig ámulatba ejtenek azzal, hogy mennyire fogékonyak az örök igazságokra már nagyon korai, zsenge éveikben is. Amikor erre a beszédre készültem, megkértem őket, hogy küldjék el, mit jelent nekik röviden az, hogy valaki Jézus Krisztus tanítványa vagy követője. Nagyszerű válaszokat kaptam mindannyiuktól, de most a nyolcéves Benjamin választ szeretném megosztani veletek: „Jézus Krisztus tanítványának lenni azt jelenti, hogy példák vagyunk. Azt jelenti, hogy valaki misszionárius és misszionáriusnak készül. Azt jelenti, hogy szolgálunk másokat. Azt jelenti, hogy olvasod a szentírásokat és imádkozol. Azt jelenti, hogy megszenteled a sabbatot. Azt jelenti, hogy hallgatsz a Szentlélek készítéseire. Azt jelenti, hogy jársz az egyházba és a templomba.”

Egyetértek Benjammal. A tanítványság tényleg a tettekről és arról szól, hogy kivé válunk. Amikor betartjuk a parancsolatokat és szolgáljuk felebarátainkat, akkor Jézus Krisztus jobb tanítványaiává válunk. Az Ő akaratának való engedelmisség és alárendeltség a Szentlélek társaságát eredményezi, mindazon áldásokkal együtt, mint a béke, az öröm és a biztonság, amelyek mindig is kísérik az istenség e harmadik tagját. Ezekre

semmilyen más módon nem tehetünk szert. Végző soron pedig az Ő akaratának való teljes alárendeltség az, ami segít nekünk olyanná válni, mint a Szabadítónk. Ismétlem, az, hogy Hozzá hasonlóná váljunk és egyek legyünk Vele, a végző cél – és tulajdonképpen az igazi tanítványság értelme.

A tanítványság az, amit a gyakorlatban láttam a Colonia Juárez templomban és a környező földeken, amint a testvérek a hitben megerősítették Isten

és egymás iránti elkötelezettségüket a szívzaggató csapások ellenére is.

Tanúsítom, hogy amikor engedelmeskedünk az Úr parancsolatainak, szolgálunk másokat, és alárendeljük akaratunkat az Ővének, akkor valóban igazi tanítványaiává válunk. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

NOTE

1. Lásd Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), 61.

Írta: Don R. Clarke elder
a Hetvenektől

Az úrvacsora áldásai

Áldottak leszünk, miközben hálát érzünk Jézus Krisztus engeszteléséért, megújítjuk a kereszteségi szövetségünket, érezzük a megbocsátást, és sugalmazást kapunk a Szentlélektől.

Az Idaho állambeli Rexburgben nőttem fel, ahol csodálatos család, barátok, tanítók és vezetők voltak hatással rám, és tanítottak engem. Mindannyiunk életében vannak különleges élmények, melyek megérintik a lelkünket, és örök változást hoznak. Egyik ilyen élményem fiatal koromban történt, és az egész életemet átformálta.

Mindig is tevékeny voltam az egyházban, és tevékenyen haladtam előre az ároni papság hivatalaiban. Tizenévesen a tanítónk, Jacob testvér megkért, hogy írjuk le egy kártyára, mire gondoltunk az úrvacsora közben. Elvettem a kártyát, és elkezdtem írni. Az első helyre került a kosármeccs, amit előző este megnyertünk. Aztán a randi a meccs után és így tovább. Valahol a lista alján, és nem túl vastag betűkkel, megjelent Jézus Krisztus neve is.

Minden vasárnap kitöltöttük a kártyát. Egy fiatal áronipapságviselőnek az úrvacsora és az úrvacsorai gyűlés kezdett új, tágabb és lelkibb értelmet nyerni. Izgatottan vártam a vasárnapot és a lehetőséget, hogy vegyek az úrvacsorából, ahogyan a Szabadító engesztelésének megértése megváltoztatott. A mai napig minden vasárnap, amikor az

úrvacsorából veszek, lelki szemeim előtt ott van ez a kártya, és átnézem a listámat. Ma már a listámon a legelső helyen mindig az emberiség Szabadítója áll.

Az Újszövetségben olvashatunk arról, amikor a Szabadító és az Ő apostolai a felső szobában összegyűltek, hogy a húsvéti vacsorát elfogyasszák.

„És minekutána a kenyeret vette, hálákat adván megszegé, és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely ti éretetek adatik: *ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.*

Hasonlóképpen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véreemben, *mely ti értettek kiontatik.*”¹

Jézus a nefitáknál tett látogatása során is bevezette az úrvacsora szertartását.² Megtanultam, milyen nagy jelentőségű e két esemény.

David O. McKay elnök ezt mondta: „Úgy érzem, ki kell hangsúlyoznom, mi az, amit az Úr az egyház legfontosabb gyűléseként megjelölt, ez pedig az úrvacsorai gyűlés”³. Ha megfelelően felkészülünk az úrvacsorára, megváltoztathatjuk az életünket. Szeretnék javasolni öt olyan alapvetet, melyek áldást hozhatnak az életünkre, amikor az úrvacsorából érdemesen veszünk.

I. Érezzük hálát Jézus Krisztus engesztelése iránt!

Az első alapelv, hogy érezzünk hálát Mennyei Atyánk iránt az úrvacsora során, Fiának engesztelése miatt. A következő történetet hallottam az úrvacsora kiosztásáról:

„Az úrvacsora nem sokat jelentett nekem addig a vasárnapig, amikor diakónussá rendelték. Aznap délután első alkalommal osztottam ki az úrvacsorát. A gyűlés előtt az egyik diakónus figyelmeztetett: »Figyelj Schmidt testvérré! Előfordulhat, hogy fel kell keltened.«

Végre elérkezett az idő, hogy részt vegyek az úrvacsora kiosztásában. Az első hat sornál minden rendben ment. A gyerekek és felnőttek minden különbözőbb gond nélkül vettek a kenyérből. Aztán elértem a hetedik sorig, ahol Schmidt testvér is ült. Nagyon meglepődtem. Alvás helyett teljesen éber volt. Némelyektől eltérően úgy tűnt, komolyan elgondolkodva és áhítattal vesz a kenyérből.

Néhány perccel később ismét a hetedik sorban találtam magam a vízzel. Ez alkalommal a barátomnak igaza volt. Schmidt testvér ott ült lehajtott fejjel, nagy, német szemei csukva voltak. Nyilvánvaló volt, hogy mélyen alszik. Most mit tegyek vagy mit mondjak? Egy pillanatra elnéztem az évek fáradalmaitól és nehézségeitől ráncos homlokát. Tizenévesként csatlakozott az egyházhoz, és sok üldöztetést szenvedett el a német kisvárosban. Sokszor hallottam már a történetet a bizonyágtételes gyűlésen. Végül aztán úgy döntöttem, gyengéden megrázom a vállát, remélve, hogy ezzel felébresztem. Ahogyan kinyújtottam a kezem, a feje lassan emelkedni kezdett. Könnyek folytak végig az arcán, aztán ahogyan a szemébe néztem, szeretet és öröm áradt belőle. Csendesen felnyúlt, és vett a vízből. Bár még csak tizenkét éves voltam, ma is élelken emlékszem, mit éreztem,

amikor figyeltem ezt a megviselt, idős embert, ahogyan az úrvacsorából vesz. Kétség nélkül tudtam, hogy olyasmit érez az úrvacsora kapcsán, amit én addig még sohasem éreztem. Akkor eldöntöttem, hogy én is érezni akarom ugyanezeket az érzéseket.”⁴

Schmidt testvér a mennyel kommunikált, és a menny is kommunikált vele.

II. Emlékezünk arra, hogy a keresztelési szövetségeinket újítjuk meg!

A második alapelv: emlékezünk arra, hogy amikor az úrvacsorából veszünk, akkor a keresztelési szövetségeinket újítjuk meg. Ahogyan az a szentírásokban is olvasható, többek között a következő ígéretet tesszük:

„Isten nyájába jö[vünk] és az ő népének neveztet[ünk], ...egymás terheit visell[jük], ...gyászol[unk] azokkal, akik gyászolnak, ...Isten tanújaként áll[unk]”⁵.

„...megtört szívvel és töredelmes lélekkel áll[unk] elő, ...hajlandóak [vagyunk] magunkra venni Jézus Krisztus nevét, elhatározva azt, hogy mindvégig szolgáljuk őt”⁶, és hogy betartjuk parancsolatait, és mindig emlékezünk Őrá.⁷

Az úrvacsorai imák e szövetségek emlékeztetői. Amikor az úrvacsorából veszünk, akkor megújítjuk azon elkötelezettségünket, hogy e szövetségek szerint élünk. Szerintem helyénvaló memorizálni az úrvacsorai imákat a fejünkben és a szívünkben is. Ez segíteni fog a keresztelési szövetségeink megújítására összpontosítanunk. Legyünk akár 8, akár 80 évesek a keresztelésünkkor, remélem, sohasem felejtjük el azt a napot és a szövetségeket, melyeket kötöttünk.

III. Az úrvacsora során érezhetjük bűneink bocsánatát

Harmadszor, az úrvacsora során érezhetjük bűneink bocsánatát.

Amennyiben az úrvacsorai gyűlés előtt szántunk időt arra, hogy megbánjuk a bűneinket, akkor úgy távozzunk az úrvacsorai gyűlésről, hogy tisztának érezzük magunkat. Boyd K. Packer elnök ezt mondta: „Az úrvacsora megújítja a bűnbocsánat folyamatát. Minden vasárnap, amikor az úrvacsorai szertartást elvégezzük, ezzel a ceremóniával újítjuk meg a bűnbocsánat elnyerésének folyamatát. [...] Minden vasárnap megtisztíthatjuk magunkat, hogy majd annak idején, mikor meghalunk, lelkünk tiszta legyen.”⁸ Amikor érdemesen veszünk az úrvacsorából, akkor ez segít, hogy úgy érezzük magunkat, mint Benjámin király népe, akiket „öröm töltött... el...”, és bocsánatot nyertek bűneikre, és béke volt a lelkiismeretükben”⁹.

IV. Sugalmazást kaphatunk gondjaink megoldásához

A negyedik alapelv az, hogy az úrvacsorai gyűlés során sugalmazást kaphatunk a gondjaink megoldásához. Amikor misszióelnök voltam Bolíviában, feleségemmel, Mary Anne-nel abban az áldásban volt részünk, hogy részt vehettünk egy misszióelnököknek szóló konferencián Henry B. Eyring elnökkel. Ezen a gyűlésen arról tanított, hogy három

fontos felkészülési mód van arra, hogy egy gyűlés hasznunkra váljon. A gondjainkkal kell odajönni, gyermeki alázattal, készen a tanulásra, és azzal a vágygal, hogy segítünk Isten gyermekeinek.

Amikor alázatosan érkezünk az úrvacsorai gyűlésre, akkor részeseülhetünk abban az áldásban, hogy inspirációkat kaphatunk napi gondjaink megoldásához. Felkészülten kell érkezni, hajlandóan arra, hogy figyeljünk, és semmi ne vonja el a figyelmünket. A szentírásokban azt olvassuk: „...én azt mondom neked, hogy *tanulmányoznod* kell azt az elmédben; majd *meg kell kérdezned tőlem, hogy helyes-e*, és ha helyes, akkor tebenned *égvővé teszem kebledet; érezni fogod tehát, hogy helyes.*”¹⁰ Megtudhatjuk, mit kell tennünk, hogy megoldjuk a problémáinkat.

V. Ha érdemesen veszünk az úrvacsorából, az segít, hogy elteljünk a Szentlélekkel

Az ötödik alapelv, hogy ha érdemesen veszünk az úrvacsorából, az segít, hogy elteljünk a Szentlélekkel. Nefitáknál tett látogatása során, az úrvacsora bevezetésekor Jézus kijelentette: „Aki eszik ebből a kenyérből, az testemből eszik a lelke

javára; és aki iszik ebből a borból, az a véreimből iszik a lelke javára; és lelke soha meg nem éhezik, se nem szomjazik, hanem eltöltetik.”¹¹ Azt az ígéretet kapták, hogy ha éhezik és szomjúhozák az igazlelkűséget, akkor eltelnek a Szentlélekkel. Az úrvacsorai ima szintén azt ígéri, hogy ha megtartjuk szövetségünket, Lelke mindig velünk lesz.¹²

Melvin J. Ballard elder ezt mondta: „Tanúsíthatom, hogy különleges lélek járja át az úrvacsorai szertartást, mely tetőtől talpig melegséggel tölti el a lelket; érezzük, ahogy a lélek sebei begyógyulnak, és a terhek felemelgetnek. Megnyugvás és boldogság jön a lélekre, amely érdemes és igaz szándékkal részesül ebből a lelki táplálékból.”¹³

Áldottak leszünk, miközben hálát érzünk Jézus Krisztus engeszteléséért, megújítjuk a kereszteselési szövetségünket, érezzük a megbocsátást, és sugalmazást kapunk a Szentlélektől, amint hetente veszünk az úrvacsorából. Mindig egyszerű lesz az úrvacsorai gyűlés, ha hódolatunk központjában az úrvacsora áll. Hálás vagyok Jézus Krisztus engeszteléséért. Tudom, hogy Ő él. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 22:19–20; kiemelés hozzáadva.
2. Lásd 3 Nefi 18.
3. David O. McKay, in Conference Report, Oct. 1929, 11.
4. *Book of Mormon Student Manual* (Church Educational System manual, 1979), 417.
5. Móziás 18:8–9.
6. Tan és a szövetségek 20:37.
7. Lásd Tan és a szövetségek 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord* (2008), 196.
9. Móziás 4:3; kiemelés hozzáadva.
10. Tan és a szövetségek 9:8; kiemelés hozzáadva.
11. 3 Nefi 20:8.
12. Lásd Tan és a szövetségek 20:77.
13. Melvin J. Ballard, in Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 149.

Írta: David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Megtérni az Úrhoz

Tudni, hogy az evangélium igaz – ez jelenti a bizonyosság lényegét. Következésként hűnek lenni az evangéliumhoz – ez jelenti a megtérés lényegét.

Üzenetem arra összpontosít, hogy milyen kapcsolatban áll a Jézus Krisztusról való bizonyosság elnyerése a Hozzá és evangéliumához történő megtéréssel. Általában külön beszélünk a bizonyosság és a megtérés témaköréről, de értékes meglátásokra és mélyebb lelki meggyőződésre teszünk szert, ha együtt tanulmányozzuk e két fontos kérdést.

Azért imádkozom, hogy a Szentlélek tanítson és oktasson mindannyiunkat.

Ti kinek mondotok engem?

Sokat tanulhatunk a bizonyosságról és a megtérésről Péter apostol szolgálatából.

Amikor Jézus Cézarea Filippi partjánál járt, ezt az átható kérdést tette fel tanítványainak: „Ti... kinek mondotok engem?”

Péter azon nyomban így felelt:

„Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.

És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám” (Máté 16:15–17).

Amint az Péter válaszában és a Szabadító tanításában megnyilvánul, a bizonyosság nem más, mint valamely

lelki igazság kinyilatkoztatás általi személyes tudása. A bizonyosság egy ajándék Istentől, mely elérhető Isten minden gyermeke számára. Az igazság bármely őszinte keresője kaphat bizonyosságot, ha „egy cseppnyi hitet” gyakorol Jézus Krisztusban, hogy „kísérletet [tegyen]” (Alma 32:27) és „kipróbál[ja] Isten szavának a hatását” (Alma 31:5), „enged[jen] a Szent Lélek hívásainak” (Móziás 3:19) és „ráeszmél[jen] Istenre” (Alma 5:7). A bizonyosság nagyobb egyéni felelősséget jelent, ugyanakkor a céltudatosság, a bizonyosság és az öröm forrása is.

A lelki igazságról való bizonyosság kereséséhez és elnyeréséhez őszinte szívvel, igaz szándékkal és Krisztusba vetett hittel (lásd Moróni 10:4) történő kérdésre, keresésre és zörgetésre van szükség (lásd Máté 7:7; 3 Nefi 14:7). A bizonyosság alapvető alkotóelemei között vannak a következők: tudnunk kell, hogy Mennyei Atyánk él és szeret minket, hogy Jézus Krisztus a Szabadítónk, valamint hogy az evangélium teljessége visszaállítatott a földre ezekben az utolsó napokban.

Te azért idővel megtérvén

Miközben a Szabadító a tanítványait tanította az utolsó vacsora során, így szólt Péterhez:

„Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát;

De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősít-sed” (Lukács 22:31–32).

Érdekes megjegyezni, hogy ez a nagyszerű apostol sokat beszélgetett és járt a Mesterrel, sok csodának volt tanúja, és erős bizonyága volt a Szabadító isteni voltáról. De még Péternek is szüksége volt további tanításra Jézustól a Szentlélek megtérést és megszentelődést elősegítő hatalmáról, valamint a hitű szolgálat iránti elkötelezettségéről.

Jézus Krisztus evangéliumának lényege magában foglal egy alapvető és maradandó változást a természetünkben, amelyet a Szabadító engesztelése tesz lehetővé. A valódi megtérés változást idéz elő az ember hitelveiben, szívében és életében, hogy elfogadja Isten akaratát és összhangba kerüljön vele (lásd Cselekedetek 3:19; 3 Nefi 9:20), továbbá magában foglalja az az iránti tudatos elkötelezettséget is, hogy Krisztus tanítványává legyen.

A megtérés a bizonyosság alapjának kiterjesztése, elmélyítése és kitágítása. Az Istentől érkező kinyilatkoztatás eredménye ez, melyet egyéni bűnbánat, engedelmesség és szorgalom kísér. Az igazság bármely őszinte keresője megtérhet, ha megtapasztalja

a hatalmas szívbeli változást és lel-kileg Istentől újjászületik (lásd Alma 5:12–14). Amikor tiszteletben tartjuk a szabadulás és a felmagasztosulás szertartásait és szövetségeit (lásd T&Sz 20:25), „Krisztusba vetett állhatatosság-gal” törekszünk előre (2 Nefi 31:20) és hittel mindvégig kitartunk (lásd T&Sz 14:7), akkor új teremtménnyé válunk Krisztusban (lásd 2 Korinthusbeliek 5:17). A megtérés során a bizonyág ajándékáért érzett hálánk kifejezése-ként Istennek ajánljuk magunkat, a szeretetünket és a hűségünket.

Mormon könyvebeli példák a megtérésre

A Mormon könyve tele van megté-résről szóló inspiráló feljegyzésekkel. Amáleki, Jákób egyik leszármazottja, ezt írta: „[Sz]erethém, ha Krisztus-hoz jönnétek, aki Izráel Szentje, és részesülnétek az ő szabadításában, és megváltásának hatalmában. Igen, jöjjetek hozzá, és ajánljátok fel neki teljes lelketeket, felajánlasként” (Omni 1:26).

Fontos és szükséges a Szentlélek ereje által tudni, hogy Jézus a Krisztus. Az azonban, hogy Hozzá térjünk és teljes lelkünket Neki ajánljuk felaján-lasként, sokkal többet kíván a pusztá tudásnál. A megtérés teljes szívünket, teljes lelkünket, teljes elménket és min-den erőnket kívánja (lásd T&Sz 4:2).

Benjámin király népe így kiáltott fel a tőle kapott tanítás hatására: „Igen, minden szót elhiszünk, melyet nekünk mondtál; és azt is tudjuk, hogy azok biztosan úgy vannak és igazak, a Mindenható Úr Lelke miatt, mely ha-talmas változást vitt véghez bennünk, vagyis a szívünkben, úgyszólván már nincs hajlandóságunk arra, hogy go-nosz dolgot tegyünk, csak arra, hogy állandóan jót tegyünk” (Móziás 5:2). Az, hogy elfogadták a hallott szavakat, bizonyosságot kaptak az igazságukról és hitet gyakoroltak Krisztusban, hatal-mas szívbeli változást és arra irányuló szilárd elhatározást idézett elő, hogy fejlődjenek és jobba váljanak.

A Hélamán könyvében szereplő megtért lámánitákat e szavakkal jellemzik: „[A] kötelesség[ük] útján jár[nak], és körültekintően jár[nak] Isten előtt, és azon vannak, hogy... betartsák a parancsolatait, és rendelkezéseit és ítéleteit. [...]

[É]s fáradhatatlan szorgalommal törekednek arra, hogy testvéreik mara-dékát elvezessék az igazság ismereté-hez” (Hélamán 15:5–6).

Amint ezek a példák is kiemelik, a megtéréshez kapcsolódó fő jellemvonások a hatalmas szívbeli változás megtapasztalása, a törekvés jót tenni állandóan, előre haladni a kötelesség útján, körültekintően járni Isten előtt,

valamint a parancsolatok betartása és a fáradhatatlan szorgalommal végzett szolgálat. Látható, hogy ezek a hithű lelkek mélyen elkötelezetteké váltak az Úr és tanításai iránt.

Megtértté válni

Sokunk számára a megtérés egy hosszabb folyamat, nem pedig egy egyszeri esemény, amely valamiféle erőteljes vagy drámai élményből fakad. Indítékaink, gondolataink, szavaink és tetteink sort sorra, előírásról előírásra, fokozatosan és szinte észrevehetetlenül kerülnek összhangba Isten akaratával. Az Úrhoz való megtérés állhatatosságot és türelmet is kíván.

A lámánita Sámuel öt alapvető dolgot sorolt fel, amely szükséges az Úrhoz való megtéréshez: (1) hinni kell a szent próféták tanításaiban és jövendöléseiben, ahogy azok a szentírásokban állnak, (2) hitet kell gyakorolni az Úr Jézus Krisztusban, (3) bűnbánatot kell tartani, (4) meg kell tapasztani a hatalmas szívbeli változást, valamint (5) szilárdra és állhatatosra kell válni a hitben (lásd Hélamán 15:7–8). Ez a megtéréshez vezető út mintája.

Bizonyosság és megtérés

A bizonyosság a folyamatos megtérés kezdete és előfeltétele. A bizonyosság

csupán a kiindulópont, nem pedig a végállomás. Az erős bizonyosság jelenti azt az alapot, amelyre a megtérés épül.

A bizonyosság önmagában nem elég, és nem is lesz soha elég ahhoz, hogy megóvjon bennünket a sötétség és gonoszság azon utolsó napi viharában, amelyben most élünk. A bizonyosság fontos és szükséges, de nem elegendő annak a lelki erőnek és védelemnek a biztosítására, amelyre szükségünk van. Vannak olyan egyháztagok, akiknek volt bizonyosága, és mégis eltévelyedtek és eltávolodtak. Lelki tudásuk és elkötelezettségük nem volt elegendő az előttük álló kihívásokhoz.

A bizonyosság és a megtérés közti kapcsolatról fontos leckét kaphatunk Móziás fiainak misszionáriusi szolgálatából:

„[A]zok, akik hittek, vagyis akik eljutottak az igazság megismeréséhez, Ammonnak és testvéreinek a kinyilatkoztatás és a prófétálás lelke, valamint Isten hatalma szerinti prédikálása által, mely csodákat művelt bennük – igen..., ahogy él az Úr, úgy mindazok a lámániták, akik hittek a prédikálásukban és az Úrhoz tértek, azok soha nem távolodtak el.

Mert igazlelkű nép lettek; letették lázadásuk fegyvereit, nem harcoltak

többé sem Isten, sem bármely testvérük ellen. [...]

Most, ezek voltak azok, akik az Úrhoz tértek” (Alma 23:6–8).

Két fontos tényezőt említenek ezek a versek: (1) *az igazság ismeretét*, melyet értelmezhetünk bizonyoságként, valamint azt, hogy (2) *az Úrhoz tértek*, amit én a Szabadítóhoz és az Ő evangéliumához való megtérésként értelmezek. Így aztán a bizonyosság és az Úrhoz való megtérés hathatós együttese szilárdságot és állhatatosságot eredményezett, valamint lelki védelmet nyújtott.

Soha nem tévelyedtek el, és letették lázadásuk fegyvereit – nem harcoltak többé Isten ellen. Ahhoz, hogy képesek legyünk letenni lázadásunk dédelgetett fegyvereit – amilyen például az önzés, a gőg vagy az engedetlenség –, sokkal többre van szükség a puszta hitnél és tudásnál. Lázadásunk fegyvereinek letételét a meggyőződésnek, az alázatnak, a bűnbánatnak és az engedékenységnek kell megelőznie. Kezeinkben vannak-e még mindig lázadásunk azon fegyverei, amelyek meggátolják, hogy megtérjünk az Úrhoz? Ha igen, akkor itt az ideje, hogy bűnbánatot tartsunk.

Figyeljétek meg, hogy a lámániták nem az őket tanító misszionáriusokhoz

vagy az egyház kiváló programjaihoz tértek meg. Nem a vezetőik személyiségéhez tértek meg, sem pedig kulturális örökségük vagy atyáik hagyományai megőrzéséhez. Az Úrhoz tértek meg: Őhöz, a Szabadítójukhoz, valamint az Ő isteniségéhez és tanához – így aztán soha nem tévelyedtek el.

A bizonyosság az igazságról a Szentlélek hatalma által szerzett lelki tudás. A folyamatos megtérés a kinyilatkoztatott és befogadott igazság iránti állandó elkötelezettséget jelent – készséges szívvel, igazlelkű indítatásból. Tudni, hogy az evangélium igaz – ez jelenti a bizonyosság lényegét. Következésképpen hűnek lenni az evangéliumhoz – ez jelenti a megtérés lényegét. Tudnunk kell, hogy az evangélium igaz, és hűnek kell lennünk az evangéliumhoz.

Bizonyosság, megtérés és a tíz szűz példázata

Most pedig szeretném a tíz szűz példázatának egyik lehetséges értelmezését használni arra, hogy kiemeljem, milyen kapcsolat van a bizonyosság és a megtérés között. Volt tíz szűz – öt eszes és öt balga –, akik fogták lámpásaikat és elindultak, hogy találkozzanak a vőlegénnyel. Kérlek benneteket, hogy a szűzek lámpásaira most a

bizonyosság lámpásaként gondoljatok. A balga szűzek fogták bizonyosságuk lámpásait, olajat azonban nem vittek magukkal. Az itt említett olajat tekintették a megtérés olajának.

„Az eszesek pedig [bizonyosságuk] lámpásai[v]al együtt [a megtérés] olaj[át] vivének az ő edényeikben.

Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának.

Éjfélkor pedig kiáltás lőn: Ímhol jó a vőlegény! Jőjjetek elébe!

Akkor felkelének mind azok a szűzek, és elkészíték az ő [bizonyosságuk] lámpás[ait].

A bolondok pedig mondának az eszeseknek: Adjatok nekünk a ti olajotokból [vagyis a megtérés olajából], mert a mi lámpásaink kialusznak [vagyis bizonyosságunk gyenge].

Az eszesek pedig felelének, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és nektek; menjeteink inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak” (Máté 25:4–9).

Talán önző volt-e az öt eszes szűz, hogy nem volt hajlandó osztozni, vagy inkább azt sugallták-e teljesen helyénvalóan, hogy a megtérés olaja nem vehető kölcsön? Átadható-e másoknak a parancsolatoknak való állhatatos engedelmességből fakadó

lelki erő? Átengedhető-e egy szükséglet látó személynek a szentírások szorgalmas kutatásából és átgondolásából származó tudás? Átruházható-e egy megpróbáltatásokkal vagy nehéz kihívásokkal küzdő emberre az a békesség, amelyet az evangélium a hithű utolsó napi szenteknek nyújt? Mindezen kérdésekre egyértelműen nemleges a válasz.

Amint azt az eszes szűzek helyénvaló módon hangsúlyozták, mindannyiunknak magunknak kell vennünk olajat. Ezek a sugalmazott nők nem egy üzleti tranzakcióról beszéltek, hanem kihangsúlyozták az arra irányuló egyéni felelősségünket, hogy bizonyosságunk lámpása mindig égjen, és mindig legyen elegendő tartalékunk a megtérés olajából. Ezt a drága olajat pedig cseppenként kapjuk meg – „sort sorra, előírást előírásra” (2 Nefi 28:30) –, türelemmel és állhatatosan. Nincs rövidebb út, és nem lehet az utolsó pillanatban kapkodva felkészülni.

„Legyetek tehát hűségesek, mindig imádkozzatok, lámpásotok legyen rendben és égjen, és legyen nálatok olaj, hogy készen állhassatok a Vőlegény jövetelekor” (T&Sz 33:17).

Bizonyosság

Megígérem nektek, hogy amikor eljutunk az igazság megismerésére és megtérünk az Úrhoz, akkor szilárdak és állhatatosak maradunk, és soha nem tévelyedünk el. Buzgón fogjuk letenni lázadásunk fegyvereit. Megáldatunk bizonyosságunk lámpása fényének ragyogásával és a megtérés olajának elegendő tartalékával. Miközben pedig mindannyian egyre teljesebb mértékben megtérünk, erősíteni fogjuk családtagjainkat, barátainkat és ismerőseinket is. Ezekről az igazságokról teszem bizonyosságomat az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Írta: Thomas S. Monson elnök

Isten veletek, míg újra találkozunk!

*Áldottak leszünk, ha az elmúlt két nap üzeneteit
a szívünkbe ültetjük.*

Kedves testvéreim, egy újabb felemelő általános konferencia végéhez érkeztünk. Ez a konferencia lelkileg táplált és inspirált engem, és tudom, hogy ti is éreztétek különleges lelkiségét.

Szívből jövő hálánkat fejezzük ki mindazoknak, akik bármilyen módon részt vettek ebben. Gyönyörűen tanították és hangsúlyozták ki újra az evangélium igazságait. Áldottak leszünk, ha az elmúlt két nap üzeneteit a szívünkbe ültetjük.

Mint mindig, e konferencia történései megtalálhatóak lesznek az *Ensign* és a *Liahóna* folyóiratok soron következő számában. Buzdítalak benneteket, hogy újra olvassátok majd át a beszédeket, és gondolkozatok el a bennük található üzeneteken. A saját tapasztalatom azt mutatja, hogy még többet nyerek ezekből a sugalmazott beszédekből, amikor mélyebben is áttanulmányozom azokat.

Ez a konferencia példa nélküli! Földrészeken és óceánokon átívelve, világszerte elér az emberekhez. Bár sokatoktól messze vagyunk, érezzük a lelketeket. Szeretünk benneteket és nagyra becsülünk titeket.

Az ezen a konferencián felmentésre került fivéreinknek pedig mindannyiunk nevében szívből jövő hálámot fejezem ki a sok-sok évnyi odaadó szolgálatukért. Számtalan ember életét áldottátok meg az Úr munkájában való részvételekkel.

Kedves testvérek, a közelmúltban ünnepeltem a 85. születésnapomat, és hálás vagyok minden évért, melyet az Úr ad nekem. Az életem eseményeire visszagondolva köszönetet mondok Neki a rengeteg áldásért. Ahogyan a ma délelőtti üzenetemben is említettem, éreztem kezének irányítását az erőfeszítéseimben, miközben őszintén igyekeztem Őt és mindannyiótokat szolgálni.

Az egyház elnökének hivatala embert próbáló elhívás. Mily hálás vagyok a velem szolgáló két hithű tanácsosomért, akik kivételes képességeikkel és szolgálatkészségükkel segítenek az Első Elnökség munkájában. Hálámot fejezem ki a Tizenkét Apostol Kvórumát alkotó nemes férfiaknak is. Fáradhatatlanul dolgoznak a Mester ügyében a Hetvenek kvórumaival együtt, akik sugalmazott támogatást nyújtanak nekik.

Szeretnélek megdicsérni

benneteket is, kedves testvéreim, szerte a világon, mindazért, amit egyházközösségekben és gyülekezetekben, cöveketekben és kerületekben tesztek. Amikor készségesen betöltitek elhívásaitokat, segítetek Isten királyságát felépíteni a földön.

Ügyeljünk mindig egymásra, segítséget nyújtva a szükség idején. A kritika és az ítélkezés helyett legyünk inkább toleránsak, mindig a Szabadító szerető kedvességét példázva. Ily módon szolgáljuk egymást készséges szívvel. Imádkozunk sugalmazásért, hogy tudomást szerezzünk a

Írta: Linda K. Burton
a Segítőegylet általános elnöke

körülöttünk élők szükségleteiről, majd pedig induljunk tovább, és gondoskodjunk a segítségnyújtásról.

Legyünk bizakodóak a mindennapjainkban. Annak ellenére, hogy egyre vészterhesebb időket élünk, az Úr szeret bennünket és figyel ránk. Mindig mellettünk áll, amikor a jót tesszük. Segíteni fog bennünket a szükség idején. Nehézségek jönnek az életünkbe, olyan váratlan gondok, melyeket sohasem választanánk önként. Egyikünk sem mentes ezektől. A halandóság célja, hogy tanuljunk és egyre inkább hasonlónak váljunk Atyánkhoz, és bizony gyakran e nehéz időszakokban tanulunk a legtöbbet, bármily fájdalmasak is legyenek a leckék. Életünket eltöltheti az öröm, amint Jézus Krisztus evangéliuma tanításait követjük.

Az Úr így biztatott bennünket: „[B]ízzatok: én meggyőztem a világot.”¹ Mily hatalmas boldogságot ad nekünk ez a tudás! Értünk élt és értünk halt meg. Megfizette a bűneink árát. Kövessük a példáját! Mutassuk ki hatalmas hálánkat Iránta azzal, hogy elfogadjuk áldozatát, és olyan életet élünk, ami méltóvá tesz bennünket, hogy egy nap majd visszatérjünk Hozzá és Vele éljünk.

Ahogy a korábbi konferenciákon is említettem, köszönöm az értem mondott imáitokat. Szükségem van rájuk; érzem őket. Az általános felhatalmazottakkal együtt mi is gondolunk rátok, és azért imádkozunk, hogy Mennyei Atyánk különleges áldásai legyenek veletek.

Most, kedves testvérek, hat hónapra berekesztjük e konferenciát. Isten legyen veletek, míg akkor újra találkozunk! Szabadítónk és Megváltónk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. János 16:33.

Szívünkbe véstük-e a Jézus Krisztus engesztelésébe vetett hitet?

Szövetségeink megkötése, betartása és az azokban való örvendezésünk lesz a bizonyítéka annak, hogy Jézus Krisztus engesztelése valóban a szívünkbe lett vésve.

Drága nőtestvéreim, hónapok óta ti töltitek ki a gondolataimat és a szívemet, amióta csak ezen a kihívást jelentő felelősségen elmélkedem. Bár nem érzem, hogy felnőttem volna a rám ruházott felelősséghez, tudom, hogy az elhívás az Úrtól jött az Ő választott prófétája által, és ez egyelőre elég nekem. A szentírások azt tanítják, hogy „akár [az Úr hangja], akár szolgál[i] hangja által, az ugyanaz”¹.

Az egyik becses ajándék, mely ezzel az elhívással jár, az a bizonyosság, hogy Mennyei Atyánk minden lányát szereti. Én éreztem az Ő mindannyiunk iránti szeretetét!

Akárcsak ti, szeretem a szentírásokat. Jeremiás könyvében található egy rész, mely drága a szívemnek. Jeremiás problémákkal teli korban és helyen élt, de az Úr megengedte neki, hogy előre

lássa „a remény idejét Izráel utolsó napi összegyűjtése közben”² – azaz napjainkat. Jeremiás így jövendölt:

„[A]zt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmé lesznek. [...]

...mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.”³

Mi vagyunk az a nép, melyet Jeremiás látott. Vajon mi meghívtuk-e az Urat, hogy beírja törvényét, vagyis a tant, a szívünkbe? Hisszük-e, hogy az a megbocsátás, melyre Jeremiás utalt, és amely az engesztelés által áll rendelkezésre, ránk személyesen is vonatkozik?

Néhány évvel ezelőtt Jeffrey R. Holland elder megosztotta az érzéseit

a pionírok mélyen gyökerező hitéről, akik még gyermekeik halála után is tovább meneteltek a Sóstó völgye felé. Ezt mondta: „Ők ezt nem egy program vagy közösségi tevékenység keretén belül tették, hanem a Jézus Krisztus evangéliuma iránti hitükből, mely ott volt a lelkükben, a velejükben.”

Elérzékenyülten így folytatta:

„Csakis így lehetett, hogy azok az édesanyák képesek voltak eltemetni [csecsemőiket] egy ládikában, és tovább tudtak lépni, mondván: »A megígért föld ott lesz valahol. Sikerülni fog eljutnunk abba a völgybe!«

Ezt a szövetségeik, a tan, a hit, a kinyilatkoztatás és a lélek miatt tudták mondani.”

Majd a következő elgondolkodtató szavakkal zárta: „Ha ezt meg tudjuk tartani a családjunkban és az egyházban, talán nagyon sok minden más is megoldódik magától. Talán lehullanak a kézikocsiról az úgymond haszontalább holmik. Tudvalévő, hogy a kézikocsik csak egy bizonyos súlyt bírtak el. Ugyanúgy, ahogy őseinknek el kellett dönteniük, mit visznek magukkal, a 21. század is rákényszerít bennünket, hogy eldöntsük, mit pakolhatunk fel erre a kis kézikocsira: a lelkünk anyagát – ami ott van a csontjaink velejében.”⁴ Vagyis más szavakkal, ami *be van írva a szívünkbe!*

A Segítőegylet új általános elnökségként őszintén kerestük az Urat, hogy megtudjuk Tőle, milyen szükséges dolgokat szeretne, ha feltennénk a mi kis segítőegyleti kézikocsinkra, hogy előrébb vihessük a munkáját. Úgy éreztük, hogy Mennyei Atyánk azt szeretné, ha először is segítenénk szeretett

leányainak megérteni Jézus Krisztus engesztelésének tanát. Miközben így teszünk, tudjuk, hogy hitünk növekedni fog, akár csak azon vágyunk, hogy igazlelkűen éljünk. Másodszor, miközben azon elméltünk, milyen nagy szükség is van a család és az otthon megerősítésére, úgy éreztük, azt szeretné az Úr, ha arra buzdítanánk szeretett leányait, hogy örömmel ragaszkodjanak szövetségeikhez. A szövetségek betartásával a család is megerősödik. Végül úgy éreztük, azt szeretné, hogy a többi segédszervezettel és papsági vezetőinkkel egységben dolgozzunk, azzal a céllal, hogy felkutassuk és segítsük az úton azokat, akik segítséget szenvednek. Buzgón imádkozunk, hogy mindannyian kitérjünk szívünket, és engedjük, hogy az Úr belevesse az engesztelés, a szövetségek és az egység tanait.

Hogyan várhatjuk el, hogy megerősítsük a családokat vagy segítsünk másoknak, amíg a mi szívünkbe nem íródott be a Jézus Krisztusba és az Ő végtelen engesztelésébe vetett mély és tartós hit? Ma este az engesztelés három tantételét szeretném megosztani veletek, amelyek ha be vannak írva a szívünkbe, gyarapítani fogják a Jézus Krisztusba vetett hitünket. Remélem, hogy ezek a tantételek megáldanak mindannyiunkat, akár új egyháztagok vagyunk, akár egész életünkben azok voltunk.

1. tantétel: „Az élet minden igazságtalansága helyrehozható Jézus Krisztus engesztelése által.”⁵

Mi, veletek együtt, bizonyóságot teszünk Szabadítónk, Jézus Krisztus

engeszteléséről. Bizonyosságunk, akár csak a tiétek, a szívünkbe íródott, miközben különféle, a lelket gyarapító kihívásokkal és nehézségekkel kerültünk szembe. Ha nem értjük meg Mennyei Atyánk tökéletes boldogságtervét és azt, hogy a Szabadító engesztelése áll ennek a tervnek a középpontjában, akkor ezek a kihívások igazságtalannak tűnhetnek. Mindannyian osztozunk az élet kihívásaiban. De a hithű szívekbe beíratott, hogy „az élet minden igazságtalansága helyrehozható Jézus Krisztus engesztelése által”.

Miért engedi meg az Úr, hogy szenvedés és csapások érjenek bennünket ebben az életben? Egyszerűen azért, mert azok részét képezik annak a tervnek, hogy növekedjünk és fejlődjünk! Ujjongtunk örömeinkben,⁶ mikor megtudtuk, hogy lehetőséget kapunk arra, hogy a földre jöjjünk és megtapasztaljuk a halandóságot. Dallin H. Oaks elder ezt tanította: „Szükséges megtérésünk gyakran gyorsabban érhető el szenvedés és csapások által, mint kényelem és nyugalom által...”⁷

Ezt az igazságot jól szemlélteti egy hithű pionír nőtestvér példája. Mary Lois Walker 17 évesen kötött házasságot John T. Morrisszal a Missouri állambeli St. Louis-ban. 1853-ban átkeltek a síkságon a szentekkel, és az első házassági évfordulójuk után nem sokkal megérkeztek a Sóstó-völgybe. Az útjuk során a többi szenthez hasonlóan ők is sok nélkülözést szenvedtek. Ám szenvedéseik és nyomorúságuk nem ért véget, mikor elérték a Sóstó-völgyet. A következő évben az akkor már 19 éves Mary ezt írta: „Született egy fiunk. [...] Mikor este valami azt súgta nekem: »El fogod veszíteni kicsinyedet.«”

A tél folyamán a gyermek egészsége romlani kezdett. „Mindent megtettünk,

amit csak tudtunk..., de a baba állapota egyre rosszabb lett. [...] Február másodikán elhunyt. Így tehát kiittam a keserű poharat – meg kellett válnom a saját húsomtól és véremtől.” Ám próbatételeinek még korántsem volt vége. Mary férjére is lesújtott a betegség, és három héttel azután, hogy elvesztette gyermekét, a férje is meghalt.

Mary ezt írta: „Így lettem hát – még tizenévesen – 20 rövid nap leforgása alatt egy idegen földön, több száz mérföldre a saját rokonaimtól, megfosztva a férjemtől és egyetlen gyermekemtől. A nehézségek hegyként tornyosultak fölém, és azt kívántam, bárcsak én is meghalnék és újra szeretteimmel lehetnék.”

Majd így folytatja: „Egy vasárnap este sétáltam egy barátommal. [...] Eszembe jutott a férjem távolléte és mérhetetlen magányom. Keserves sírásom közben szinte látni véltem, mintegy látomásként az elmémben, az élet meredek dombját, melyet meg kell másznom, és nagy erővel éreztem annak valóságát. Mélységes bánat telepedett rám, mert az ellenség pontosan tudja, mikor támadjon ránk, *de [Szabadítónknak, Jézus Krisztusnak] hatalmában áll, hogy megmentsen.* Az Atya... segítségével képes voltam megküzdeni mindazon erőkkal, melyek felsorakozni látszottak ellenem ebben az időszakban.”⁸

Mary oly zsenge korában, 19 évesen megtanulta, hogy az engesztelés megadja nekünk a bizonyosságot, hogy az élet minden igazságtalansága rendbe jöhet, és rendbe is fog jönni, még a legmélyebb bánatunk is.

2. tantétel: Az engesztelésben hatalom rejlik, mely lehetővé teszi számunkra, hogy legyőzzük a természetes embert és Jézus Krisztus igaz tanítványaivá váljunk.⁹

Van egy módja annak, hogy megtudjuk, megtanultuk-e az evangélium

egyik tanát vagy tantételét. Ez pedig az, hogy képesek vagyunk-e az adott tant vagy tantételt úgy tanítani, hogy egy gyermek is megértse. Az egyik elemis leckében található egy értékes forrás, egy tanmese, mellyel megtaníthatjuk a gyermekeknek megérteni az engesztelést. Ez talán segíthet, amikor a saját gyermekeinket, unokáinkat vagy más vallású barátainkat tanítjuk, akik megszeretnék érteni ezt a lényeges tant.

„Egy [nő], miközben az úton sétált, beleesett egy olyan mély gödörbe, hogy nem tudott kimászni abból. Bárhogy is próbálkozott, nem tudott kimászni magától. [S]egítségért kiáltott, és megörült, amikor egy kedves járókelő meghallotta és egy létrát eresztett a gödörbe. Ez lehetővé tette, hogy kimásszon a gödörből és visszanyerje szabadságát.

Mi olyanok vagyunk, mint a [nő] a gödörben. Bűnt elkövetni olyan, mint beleesni egy gödörbe, amelyből nem tudunk kimászni magunktól. [M]int ahogy a kedves járókelő meghallotta

a [nő] segélykiáltását, Mennyei Atyánk is elküldte az Ő Egyszülött Fiát, hogy segítséget nyújtson a meneküléshez. Jézus Krisztus [e]ngesztelését a gödörbe leereszt[ett] létrához lehetne hasonlítani; ez lehetőséget ad ahhoz, hogy kimásszunk.”¹⁰ Ám a Szabadító többet tesz, mint csupán leereszt egy létrát; Ő „lemászik hozzánk a gödörbe, és lehetővé teszi számunkra, hogy használjuk a létrát és kiszabaduljunk”¹¹. „Csakúgy, mint ahogy a gödörben lévő [nőnek] fel kellett másznia a létrán, nekünk is meg kell bánnunk bűneinket, engedelmeskednünk kell az evangéliumi tantételeknek és szertartásoknak ahhoz, hogy kimásszunk a gödrünkől és hogy jól használjuk [az engesztelés] életünkben! Így miután megtettünk minden tőlünk telhetőt, [az engesztelés] lehetővé teszi számunkra, hogy erdemek legyünk visszatérni Mennyei Atyánk jelenlétébe.”¹²

Nemrégiben abban a kiváltságban volt részem, hogy találkozhattam egy modernkori pionírral, Isten egy

szeretett leányával, egy új megtérrel Chilében. Egyedülálló édesanya két fiatal fiúval. Az engesztelés hatalma által lehetővé vált számára, hogy maga mögött tudja a múltját, és most már őszintén igyekszik Jézus Krisztus igaz tanítványává válni. Amikor rá gondolkodik, egy tantétel jut eszembe, melyet David A. Bednar elder tanított: „Fontos tudni, hogy Jézus Krisztus eljött a földre, hogy meghaljon értünk – ez Krisztus tanának sarkalatos és alapvető pontja. De azt is meg kell becsülnünk, hogy az Úr az engesztelésén és a Szentlélek hatalmán keresztül bennünk szeretne *élni* – de nemcsak azért, hogy vezéreljen, hanem azért is, hogy képessé tegyen bennünket.”¹³

Amint ezzel a chilei nőtestvérrel arról beszélgettünk, hogy miképpen maradjunk az örök élethez vezető ösvényen, ő lelkesen biztosított róla, hogy elkötelezetten halad tovább az úton. Szinte egész életében az ösvényen kívül haladt, és kijelentette, hogy nincs „odakint” semmi, amit újra vissza akarna kapni. Az engesztelés képessé tevő hatalma benne él. A szívébe íródott.

Ez a hatalom nemcsak arra tesz képessé minket, hogy kimásszunk a gödörből, hanem ahhoz is erőt ad, hogy folytassuk utunkat a szoros és keskeny ösvényen, mely visszavezet Mennyei Atyánk jelenlétébe.

3. tantétel: Az engesztelés a legfőbb bizonyíték számunkra az Atya gyermekei iránti szeretetéről.

Jól tennénk, ha eltűnődnénk ezen a felkavaró gondolon Oaks eldertől: „Gondoljatok bele, mekkora fájdalmat okozhatott Mennyei Atyánknak, hogy elküldje Fiát azért, hogy felfoghatatlan szenvedést álljon ki a mi bűneinkért! Ez a mindannyiunk iránti szeretetének legékeesebb bizonyítéka!”¹⁴

A szeretet eme legfőbb cselekedete arra kellene, hogy indítson minket, hogy letérdeljünk, és alázatos imában megköszönjük Mennyei Atyánknak, hogy eléggé szeretett ahhoz, hogy elküldje az Ő Egyszülött és tökéletes Fiát, hogy szenvedjen a bűneinkért, a bánatainkért és mindazért, ami igazságtalannak tűnhet az életünkben.

Emlékeztek még arra a nőre, akiről Dieter F. Uchtdorf elnök néhány éve beszélt? Ezt mondta: „Egy asszony, aki éveken át tartó megpróbáltatásokon és szomorúságon volt túl, könnyes szemmel ezt mondta: »Rá kellett jönnöm, hogy olyan vagyok mint egy 20 dolláros bankjegy. Összegyűrt, megtépázott, piszkos, meggyötört és hegekkel teli. De ettől még mindig 20 dolláros bankjegy vagyok. Érek valamit. Noha nem festek jól, ütött-kopott és elhasznált vagyok, de attól még mindig teljes egészében 20 dollárt érek.»¹⁵

Ez a nő tudja, hogy ő Mennyei

Atyánk szeretett leánya, és hogy Atyánk számára elég értékes volt ahhoz, hogy elküldje az Ő Fiát, aki személyesen érte engesztelést végzett. Az egyházban minden nőtestvérnek tudnia kell azt, amit ez a nőtestvér tud: hogy ő Isten szeretett leánya. Az, hogy tudjuk: értékesek vagyunk a számára, hogyan változtatja meg azt, ahogyan a szövetségeinket betartjuk? Az, hogy tudjuk: értékesek vagyunk a számára, milyen hatással van azon vágyunkra, hogy szolgáljunk másokat? Az, hogy tudjuk: értékesek vagyunk a számára, hogyan növeli azon vágyunkat, hogy segítsünk az engesztelés megértésében azoknak, akiknek arra szükségük van, úgy, ahogyan mi értjük, mélyen, legbelül? Ha mindannyiunk szívébe beíródott az engesztelés tana, akkor kezdünk olyan emberekké válni, amilyeneknek az Úr szeretne minket látni, amikor újra eljön. Akkor majd igaz tanítványaiként ismer el bennünket.

Kívánom, hogy az engesztelés „hatalmas változást” vigyen végbe a szívében.¹⁶ Amint ráébredünk erre a tanra, melyet Isten angyala a „nagy öröm örvendés hírei[ként]”¹⁷ jelentett ki, megígérem, hogy azt érezzük majd, amit Benjámín király népe érzett. Miután buzgón imádkoztak, hogy az engesztelés az életükben is megnyilvánuljon, „öröm töltötte el őket”¹⁸, és hajlandóak voltak Istennel szövetségre lépni, miszerint az Ő akaratát fogják tenni, és minden dologban engedelmeskednek a parancsolatainak.¹⁹ Szövetségeink megkötése, betartása és az azokban való örvendezésünk lesz a bizonyítéka annak, hogy Jézus Krisztus engesztelése valóban a szívében lett vésvé. Kérlek, nőtestvéreim, emlékezzetek e három tantételre:

1. „Az élet minden igazságtalansága helyrehozható Jézus Krisztus engesztelése által.”²⁰

2. Az engesztelésben hatalom rejlik, mely lehetővé teszi számunkra, hogy legyőzzük a természetes embert és Jézus Krisztus igaz tanítványává váljunk.²¹
3. Az engesztelés a legfőbb bizonyíték számunkra az Atya gyermekei iránti szeretetéről.²²

„[A]zt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmé lesznek.”²³ Arra buzdítom mindannyiunkat, hogy kérjük az Urat, hogy írja be szívünkbe az engesztelés ezen tantételeit. Tanúságomat teszem, hogy igazak. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 1:38.
2. *Őszövetség – Evangéliumi tanok tanári kézikönyv* (2001), 198.
3. Jeremiás 31:33–34; kiemelés hozzáadva.
4. Jeffrey R. Holland, “Roundtable Discussion,” *Worldwide Leadership Training Meeting*, Feb. 9, 2008, 28.
5. Lásd *Prédikáljatók evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2004), 52.
6. Lásd Jób 38:7.
7. Dallin H. Oaks: A kihívás, hogy váljunk valakivé. *Liahóna*, 2001. jan. 42.
8. Autobiography of Mary Lois Walker Morris (copy in possession of Linda Kjar Burton).
9. Lásd David A. Bednar: Az engesztelés és a halandóság útja. *Liahóna*, 2012. ápr. 12–19.
10. Lásd *Elemi 7: Újszövetség* (1997), 101.
11. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 1:123.
12. Lásd *Elemi 7*, 101.
13. David A. Bednar, *Liahóna*, 2012. ápr. 14.
14. Dallin H. Oaks: Szeretet és törvény. *Liahóna*, 2009. nov. 26–27.
15. Dieter F. Uchtdorf: „Ti vagytok a kezem”. *Liahóna*, 2010. máj. 69.
16. Lásd Alma 5:12–14.
17. Móziás 3:3.
18. Lásd Móziás 4:1–3.
19. Lásd Móziás 5:2–5.
20. Lásd *Prédikáljatók evangéliumomat!*, 52.
21. Lásd David A. Bednar, *Liahóna*, 2012. ápr. 12–19.
22. Lásd Dallin H. Oaks, *Liahóna*, 2009. nov. 27.
23. Jeremiás 31:33; kiemelés hozzáadva.

Írta: **Carole M. Stephens**

első tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

Ébredjünk rá a kötelességeinkre!

Rá kell ébrednünk a kötelességeinkre, és hittel kell továbbhaladnunk, miközben az engesztelés vigasztaló, megerősítő, képessé tevő és gyógyító erejére támaszkodunk.

Miután elhívták a Segítőegylet általános elnökségébe, szerettem volna többet tudni azokról a nőkről, akik előttem szolgáltak. Mély hatással voltak rám Zina D. Young nőtestvér tanításai, aki a Segítőegylet második általános elnökségében szolgált első tanácsosként. Ezt mondta: „Nőtestvérek, a mi feladatunk, hogy ráébredjünk a kötelességeinkre.”¹ Elgondolkodtam a *ráébredni* és a *kötelesség* szavak jelentésén, és végeztem némi kutatást a szentírásokban.

Az Újszövetségben Pál a következőket tanította az akkor élő szenteknek: „...ideje már, hogy az álomból felsejünk; mert most közelebb van hozzánk az idvesség...”

Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett; ...öltözzük fel a világosság fegyvereit.”²

A Mormon könyvében Alma megantotta népének azok szent kötelességeit, akik szövetségre lépnek Istennel: „...és most, mivel szeretnétek Isten nyájába jönni és az ő népének nevezetni, és hajlandóak vagytok egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek;

Igen, és hajlandóak vagytok gyászolni azokkal, akik gyászolnak; igen, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen...

Most azt mondom nektek, hogy ha ez szívetek vágya, akkor mit tudtok felhozni az ellen, hogy az Úr nevében megkeresztelkedjétek, annak bizonyítékaul őelőtte, hogy szövetségre léptek vele, hogy szolgálni fogjátok és betartjátok parancsolatait, hogy még bőségesebben kitölthesse rátok Lelkét?

És most, amikor a nép ezen szavakat meghallotta, örömeikben összecsapták kezeiket, és így kiáltottak fel: Ez a mi szívünk vágya!”³

Young nőtestvér kijelentése és ezen szentírások hatására elgondolkodtam, vajon mik lehetnek azok a „kötelességek”, melyekre rá kell ébrednünk napjainkban.

Amikor megkeresztelkedünk, szövetséget kötünk. Robert D. Hales elder azt tanította: „Amikor szövetségeket kötünk, és betartjuk azokat, kilépünk a világból, és belépünk Isten királyságába.”⁴

Megváltozunk. Másképp nézünk ki és másképp viselkedünk. Más

dolgokat hallgatunk, olvasunk és mondunk, és megváltozik az öltözködésünk is, mert Isten leányaivá válunk, akiket szövetség köt Óhoz.

Amikor konfirmálnak bennünket, elnyerjük a Szentlélek ajándékát, annak jogát, hogy az Istenség egyik tagjának befolyása állandóan elkísérjen bennünket, hogy irányítson, megvigasztaljon és megvédjen minket. Figyelmeztet, amikor kísértést érzünk, hogy eltávolodjunk a szövetségeinktől, vissza a világba. Boyd K. Packer elnök azt tanítja, hogy egyikünk sem „fog úgy komoly hibát elkövetni, hogy előtte ne kapna figyelmeztetést a Szentlélek sugalmazásai által”⁵.

Ahhoz, hogy elnyerjük ezt az ajándékot és mindig velünk legyen a Lélek, érdemesnek kell lennünk, és éberén figyelniünk kell szívünk állapotát. Vajon gyengéd a szívünk? Vajon alázatos a szívünk, tanítható a szívünk, szelíd a szívünk? Vagy fokozatosan megkeményedett a szívünk, miközben túl sok zajt engedtünk be a világból, ami elterelte figyelmünket a Lélektől

érkező gyengéd késztetésekről?

Amikor megkeresztelkedtünk, megváltozott a szívünk, és ráébredt Istenre. Halandó utazásunk során rendszeresen fel kell tennünk magunknak a kérdést: „...ha megtapasztalt[am] már egy szívbeli változást, ...tud[ok]-e most úgy érezni?”⁶ És ha nem, akkor miért nem?

A korai szentek közül sokan „megtapasztalt[ák] ezt a hatalmas változást a szív[ükben]”⁷. Ez arra sarkallta őket, hogy részesüljenek a templomi áldásokban, melyek megerősítették őket kötelességeik teljesítésében. A korai szentek Nauvooban „egész nap, késő éjszakába nyúlóan”⁸ jártak a templomba, hogy részesüljenek a szertartásokban, és szövetségeket köszenek, mielőtt megkezdik a vándorlásukat nyugat felé.

Sarah Rich, egy segítőegyleti nőtestvér Nauvooban, ezt mondta: „Rengeteg áldást kaptunk az Úr házában, melyek örömet és vigaszt nyújtottak minden fájdalomunk közepette, valamint táplálták Istenbe vetett hitünket. Tudtuk, hogy Ő vezetni és támogatni

fog minket az előttünk álló, ismeretlenbe vezető út során.”⁹

A Szabadítóba vetett hitük miatt megváltozott szívvel az Ő engesztelésének erejére támaszkodtak. Ráébredtek a cselekvés szükségességére. Mélyen a szívükben tudták, hogy van Valaki – a Szabadító –, aki megérti az ő személyes nehézségeiket, mert elszenvedte azokat értük a Gecsemáné kertjében és a keresztben. Érezte félelmeiket, kétségeiket, fájdalmukat és magányukat. Elszenvedte a bánatukat, az üldöztetésüket, az éhségüket, a fáradtságukat és a veszteségeiket. És mivel Ő elszenvedte mindezeket, bátran mondhatja nekik: „Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket.”¹⁰

És ezt is tették. Bízta a prófétájukban, és követték őt. Tudták, hogy az út hosszú lesz, a feladatuk pedig nehéz. Tudták, hogy áldozatokat kell hozniuk, ám hitük és a szövetségeikhez való ragaszkodásuk által támogatva lelkileg felkészültek voltak.

Mielőtt elhagyták Nauvoot, a szentek egy csoportja üzenetet hagyott a templom dísztermében, melyet el kellett hagyniuk. Az üzenet így szólt: „Az Úr látta áldozatunkat: kövessetek minket!”¹¹

Nemrég végigjártam egy pionír útvonalat az egyházközségünk fiatal férfiival és fiatal nőivel. Minden reggel feltettem magamnak a kérdést: „Vajon mi az én áldozatom? Hogyan követem őket?”

Az út második napján 13 kilométeren át húztuk a kézikocsiainkat, amikor elérkeztünk egy szakaszhoz, melyet úgy hívtak: „a nő húzza”. Ezen a ponton a férfiak és a nők különváltak, és a férfiakat felküldték a domb tetejére. Amikor mi, nők, elkezdtük felhúzni a kézikocsikat, felnéztem, és láttam, hogy a papságviselő fivéreink, fiatalok és idősek, felsorakoztak az út

két oldalán, levették a kalapjukat, és így tisztelegtek a nők előtt.

Kezdetben könnyű volt az út, ám hamarosan mély homokban kellett gyalogolnunk, a domb pedig egyre meredekebb lett. Fejemet lehajtva, minden erőmet bevetve húztam a kocsimat, mikor egyszer csak lökést éreztem hátulról. Felnéztem, és láttam, hogy Lexi, az egyik fiatal nőnk és szomszédom jött a segítségemre. Ő már felhúzta a kocsiját a dombtetőre, és mivel látta, hogy segítségre szorulunk, visszasietett. Amikor felértünk, annyira szerettem volna visszafutni segíteni a mögöttem jövőknek, de alig kaptam levegőt, a szívem pedig olyan hevesen vert, hogy a *szívroham* szó nem egyszer eszembe jutott! Mély hálával figyeltem, ahogy más fiatal nők is leteszik a kézikocsijukat, és visszasietnek segíteni.

Miután mindenki felért a dombtetőre, egy kis időt arra szántunk, hogy leírjuk érzéseinket a naplónkba. Én ezt írtam: „Nem készültem fel eléggé fizikailag, így nem volt erőm segíteni az engem követőknek. Talán soha többé nem kell újra kézikocsit húznom, de lelkiileg soha nem szeretném cserbenhagyni a nőtestvéreimet – soha!”

Szent élmény volt ez, amely lelkiileg ráébresztett azon kötelességeimre, melyekkel a családomnak és másoknak tartozom. Az út további részében átgondoltam, mi mindent tanultam e szakasz során.

Először is azokra a nőtestvérekre gondoltam, akik egyedül *húzták*, és akik *még ma is* egyedül húzzák a kézikocsijukat. Azokban a korai kézikocsis társaságokban a nők közel 20 százaléka egyedül volt, legalábbis az út egy részén. Ezek a nőtestvérek nem voltak házások, elváltak vagy özvegyek voltak. Sok egyedülálló édesanya volt közöttük.¹² Mind együtt húzták a kocsiakat – szövetséges leányok, fiatalok és idősek, más-más

életkörülményekkel, ugyanazon az úton haladva, ugyanazon cél által vezérelve.

Azok, akik visszaszaladtak, hogy segítsenek nőtestvéreiknek, látható és láthatatlan megmentőkre emlékeztettek engem, akik gyorsan felismerik a szükségleteinket, és cselekednek.

Visszaemlékeztem az Úr szavaira: „...arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttetek, hogy hordozzanak.”¹³

Az út két oldalán hithű, engedelmes, a szövetségüket betartó férfiak sorakoztak fel. Papsági hatalmuk – a hatalom, melyet Isten arra használ, hogy minden gyermekét megáldja – felemelt, megerősített és támogatott minket. Jól szemléltették, hogy soha nem vagyunk egyedül. Mindig velünk lehet ez a hatalom, ha betartjuk a szövetségeinket.

Eszembe jutottak azok a férfiak, akiket elválasztottak a családjuktól az út során, s így azoknak egyedül kellett húzniuk a kocsiakat. Sok férfi halt meg az úton. Néhány fiú hátramaradt, hogy missziót szolgáljon a saját hazájában. Mások kivándoroltak, hogy előkészítsék családjuk érkezését a Sóstó-völgyben. Néhányan pedig saját döntésük miatt voltak távol, mert nem akarták betartani a szövetségeiket.

A korai szentekhez hasonlóan ma is sokan vannak, akik nem ideális körülmények között élnek. Mi továbbra is az ideálist tanítjuk és arra törekszünk, mert tudjuk, hogy ha folyamatosan törekszünk rá, akkor fejlődni fogunk az út során, és felkészülünk azon lehetőségekre, hogy elnyerjük minden megígért áldást, miközben „az Úrban bíz[unk]”¹⁴.

Mindannyiunknak voltak és továbbra is lesznek nehézségeink az életünkben. E halandó élet a próbatétel ideje, és folyamatosan lehetőségünk lesz az önrendelkezésünket használni, és azt választani, hogy tanulunk a nehézségeinkből, melyek bizonyosan utolérnek minket.

Isten leányaiként hittel folytatjuk utunkat, mert felismerjük, amit Thomas S. Monson elnök is tanított, hogy „a templomokban elnyert szabadító szertartások, melyek lehetővé teszik számunkra, hogy egy nap majd örökkévaló családi egységekben térhessünk vissza Mennyei Atyánkhoz, valamint a magasságból jövő áldásokkal és hatalommal való felruházásunk minden áldozatot és erőfeszítést megér”¹⁵.

Nem elég csupán rajta lenni az úton; rá kell ébrednünk a kötelességeinkre, és hittel kell továbbhaladnunk, miközben az engesztelés vigasztaló,

megerősítő, képessé tévő és gyógyító erejére támaszkodunk.

Nőttestvérek, szeretlek benneteket. Nem ismerem mindannyiótokat személyesen, de tudom, *kik* vagytok! Szövetségeinket betartó leányok vagyunk az Ő királyságában, és szövetségeinken keresztül hatalommal vagyunk felruházva – fel vagyunk készülve, hogy elvégezzük a kötelességeinket.

A Segítőegylet felkészíti a nőt az örök élet áldásaira azért, hogy ráébreszt bennünket lelkileg, hogy növeljük a hitünket és a személyes igazlelkőségünket. Kezdjük saját magunkkal! Kezdjük ott, ahol vagyunk! Kezdjük el már ma! Amikor lelkileg éberek vagyunk, még inkább képesek vagyunk megerősíteni a családjainkat és az otthonunkat, és még jobban tudunk segíteni másoknak.

Ez a szabadítás munkája, az engesztelés megerősítő és képessé tévő hatalma pedig mindezt lehetővé teszi. Ébredjünk rá, kik vagyunk! Ébredjünk rá a kötelességeinkre! Mennyei Atyánk leányai vagyunk, aki szeret bennünket. Erről teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Zina D. Young, in *Woman's Exponent*, Oct. 15, 1877, 74.
2. Rómabeliek 13:11–12.
3. Móziás 18:8–11.
4. Robert D. Hales, "Modesty: Reverence for the Lord," *Liahona*, Aug. 2008, 21.
5. Boyd K. Packer: Hogyan maradjunk életben ellenséges területen. *Liahona*, 2012. okt. 35.
6. Alma 5:26.
7. Alma 5:14.
8. *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 31.
9. Sarah Rich idézet, *Leányaim a királyságomban*, 32.
10. Máté 11:28.
11. *Leányaim a királyságomban*, 32.
12. Research conducted by Jolene S. Allphin from stories and company rosters; see *Tell My Story, Too*, 8th ed. (2012).
13. Tan és a szövetségek 84:88.
14. Ésaías 40:31.
15. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahona*, 2011. máj. 92.

Írta: Linda S. Reeves

második tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

Az Úr nem feledkezett meg rólatok

Mennyei Atyánk és a Szabadítónk, Jézus Krisztus, ismernek és szeretnek minket. [...] Mi is érezhetjük az Ő szeretetüket és könyörületüket a fájdalmunkban.

Amikor találkozunk a nőtestvérekkel világszerte, csodálattal figyeljük bizonyosságotok erejét. Közületek sokan első vagy második generációs egyháztagok. Számos olyan nőtestvért látunk, akik több elhívásban is szolgálnak; hosszú utat tesznek meg, hogy eljárjanak az egyházba; és áldozatokat hoznak azért, hogy szent templomi szövetségeket kössenek és tartsanak be. Tisztelünk benneteket. Ti vagytok az Úr újkori pionírjai!

Nemrég a férjem, Mel, és én találkoztunk egy önkéntes túravezetővel, Mollie Lenthallal, amikor ellátogattunk egy múzeumba Ausztráliában. Mollie egy hetvenes éveiben járó bájos hölgy, akiről megtudtuk, hogy nincsenek gyermekei, és soha sem volt férjénél. Egyedüli gyermek volt, a szülei pedig már sok évvel korábban elhunytak. Legközelebbi rokona két unokatestvére, akik másik földrészén élnek. Hirtelen eltöltött a Lélek, és bizonyosságot tett nekem, mintha Mennyei Atyám szólna hozzám, mondván: „Mollie *nincs* egyedül! Mollie az *én* leányom! Én vagyok az *ő* Atyja! Nagyon fontos gyermek *ő* az *én* családomban, és *soha nincs egyedül!*”

Az egyik kedvenc történetem a Szabadító életéből Lázár története. A szentírásokban azt olvashatjuk, hogy „szereti vala pedig Jézus Márthát és annak nőtestvérét [Máriát], és [fivérüket] Lázárt”¹. Jézusnak üzentek, hogy Lázár nagyon beteg, ám Jézus nem indult el hozzá azonnal; még két napig távol volt, kijelentvén, hogy „ez a betegség... Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Istennek Fia”².

Hallván, hogy Jézus feléjük igyekszik, Márta „elébe méne”³, hogy elmondja, mi történt. Lázár „már négy napja vala sírban”⁴. A gyászoló Márta visszasietett az otthonába, hogy elmondja Máriának, hogy itt van az Úr.⁵ Bánattól sújtva Mária odaszaladt Jézushoz, a lábai elé borult, és sírt.⁶

Azt olvassuk, hogy „Jézus azért, a mint látja vala, hogy [Mária] sír... elbúsula lelkében és igen megrendüle”, majd megkérdezte, hogy hová temették Lázárt.

„Mondának néki: Uram, jer és lásd meg!”⁷

Ezután a szentírásokban található legkönyörületesebb és szeretetteljesebb szavakat olvashatjuk: „Könyökre fakadt Jézus.”⁸

James E. Talmage apostol ezt írta: „A két bánattól sújtott nő és a velük együtt síró emberek láttán Jézus [velük együtt] búslult, olyannyira, hogy lélekben szenvedett és mélyen megrendült.”⁹ Ez a történet bizonyosságot tesz a Szabadítónk és a mi Mennyei Atyánk irántunk érzett könyörületéről, együttérzéséről és szeretetéről, valahányszor szenvedés, bűn, nehézség és az élet fájdalma nehezedik ránk.

Drága nőtestvérek, Mennyei Atyánk és a Szabadítónk, Jézus Krisztus, ismernek és szeretnek minket. Tudják, mikor vannak fájdalmaink vagy szenvedünk bármilyen módon. Nem azt mondják: „Nem baj, hogy most fáj, mert hamarosan minden rendbe jön. Meg fogsz gyógyulni, a férjednek lesz munkája, vagy az eltévelyedett gyermeked vissza fog térni.” Érzik szenvedésünk mélységét, és mi is érezhetjük az Ő szeretetüket és könyörületüket a fájdalomunkban.

Alma a következőkről tett bizonyosságot:

„És ő megy, mindenféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést

szenvedve el; és ez azért lesz, hogy beteljesedjen az ige, mely azt mondja, hogy magára fogja venni népének fájdalmait és betegségeit.

És magára veszi... gyengeségeiket, hogy bensője irgalommal telhessen meg..., hogy... tudhassa, hogyan segítse népét a gyengeségeik szerint.”¹⁰

Amikor azon tűnődünk, vajon a Szabadítónk és Mennyei Atyánk *tényleg* ismer-e vagy *milyen jól* ismer minket személyesen, emlékezzünk, mit mondott a Szabadító Oliver Cowderynek:

„[H]a további tanúbizonyosságot kívánsz, vedd rá elméd arra az éjszakára, amikor szívedben hozzám fohászkodtál, hogy tudhass ezen dolgok igaz voltáról.”¹¹

Korábban a Szabadító kijelentette: „...Istenen kívül senki sincsen, aki ismerné gondolataidat és szíved szándékait.”¹²

A Szabadító emlékeztette Olivert, hogy Ő ismeri annak a könyörgő imának minden egyes részletét, és emlékszik annak pontos idejére és éjszakájára.

Sok évvel ezelőtt a férjem egy ritka betegség következtében nagyon beteg lett. Ahogy teltek a hetek, és egyre betegebb lett, egyre biztosabb lettem benne, hogy haldoklik. Senkinek sem beszéltem a félelmeimről. Nagy és fiatal családunk volt, szeretettel teli, örökkévaló házasságunk, és férjem elvesztésének, valamint gyermekeim egyedül történő felnevelésének gondolata magánnyal, kétségbeeséssel, sőt, haraggal töltött el. Szégyellem bevallani, de elhúzódtam Mennyei Atyámtól. Napokig nem imádkoztam, nem terveztem, csak sírtam. Végül rájöttem, hogy ezt nem tudom egyedül végigcsinálni.

Sok nap után először letérdeltem és kiöntöttem a szívemet Mennyei Atyámnak, megbocsájtásért könyörögve, amiért elfordultam Tőle. Elmondtam Neki a legbensőbb érzéseimet, és végül kétségbeesésemben felkiáltottam, hogy ha ez az, amit valóban szeretne, akkor megteszem. Tudtam, hogy kell, hogy legyen terve az életünkre.

Miközben tovább imádkoztam, a legédesebb, legbékésebb,

legszeretetteljesebb érzés lett úrrá rajtam. Olyan volt, mintha betakartak volna szeretettel. Mintha Mennyei Atyám azt mondta volna nekem: „Csupán ennyit akartam tudni.” Elhátároztam, hogy soha többé nem fogok elfordulni Tőle. Fokozatosan és csodával határos módon a férjem elkezdett jobban lenni, és végül teljesen felépült.

Évekkel később a férjem és én a 17 éves lányunk ágya mellett térdeltünk, és az életéért könyörgöttünk. Ezúttal a válasz nemleges volt, de a Szabadító által ígért szeretet és béke érzése ugyanolyan erős volt, mint korábban, és tudtuk, hogy bár Mennyei Atyánk hazaszólitotta a lányunkat, végül minden rendben lesz. Megtudtuk, mit jelent az Úrra vetni a terheinket; tudni, hogy Ő szeret bennünket, és könyörülettel van irántunk bánatunkban és fájdalmunkban.

Az egyik legszebb apa-fia pillanat a Mormon könyvében, amikor az ifjabbik Alma bizonyágot tesz a fiának, Hélamánnak. Alma leírja, hogy „kifejezhetetlen rettegést” érzett már annak gondolatától is, hogy Isten színe elé kerüljön és megítéltesen sok vétke

miatt. Miután három napon és éjszakán keresztül érezte bűnei súlyát, megbánta azokat, és könyörgött a Szabadítónak, hogy legyen irgalmas hozzá. Elmagyarázta Hélamánnak annak „átható és édes” örömét, hogy „többé” nem emlékezett a bűneire. A „kifejezhetetlen rettegés” helyett, hogy Isten trónja elé kell járulnia, Alma látomásban látta „Istent... a trónusán ülve”, és kijelentette: „lelkem oda *vágyakozott*”¹³.

Vajon nem így érzünk-e mi is, drága nőtestvéreim, amikor bűnbánatot tartunk, és elgondolkodunk a Mennyei Atyánk és a Szabadító iránt érzett szeretetünkön, jószágunkon és hálánkon – azon, hogy mi is „oda vágyakoz[unk]”, hogy szerető karjukkal újra átöleljenek bennünket?

Ahogy az Úr bizonyágát tette nekem, hogy nem feledkezett meg drága leányáról, Mollie Lenthalról, én is bizonyágot teszem, hogy *nem feledkezett meg rólatok sem!* Akármilyen bűneitek, gyengeségeitek vagy fájdalmaitok legyenek; akármilyen megpróbáltatáson vagy nehézségen haladjatok is most keresztül, Ő ismeri és megérti ezeket a pillanatotokat.

Szeret titeket! És át fog segíteni benneteket ezeken a pillanatokon, ahogyan Máriával és Mártával is tette. Megfizette az árat, hogy tudja, hogy segítsen nektek. Vessétek Reá a terheiteket! Mondjátok el Mennyei Atyátoknak, mit éreztek! Meséljétek Neki a fájdalmatokról és a szenvedéseitekről, majd pedig adjátok át azokat Neki. *Naponta* kutassátok a szentírásokat! Hatalmas vigaszra és segítségre leltok majd bennük.

Szabadítónk ezt kérdezte:

„Mert megfeledezhet-e egy nő [szopós] gyermekéről, hogy ne könyörülne méhe fián? Igen, ők tán megfeledeznek, de én nem fogok elfeledkezni rólad...

[K]ezem tenyerére véstelek”¹⁴.

„És látjátok, hogy megparancsoltam, hogy *senki* ne menjen el, hanem azt parancsoltam, hogy inkább jöjjetek hozzám, hogy érezhesetek és láthassatok; és ti hasonlóképpen cselekedjétek a világgal”¹⁵.

Ez a mi feladatunk. Éreznünk és látnunk kell, majd pedig segítenünk Isten minden gyermekének érezni és látni és tudni, hogy a Szabadítónk nem csak a bűneinket, hanem a fájdalmainkat, a szenvedéseinket és a nyomorúságainkat is magára vette, hogy tudja, mit érzünk, és hogyan vigasztaljon meg minket. Róla tesztek bizonyágot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. János 11:5.
2. János 11:4.
3. János 11:20.
4. János 11:17.
5. Lásd János 11:28.
6. Lásd János 11:32.
7. János 11:33–34.
8. János 11:35.
9. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 493.
10. Alma 7:11–12.
11. Tan és a szövetségek 6:22.
12. Tan és a szövetségek 6:16.
13. Lásd Alma 36:14–22; kiemelés hozzáadva.
14. 1 Nefi 21:15–16.
15. 3 Nefi 18:25; kiemelés hozzáadva.

Írta: **Henry B. Eyring** elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

A gondviselő

Erőt kaptok, és sugalmazás által azt is tudni fogjátok, milyen mértékben és határig vagytok képesek a szolgálatra.

Hálás vagyok azért, hogy köztetek lehetek. Jézus Krisztus egyházának asszonyai egyre inkább olyan nőtestvérek egyletévé válnak, akiket e szavakkal jellemzett Joseph Smith édesanyja, Lucy Mack Smith: „Gondját kell viselnünk egymásnak, örködnünk kell egymás felett, vigaszt kell nyújtanunk egymásnak, és tanulnunk kell, hogy mindannyian együtt foglalhassunk majd helyet a mennyben.”¹

Ez a figyelemre méltó leírás arról, hogy milyen feltételekkel lehetünk ott Istennel a boldogság állapotában, három részből áll. Az egyik az, hogy törődjünk egymással. A másik az, hogy tanítsuk egymást és tanuljunk. A harmadik pedig az, hogy együtt foglaljunk helyet Istennel.

Ma egyrészt szeretném éreztetni veletek Isten dicséretét és méltánylását mindazért, amit azért tettetek, hogy segítsetek egymásnak elérni ezt a fennkölt célt. Másrészt pedig szólnék arról, hogy mi vár még rátok, ha egységesen szolgáltok.

Az elmúlt korokban élt nőtestvérekhez hasonlóan ti is válaszoltok az Úr hívására és mások segítségére siettek. 1856-ban Brigham Young próféta arra kérte a szenteket, hogy induljanak a behavazott hegyekben rekedt kéziköcsis pionírok segítségére. E szükség

látán az általános konferencián így szólt az egyháztagokhoz: „A hitetek, a vallásotok és a vallási fogadalmaitok soha nem fognak egy lelket sem megszabadítani közületek Isten celesztialis királyságában, hacsak nem tesztek eleget olyan tantételeknek, amelyeket most is tanítani fogok nektek. Menjete, és hozzátok be azokat az embereket, akik kinn vannak a fennsíkon, és szigorúan tegyetek eleget azon dolgoknak, melyeket fizikainak... hívunk, különben hitetek hiábavaló lesz.”²

Utahban asszonyok százai reagáltak erre a felhívásra. Szegények voltak, de színiültig töltötték a szekereket mindazzal, amit nélkülözni tudtak, és amit másoktól össze tudtak gyűjteni azért, hogy enyhülést nyújtsanak a bajbajutottaknak. Az egyik ilyen hősiességű nőtestvér azt írta: „Mondhatom, soha nem tapasztaltam nagyobb megelégedést és örömet semmilyen munkában, amit életemben végeztem, és ez az érzés egyhangú volt közöttünk.”³

Amikor a mentőakciónak vége volt, és a hó elolvadt, ugyanez a nőtestvér hű szívének e kérdésért jegyezte fel: „Mit tehetnek még e szolgálatkész kezek?”⁴

Napjainkban hősiességű nőtestvérek csapatai a földkerekség több száz pontján váltják tettekre a hitüket. Szívükben és imáikban ugyanezt a

kérdést teszik fel szolgálattal teli életük jövőjével kapcsolatban.

Mindannyian az örök élethez vezető utatok egy különleges állomásán vagytok. Vannak, akik mögött évek tapasztalatai állnak, mások pedig csak nemrég váltak tanítványokká itt a halandóságban. Mindenkinek egyedi a története és a kihívásai. Azonban mindannyian nőtestvérek, és Mennyei Atyánk szeretett leányai vagytok, aki ismer titeket és örködik felettetek.

Figyelemre méltó, ahogy bátorítjátok egymást, örködtök egymás felett, és vigaszt nyújtotok. E hármascsoárdának egy hónapja is tanúja voltam, amikor az egyik nőtestvéreteket szolgáltatók. Édesapjaként köszönöm nektek, és szeretném kifejezni köszönetemet Istennek, hogy utat mutatott annak a bizonyos látogatótanítónak.

Leányunk, Elizabeth, aki másik államban és más időzónában lakik, épp otthon volt hároméves leányával. A másik gyermeke azon a héten kezdte az óvodát. Elizabeth hat hónapos terhes volt, és várakozással tekintett harmadik gyermeke születése elé, akiről az orvosok azt mondták, megint kislány lesz. Férje, Joshua, épp a munkahelyén volt.

Amikor lányunk látta, hogy vérzik, és a vérzés egyre erőteljesebb, telefonált a férjének, aki azt mondta, hogy hívja a mentőket, ő pedig majd bemegy hozzá a kórházba, amely úgy 20 percnyire volt az otthonuktól. Mielőtt újra tárcsázhatott volna, kopogtak a bejárati ajtón.

Meglepődve látta, hogy a segítőegyleti látogatótanító társa jött el hozzá. Erre a délelőtre nem beszéltek meg találkozózt; a társa egyszerűen úgy érezte, fel kell keresnie Elizabethet.

Besegítette őt az autóba. Pont pár perccel Joshua előtt értek a kórházhoz. Az orvosoknak még 20 percbe sem telt annak eldöntése, hogy műtéti

hogy szolgáljatok valakit, akinek szüksége van arra, amikor az nektek épp nem tűnik alkalmasnak. Lehet, hogy a feladat kellemetlennek, vagy akár kivitelezhetetlennek látszik. A hívás érkezésekor talán nem nyilvánvaló, hogy rátok van-e szükség, vagy valaki más is segíthet.

Ne felejtsetek el, hogy amikor az Úr engedi, hogy találkozzunk valakivel, aki segítséget lát, akkor nemcsak azt becsüljük meg a jó szamaritánusban, amit megtett, hanem azt is, amit nem. Nem ment át a másik oldalra, bár a megvert vándor az úton idegen volt, talán még ellenség is. Megtette az összevert férfiért, ami tőle telt, majd megtervezte, mi az, amit még mások is hozzátehetnek – mert tudta, hogy a segítséghez többre lehet szükség annál, amit egyvalaki elvégezhet.

E történet tanulságai utat mutathatnak nektek, bármit is rejt a jövő. Ugyanezeket a tanulságokat saját gyermekkori és közelmúltbeli élményeitekben is fellelhetitek.

Legalább egyszer, de talán gyakran előfordult már, hogy meglepődtetek, amikor olyan valakire bukkantatok, akinek gondoskodásra volt szüksége. Lehet ez szülő, nagyszülő, testvér vagy gyermek, akit valamilyen betegség vagy fogyatékoság sújtott. Könyörületességetek legyőzte emberi vágyaitokat. Így hát felajánlottátok a segítségeteket.

Aztán a jó szamaritánus szentírásbeli történetében szereplő vándorhoz hasonlóan meglehet, hogy hosszabb távú segítségre volt szükség annál, amit egyedül nyújtani tudtatok. A szamaritánusnak a fogadós gondjaira kellett bíznia a vándort. Az Úr mások szolgálatára irányuló tervében szükség esetén csapatokat kell létrehozni.

Jóléti szükség idején a püspökök és a segítőegyleti elnökök mindig megkérlik a családtagokat, hogy segítsenek egymásnak. Ennek az

úton próbálják megmenteni Elizabeth és a kisbaba életét. Így hát az aprócska kislány 15 héttel korábban, hangos sírással érkezett a világra. A súlya 765 gramm volt. De életben volt ő is, és Elizabeth is.

Lucy Mack Smith szavai részben beteljesedtek ezen a napon. A Segítőegylet egyik hű tagja a Szentlélek készítetésére örködött nőtestvére felett Isten királyságában, gondját viselte és vigasztalta. Neki, és azok tízezreinek, akik nemzedékeken át hasonló sugalmazott szolgálatot nyújtanak, nemcsak azok és azok szerettei mondanak köszönetet, akiknek segítettek, hanem az Úr is.

Biztosan emlékeztek azoknak szóló dicsérő szavaira, akik nem sok elismerést kapnak a jószolgálatukért: „És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek egygyel ez én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétek meg.”⁵

A segítőegyleti nőtestvér csodáját pedig, aki épp időben érkezik, hogy segítsen, megsokszorozza az egylet nőtestvéreinek egyesült ereje. Felolvasom annak az üzenetnek egy részét, amelyet Elizabeth püspöke küldött neki és férjének a kórházba, mindössze pár órával a kisbaba születése után: „A Segítőegylet elnöke mindent kézben tart. Már elkezdtük

megszervezni, ki fog otthon segíteni nektek a kislányokkal, hogy Elizabeth be tudjon járni a kórházba, míg benn tartják azt a drága kisbabát. Korábban is csináltunk már ilyet, hosszú időn át, és a testvérek is ugrásra készek.”

A püspök így folytatta saját maga és az egyházközség nevében: „A kórházba is be szoktunk jönni, hogy a játszószobában vigyázzunk a gyerekekre, ha az édesanya nem akarja másnál hagyni őket.”

Majd pedig: „Természetesen addig nem lépünk semmit, míg a terveinket nem egyeztetjük veletek, és jóvá nem hagyátok azokat. Csak azt akartam, hogy tudjátok: nem kell aggódnotok azon dolgok miatt, amit mi is meg tudunk csinálni.”

Amit a lányunkért tettek, lehetővé tette számára, hogy oly csodálatosnak élhesse meg azt a pillanatot, amikor először tartja a karjában aprócska leányát.

A Joshuának és Elizabethnek szóló levelét a püspök azzal az üzenettel zárta, melyet a nőtestvérek világszerte a Mester nevében végzett elkötelezett szolgálatuk által üzennek: „Tartsátok meg a hitet!”

Bár mások a körülményeitek és a tapasztalataitok, megmondom, mi vár még rátok. Ha megtartjátok a hitet, akkor észre fogjátok venni, hogy az Úr gyakran olyankor hív benneteket,

alapelvnek számos oka van. Először is, több ember számára biztosítja annak a fokozott szeretetnek az áldását, amely egymás szolgálatából ered.

Ezt az áldást már ti is láthattátok és érezhattétek. Amikor akár csak rövid ideig is gondoskodtatok valakiről, szeretetet éreztetek az iránt, akit szolgáltatok. Minél hosszabbra nyúlt a gondoskodás ideje, annál nagyobb szeretet alakult ki.

Mivel azonban halandók vagyunk, ezt a szeretetet időnként megzavarhatja a csalódottság és a kimerültség érzése. Az Úr ezért is engedi, hogy mások is segítségünkre legyenek a szükségét látók szolgálatában. Ezért alkotott gondviselő egyleteket.

Néhány héttel ezelőtt jelen voltam, amikor az úrvacsorai gyűlésen támogattak egy fiatal hölgyet a látogatótanítás koordinátor-segédjeként. Azt sem tudtam, hogy létezik ilyen pozíció. Eltűnődtem rajta, vajon tudtában van-e annak, milyen elismerés ez számára az Úrtól. Nyugtalankodó gyermeke miatt, ki kellett mennie a gyűlésről, mielőtt elmondhattam volna neki, mennyire szereti és értékeli őt az Úr, amiért koordinálja az Ó tanítványai munkáját.

A másokkal való törődéshez csapatra van szükség, szerető és egységes egyletre. Ezt építi ki közöttetek az Úr. Szeret titeket azért, amilyen szerepet ebben betöltötök.

Méltánylásának egyik bizonyítéka az, hogy Isten megengedi nektek, hogy fokozott szeretetet éreztek azok iránt, akiket szolgáltok. Ezért könnyeztök meg azok halálát, akiket hosszú ideig szolgáltunk. Gondozásuk lehetőségének elvesztését talán még az időleges elválásnál is nagyobb veszteségnek érezhetjük. Nemrég hallottam, amikor egy asszony – akit régóta ismerek – a férje halálának hetében bizonyoságot tett róla, milyen hálás azért, hogy élete

végéig szolgálhatta őt. Könnyeit nem láttuk, de boldog mosolyát igen.

Bár bőséges jutalmat hoz mások kitartó és szerető szolgálata, azt is tudjátok, hogy a lehetőségeknek fizikai, érzelmi és pénzügyi határai vannak. Előfordulhat, hogy annak lesz szüksége gondozásra, aki hosszú időn át maga is gondozott valakit.

Az Úr, aki a szükségét látók Mester-gondozója, a Mormon könyvébe Benjámín király e szavaival adott sugalmazott tanácsot a megfáradt gondviselőknél: „...annak kedvéért, hogy napról napra megtartsátok bűneitek bocsánatát, ...szeretném, ha adnátok javaitokból a szegényeknek, minden ember aszerint, amije van, úgy mint az éhesek táplálása, a mezítelenek felruházása, a betegek meglátogatása és szükségük enyhítése, lelkiileg is és fizikailag is, igényeik szerint.”⁶

Azután figyelmeztette azokat, akik talán nem veszik észre, hogy túl messzire mennek, túl hosszúra nyújtják szerető szolgálatukat: „És figyeljetek rá, hogy mindezen dolgokat bölcsen és rendben tegyétek; mert nem szükséges, hogy egy ember [vagy bármely gondviselő] gyorsabban fusson, mint ahogy azt ereje engedi. Továbbá szükséges, hogy szorgalmas legyen, hogy ezáltal elnyerhesse a díjat; minden dolgot rendben kell tehát megtenni.”⁷

Ezt a tanácsot talán nehéz alkalmazni olyankor, amikor egyensúlyba kívánjuk hozni azt, hogy másokat segítve minden tőlünk telhetőt megtegyünk, valamint azt, hogy bölcsen, a saját szükségleteinkről is gondoskodva megőrizzük a szolgálathoz szükséges erőnket. Lehet, hogy másokat is láttatok már ilyen nehéz döntésekkel küszködni. Például, azzal a döntéssel, hogy egy élete végéhez közeledő embert gondozóközpontba adjunk-e, vagy otthon tartsunk, amikor már magunk is teljesen kimerültünk.

A szabadulás tervéről alkotott ismereteitek utat mutathatnak az ilyen szívszorító döntésekben. Ez az egyik oka annak, amiért Lucy Mack Smith bölcsen azt mondta, hogy a nőtestvéreknek „oktatásban kell részesülniük”.

Segít az arról alkotott szilárd meggyőződés, hogy az Úrnak a halandó élet tűzpróbája során Isten minden gyermeke számára célja van. Joseph prófétát e szavakkal tanította a szabadulás tervének lényegéről, amikor azzal küszködött, hogy megértse végtelennek látszó próbatételeit: „És aztán, ha jól kitartasz azokban, Isten fel fog magasztalni téged a magasban”⁸.

Ekkor a legjobban úgy dönthetjük el, hogyan segítsünk át valakit a nehézségein, ha feltesszük a kérdést: „Milyen utat kövessék, mi segít leginkább az általam szeretett és szolgált illetőnek »jól kitartani«?” Annak elősegítése a feladatunk, hogy hitet gyakoroljon Krisztusban, megtartsa az örök élet fényes reménységét, és élete legvégéig jószívűséget gyakoroljon, Krisztus tiszta szeretetét.

Én látom, amint a nőtestvérek a királyságban a Szabadítóra és az Ő céljaira összpontosítanak. Gondolatok csak bele olyan alkalmakba, amikor a Segítőegylet, az Elemi vagy a Fiatal Nők

gyűlése után léptetek be a terembe.

Lehet, hogy nem tűnik fel a Szabadító képe vagy szavai, de nyilvánvaló, hogy engesztelése valóságának és értékének bizonyosságát érezni lehetett az órán, ahogyan ma este is. Lehet, hogy nincs kint kép a szent templomról, vagy nincsenek ott „a családok örökre együtt lehetnek” jelmondat, de mosolyukból kiolvasható a remény.

És hozzám hasonlóan biztosan ti is láttátok már, amint egy bölcs látogatótanító épp arról biztosít egy küszködő nőtestvért, hogy a szolgálata – bár jelenleg kudarcot vall – még mindig értékes és szükség van rá. A nagyszerű segítőegyleti elnökök megtalálják a módját annak, hogy akiknek gondoskodásra van szükségük, segíthessenek gondoskodni valaki másról. Lehetőséget teremtenek a nőtestvéreknek jól viselni a próbatételeket, miközben Krisztus tiszta szeretetével gondoskodnak egymásról. Ez lehet például az,

amikor gyengéden arra biztatnak egy megfáradt gondozót, hogy pihenjen és fogadja el mások segítségét.

A nőtestvérek azáltal teszik ezt lehetővé, hogy nem ítélik meg azonnal azokon, akiknek épp nehézségeik vannak. Akik nehéz terheket cipelnek, sokszor kételkedni kezdenek magukban és az értékükben. Könnyítünk a terheiken, ha türelmesek vagyunk a gyengeségeikkel szemben; dicsérjük mindazt a jóságot, amit meglátunk bennük. Az Úr is ezt teszi. Követ-hetjük példáját! Ő a legnagyobb gondozója azoknak, akiknek szükségük van erre.

Gyakran beszélünk a nőtestvéri kör erejéről Jézus Krisztus Egyházában. Meg kell tanulnunk felismerni, hogy a Szabadító mindig ott van ebben a körben, ha meghívjuk Őt.

Egyre inkább látjuk, amint Isten lányai más nőtestvéreket is meghívják ide. Amikor egy nőtestvér bejön egy

gyűlésre, ülőhelyet keresve, halljuk, amint valaki odasúgja neki: „Gyere, ülj ide mellém!”

Ezeket a szavakat halljuk majd azon az eljövendő napon is, melyet Lucy Mack Smith látott, amikor is a nőtestvérek „együtt leülnek a mennyben”. Erre a napra nem egy pillanat alatt készülünk fel. Ez hosszú napok és évek folyamán alakul ki, miközben törődünk egymással és mélyen a szívünkbe vesszük az örök élet szavait.

Azért imádkozom, hogy sokan együtt legyünk majd az előttünk álló dicsőséges jövőben. Bizonyágomat teszem arról, hogy joggal reméletek ezeket a napokat. Végtelen engesztelése által az Úr Jézus Krisztus mindannyiótok számára lehetővé tette ezt. Mennyei Atyánk meghallja és megválaszolja hittel teli imáitokat, amikor útmutatást és segítséget kértek a szolgálatban való kitartáshoz.

A Szentlélek elküldeték hozzátok és azokhoz, akiket teljes szívvel szolgáltok. Erőt kaptok, és sugalmazás által azt is tudni fogjátok, milyen mértékben és határig vagytok képesek a szolgálatra. A Lélek vigaszt ad majd nektek, amikor eltűnődtek: „Vajon eleget tettem-e?”

Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy az Úr veletek lesz, hogy elő lesz készítve és ki lesz jelölve az utatok, miközben szükségleteik és próbatételeik közepette szolgáljátok azokat, akiket Ő szeret. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lucy Mack Smith idézet, *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 27.
2. Brigham Young idézet, *Leányaim a királyságomban*. 39.
3. Lucy Meserve Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 40.
4. Lucy Meserve Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 40.
5. Máté 25:40.
6. Móziás 4:26.
7. Móziás 4:27.
8. Tan és a szövetségek 121:8.

Konferenciai történetek tárgymutatója

Ez a lista az általános konferenciai beszédekben elhangzott történeteket sorolja fel, melyeket felhasználhatsz a személyes tanulmányozásodhoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A beszélők betűrendben vannak felsorolva, a számok pedig a beszédek első oldalára utalnak.

BESZÉLŐ	TÖRTÉNET
Neil L. Andersen	Egy család hite nem gyengül meg leányuk halálát követően 39
Shayne M. Bowen	Shayne M. Bowen és misszionárius társa arról tanít egy családot, hogy a kisgyermeket nem kell megkeresztelni 15
Linda K. Burton	Egy nőtestvér segít a nemrégiben férjhez ment Linda K. Burtonnek a második templomlátogatása során 78 A pionír Mary Lois Walker elveszíti férjét és egyik gyermekét a síkságon át tartó vándorlás során 111
Craig C. Christensen	A hatéves Ben Christensen érzi a Szentlelkét, amikor családjával ellátogat egy templom nyílt napjára 12
D. Todd Christofferson	Egy indiai fiatal férfi keményen dolgozik, hogy támogassa a családját és oktatásban részesüljön 47
Quentin L. Cook	A brit olimpikon, Eric Liddell, nem hajlandó versenyezni vasárnap 6
Ann M. Dibb	Egy fiatal nő magabiztosan visel egy olyan pólót, amely egyháztagságát hirdeti 10
Larry Echo Hawk	Larry Echo Hawk kiképzőtisztje Mormon könyvét talál Hawk testvérnél 32
Henry B. Eyring	Henry B. Eyring mérőleceket farag mindegyik fiának, melyeken feltünteti különleges ajándékaikat 60 Henry B. Eyring unokája Jézust keresi egy templom nyílt napján 72 Henry B. Eyring otthagyja a Stanford Egyetemet egy Ricks főiskolai állás miatt 72 Henry B. Eyring menyee a tengerparton imádkozik, és idejét az Úrnak ajánlja 72
Robert C. Gay	Robert C. Gay édesapja megkérdezi tőle, hogy eladná-e a lelkét egy ötcentesért 34 Robert C. Gay sugalmazást követve segít egy út szélén síró fiúnak 34
Daniel L. Johnson	Utolsó napi szentek még a gyümölcsstermést elpusztító vihar után is elmennek a templomba 101
Thomas S. Monson	N. Eldon Tanner meglepve látja, hogy négy férfi fejlődik a papságban 68 Thomas S. Monson sugalmazást kap, hogy hívjon el gyülekezeti elnököket 68 John H. Groberg bizonyosságát teszi Tonga királyának 68 Thomas S. Monson sugalmazást követve javaslatokat tesz a misszionáriusi munkára 86 Thomas S. Monson sugalmazást követve meglátogatja egy barátját a kórházban 86 Thomas S. Monson arra buzdít egy fiatal férfit, hogy szolgáljon missziót 86 Egy templom kulturális ünnepségén a fiatalok imája meghallgattatik 86
Russell M. Nelson	Egy férfi reagál a kapott sugalmazásra, mely szerint „állíts[a] meg a biciklis fiúkat” 18
Russell T. Osguthorpe	A Vasárnapi Iskolára járó fiatalok segítenek két autista osztálytársuknak megosztani, amit tanultak 96
Boyd K. Packer	Boyd K. Packer hajója heves viharba kerül az óceánon Nyugat-Szamoán 75
Linda S. Reeves	Linda S. Reeves Istenhez fordul, amikor a férje megbetegszik 118
Richard G. Scott	Oroszországi fiatalok fejenként 2000 nevet indexelnek, és benyújtják azokat templomi munkára 93
Carole M. Stephens	A fiatal nők egymásnak segítenek egy pionír vándorlás rekonstruálásánál 115
Gary E. Stevenson	Egy főiskolai hallgató Japánban nem hajlandó marihuánás cigarettát szívni a többiekkel, és otthagyja a bulit 51
Scott D. Whiting	A templomépítők kijavítanak két apró hibát a Hawaii Laie templomon 37

A misszionáriusi szolgálat fiatalabb korban is elkezdhető

Írta: Heather Whittle Wrigley

Egyházi hírek és események

A 182. Félévi Általános Konferencia megnyitásakor Thomas S. Monson elnök bejelentette, hogy mostantól a férfiak már 18 éves, a nők pedig már 19 éves korukban megkezdhetik a misszionáriusi szolgálatot.

Egy későbbi sajtótájékoztatón Russel M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából kihangsúlyozta, hogy ez a változás opcionális: „A fiatal férfiak és fiatal nők csak akkor kezdjék meg a szolgálatukat, amikor már arra lelkiileg és fizikailag is felkészültek” – mondta. Ebbe beletartozik, hogy az olyan tényezőket, mint például az iskola, családi körülmények és

egészségi állapot, továbbra is fontos figyelembe venni a misszionáriusi szolgálat időpontjának mérlegelésekor.

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából elmagyarázta, hogy a leendő misszionáriusokat a püspökük és gyülekezeti elnökük legkorábban a 18. születésnapjuk vagy rendelkezésre állásuk előtt 120 nappal ajánlhatja teljes idejű misszionáriusi szolgálatra. A fiatal férfiak csak azután léphetnek be a misszionáriusképző központba (MTC), hogy elvégezték a középiskolát, illetve az azzal egyenértékű iskolát, és betöltötték a 18. életévüket. A nők 19. éves koruk betöltése után tehetik meg ugyanezt.

A leendő misszionáriusokat arra kéri, hogy az MTC-ben töltött idejük

A fiatal férfiak és nők – egyéni körülményeiktől függően, valamint a helyi papsági vezetők elbírálása alapján – mostantól már 18 és 19 éves korban is megkezdhetik a misszionáriusi szolgálatot.

előtt még több erőfeszítést szenteljenek a felkészülésre.

Holland elder ezt mondta: „Isten siettetni a munkáját. Ehhez pedig még több készséges és érdemes misszionáriusra van szükség, hogy Jézus Krisztus evangéliumának fényét és igazságát, valamint annak reményét és szabadítását egy gyakran sötét és félelemmel teli világba vigyék.”

Holland elder elmondta, hogy nagy valószínűséggel további missziókat is létre fognak hozni.

Annak érdekében, hogy a misszionáriusok várhatóan megnövekedett száma miatti igényeket ki tudják elégíteni, az MTC-ben töltött időt minden misszionárius számára a kétharmadára fogják csökkenteni. A leendő misszionáriusoknak egy, a közelmúltban bevezetett és a missziós területen végzett 12 hetes képzési program fog segíteni a további felkészülésben. ■

A misszionáriusi szolgálat életkori követelményéről a news.lds.org címen olvashat bővebben.

Tanítások napjainkra

2012 októberétől 2013 márciusáig a melkisédeki papság és a Segítőegylet negyedik vasárnapi leckéire a 2012. évi októberi általános konferencia beszédekből kell felkészülni. 2013. áprilisban szabadon választható, hogy a 2012. októberi vagy a 2013. áprilisi beszédekből készülnek fel ezekre a leckékre. A cövek- és kerületi elnökök döntsék el, hogy a területükön mely beszédeket használják.

További információért lásd a 2012. májusi *Liahóna* (lds.org/liahona) „Tanítások napjainkra” című részét. ■

A *Jöjj, kövess engem* című új tananyag segíteni fog a tanítóknak abban, hogy a Szabadító módján tanítsanak, a fiataloknak pedig, hogy még jobban megértjenek az evangéliumhoz.

Az egyház új ifjúsági tananyagot jelent be a 2013-as évre

Az egyház *Jöjj, kövess engem: Tanulási forrásanyagok fiataloknak* címmel új ifjúsági tananyagot jelentett be a 2013-as év ároni papsági kvórumai, a Fiatal Nők, valamint az ifjúsági vasárnapi iskolai osztályok számára.

A *Jöjj, kövess engem* tananyag egyik fő célja az, hogy mind otthon, mind pedig az egyházban segítsen a tanítóknak a Szabadítóhoz hasonlóan tanítani, ami által a leckéket még inkább evangélium központú beszélgetésekké alakíthatják. A fiatalokat is meg fogják kérni, hogy vállaljanak még nagyobb szerepet a tanításban és a tanulásban.

„A középpontban a hit, a megtérés és a bizonyosság erősítése és építése áll, amihez az általános felhatalmazottak és általános segédszervezeti elnökségek legújabb tanításai kerültek felhasználásra” – olvasható egy 2012. szeptember 12-én kiadott első elnökségi levélben.

A *Jöjj, kövess engem* című tananyagot egységekre bontották, melyek mindegyike egy adott hónapra egy adott közös témát tartalmaz a Vasárnapi Iskola, a Fiatal Nők, valamint az ároni papság osztályaiban egyaránt.

Mindegyik egységben több lecke is található egy hónapra vonatkozólag,

így a tanítókat és vezetőket arra kéri, hogy sugalmazásra törekedve közösen döntsék el, melyik óravázlatot használják.

A *Szabadító módján tanítani az evangéliumot* című új kézikönyv segíteni fog a vezetőknek és tanítóknak abban, hogy jobban megértsék, miként szabják személyre a leckéket, hogy azok jobban illeszkedjenek a fiatalok szükségleteihez, és hogy miként segítsenek a fiataloknak az evangélium tanulásában.

A leckék mindegyike kinyomtatható az internetről is. A *Jöjj, kövess engem* tananyag nyomtatott változatai egy későbbi időpontban kerülnek kiadásra. 2012 végére az összes óravázlat elérhető lesz az interneten 23 nyelven.

Az egyháztagok, vezetők és tanítók az új tananyagot az lds.org/youth/learn oldalon tanulmányozhatják át.

A területi és helyi vezetők még a 2012-es év vége előtt képzést fognak biztosítani ezzel kapcsolatban a vezetők és tanítók számára. ■

További információk a news.lds.org oldalon olvashatók. Lásd még e kiadás 96. oldalát.

Új eszközök segítenek az egyháztagoknak a családi nevek előkészítésében

Egy 2012. október 8-án kiadott levélben az Első Elnökség arra kérte az egyháztagokat – különösen a fiatalokat és a fiatal egyedülálló felnőtteket –, hogy részesüljenek a templom összes áldásában azáltal, hogy saját családi neveiket készítik elő a templomi munkára.

Továbbá azokat, akik sok nevet foglaltak le saját maguk számára templomi munka elvégzése céljából, arra buzdítják, „hogy minél előbb oldják fel a foglalást ezekről a nevekről, hogy szabadon el lehessen értük végezni a szükséges szertartásokat”.

Annak érdekében, hogy az egyháztagok eleget tudjanak tenni az Első Elnökség felhívásának, az egyház új forrásokat és megoldásokat fejleszt, melyek 10 nyelven is elérhetők a familysearch.org címen.

A new.familysearch.org honlap egyik frissítése által például elérhetővé vált a Családfa funkció, mely továbbfejlesztett megközelítést biztosít a családtörténeti kutatásunkhoz azáltal, hogy a felhasználók (1) kapcsolódhatnak egymáshoz és együttműködhetnek közös családi vonalakon, (2) szerkeszthetik és kitörölhetik a hibás adatokat, és (3) könnyedén benyújthatják őseik nevét templomi szertartások elvégzésére. A felhasználók segítségével videókat is megtekinthetnek a nevek templomba történő benyújtásával (Assigning Names to the Temple) kapcsolatban, valamint más témákban is a familysearch.org/treetraining oldalon. ■

Craig C. Christensen elder

a Hetvenek Elnökségének tagja

Craig C. Christensen elder a 2012 áprilisában történt elhívása után 2012. augusztus 1-én megkezdte szolgálatát a Hetvenek Elnökségének tagjaként.

Christensen elder Sheron és Colleen Christensen gyermekeként 1956 márciusában született Salt Lake Cityben, Utah államban, majd egy tevékeny UNSZ család tagjaként Kalifornia állam északi részén nőtt fel. Kihangsúlyozta, hogy bár mindig is hitt az evangélium igaz voltában, bizonyága a Chilében töltött misszionáriusi szolgálata alatt erősödött meg.

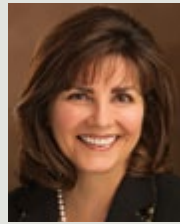
„Misszionáriusként állandósult az a vágyam, hogy érezzem a Szentlelket, az evangéliumról való bizonyágom pedig elmélyült és sokkal kézzelfoghatóbbá vált számomra” – mondja. Missziója során nagyon megszerette a Mormon könyvét, mely napjainkban is fontos szerepet tölt be a tanításaiban.

Christensen elder 2002 óta volt tagja a Hetvenek Első és Második Kvórumának. Legutóbb a Papsági Részleg ügyvezető igazgatójaként szolgált. Korábbi elhívásaiban szolgált a Mexikó Déli Terület elnökeként, a Mexikóváros Keleti Misszió elnökeként, püspökként, főtanácsstagként, valamint cövek misszióelnökként.

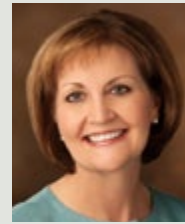
Christensen elder alapidplomáját a Brigham Young Egyetemen, üzleti igazgatási mesterdiplomáját pedig a Washingtoni Állami Egyetemen szerezte. Korábban több vállalkozása volt a gépjármű- és ingatlankereskedelmi üzletágban, továbbá számos egyetemen óraadó oktatóként is dolgozott.

Christensen elder Debora Jones-szal 1978. március 28-án kötött házasságot. Jelenleg a Utah állambeli Holladayben élnek. Négy gyermekük és öt unokájuk van. ■

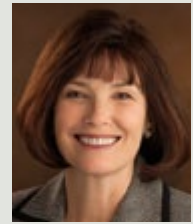
Általános segédszervezeti elnökségek SEGÍTŐEGYLET

Carole M. Stephens
első tanácsos

Linda K. Burton
elnök

Linda S. Reeves
második tanácsos

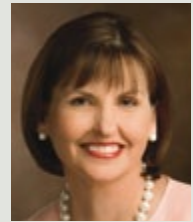
FIATAL NŐK

Mary N. Cook
első tanácsos

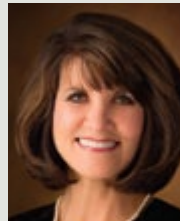

Elaine S. Dalton
elnök

Ann M. Dibb
második tanácsos

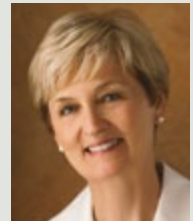
ELEMI

Jean A. Stevens
első tanácsos

Rosemary M. Wixom
elnök

Cheryl A. Esplin
második tanácsos

FIATAL FÉRFIAK

Larry M. Gibson
első tanácsos

David L. Beck
elnök

Adrián Ochoa
második tanácsos

VASÁRNAPI ISKOLA

David M. McConkie
első tanácsos

Russell T. Osguthorpe
elnök

Matthew O. Richardson
második tanácsos

A hit lépése.
Készítette:
Michael T. Malm

*„És mikor látták
a tanítványok, hogy
ő a tengeren jára,
megrémülének...*

*De Jézus azonnal
szóla hozzájuk, mond-
ván: Bízhatok; én
vagyok, ne féljete!*

*Péter pedig felelvén
néki, monda: Uram,
ha te vagy, parancsolj,
hogy hozzád mehessek
a vizeken.*

*Ő pedig monda:
Jövel! És Péter kiszállván
a hajóból, jár vala
a vizeken, hogy
Jézushoz menjen”
(Máté 14:26–29).*

*„Nagy örömmel bejelentem, hogy mostantól az összes olyan érdeemes fiatal férfinak, aki befejezte a középiskolai tanulmányait, függetlenül attól, hogy milyen országban él, lehetősége lesz arra, hogy 19 éves kor helyett már 18 éves kortól javasolják a misszionáriusi szolgálatra”
– jelentette be Thomas S. Monson elnök Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 182. Félévi Általános Konferenciájának nyitóülésén. Monson elnök a következőket is mondta: „Ma nagy örömömre szolgál bejelenteni azt, hogy minden olyan érdeemes fiatal nőt, aki szolgálni kíván, mostantól 21 helyett már 19 éves korától is lehet javasolni a misszionáriusi szolgálatra.”*